

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ БЕЗСМЪРТНИЯТ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1996

chitanka.info

ГЛАВА 1

— Ти си каликанзър — неочаквано прошепна тя.

Аз се обърнах на лявата си страна и се усмихнах в тъмното.

— А лапите и рогата си оставих в Управлението...

— Значи и ти знаеш онази история!

— Другите ми казват Номикос.

Пресегнах се и я докоснах.

— И този път ли ще унищожих света?

Засмях се и я притеглих към себе си.

— Ще си помисля. Ако така ѝ е писано на Земята...

— Нали знаеш, че всички деца, родени по Коледа, са с каликанзърска кръв — продължи тя, — а ти веднъж ми каза, че рожденият ти ден е точно на...

— О, стига!

Едва сега осъзнах, че говори почти сериозно. След като си се нагледал на какво ли не по Старите места и Горещите зони, вече си склонен да повярваш в която и да било легенда — като например разказа за онези приближени на Пан^[1] елфи, дето се събирали всяка пролет и прекарвали десетина дни в опити да отрежат Дървото на Света, само за да бъдат разпръснати в последния момент от Великденските камбани. (Динг-донг, удрят камбаните, скръц-скръц, скърцат зъбите им, троп-троп, тропат копитата и прочие). Двамата с Касандра нямахме навика да обсъждаме в леглото теми от религията, политиката или егейския фолклор, но въпреки това като човек, роден по тези места, не можех толкова лесно да се отърся от спомените, някои от които все още съвсем пресни.

— Обиждаш ме — произнесох, също полу на шега.

— И ти...

— Прощавай.

Отпуснах се.

Мина известно време преди да обясня:

— Като бях малък, другите деца все ме блъскаха и ми викаха „Константин каликанзъра“. Сетне, когато пораснах и станах по-грозен, престанаха да го правят. Поне не ми го казваха в очите...

— „Константин“? Това ли ти е името? А аз все се питах...

— Всъщност е Конрад, така че забрави го.

— Но на мен ми харесва. Предпочитам да ти викам „Константин“, вместо „Конрад“.

— Щом ти харесва...

Луната подаде нащърбеното си лице през прозореца и ме погледна подигравателно. Не можех да я стигна, нито прозореца и затова обърнах глава. Нощта беше студена, беше влажна, беше мъглива, беше такава, каквато е винаги в този край.

— Пълномощникът по Изкуствата, Паметниците и Архивите за планетата Земя не е човек, който би отрязал Дървото на Света — произнесох пресипнало аз.

— Моят каликанзър — отвърна тя — та аз не съм казала нищо подобно! И без това с всяка година камбаните намаляват. Просто имах чувството, че тъкмо ти ще промениш нещата. Може би...

— Сбъркала си, Касандра.

— Уплаших се, студено ми е...

Изглеждаше толкова красива в сумрака и аз я прегърнах, за да я запазя от мъгливото, мъгливото утро.

* * *

Опитвайки се да възстановя събитията от последните шест месеца едва сега осъзнах, че докато се гушихме зад стената на страстта и обичта, с която бяхме оградили нашия октомври и остров Кос, Земята вече беше станала играчка в ръцете на онези, които рушат всякакви подобни стени. Подредени в стройни редици, силите на окончателното разрушение вече маршируваха сред руините — неумолими, безстрастни, с вдигнати за поздрав ръце. Корт Миштиго вече се беше приземил край Порт-о-Пренс със своя античен „Солбус 9“, пристигнал тук направо от Титан, с цял куп нови ризи, обувки, чисто бельо, чорапи, солидни запаси от отлежало вино, лекарства и последните записи от цивилизацията. Един богат и нелишен от

влияние галактически журналист. Щяха да изминат още няколко седмици, преди да осъзнаем точно колко богат, виж за влиянието му си дадох сметка само след пет дни.

Убивахме времето, скитайки из горичката от подивели маслинови дръвчета, провирахме се из руините на старата франкска крепост или следвахме пътеките, белязани с йероглифите от птичи изпразнения, там, върху мокрия пясък по брега на Кос — все едно че чакахме откуп, какъвто нито бяхме поръчали, нито пък щяхме да получим.

Косата на Касандра е черна като катамарски маслини и също толкова блестяща. Ръцете ѝ са меки, с къси, изящно оформени пръстчета. Очите ѝ са черни като нощта. Тя е само с десетина сантиметра по-ниска от мен и като се има пред вид, че съм почти сто и деветдесет, значи е доста стройна и грациозна. Разбира се, край мен всяка жена би изглеждала красива и грациозна, защото нито едно от тези определения не би ми подходило — лявата страна на лицето ми е като картата на Африка, изработена във всички оттенъци на виолетовото, спомен от мутиралаи гъбички, които пипнах преди доста години, докато придружавах Кугенхайм в обиколката на Ню Йорк; челото ми е покрито с гъсти косми, които стигат само на един пръст над веждите, а очите ми са с различен цвят. (Поглеждам хората със синьото на дясната страна, когато искам да сплаша някого, кафявото съм запазил за Погледи Честни и Прями.) Нося и ортопедични обувки, тъй като десният ми крак е по-къс.

Не че Касандра се нуждае от подобен контраст, за да изпъкнат достоинства ѝ. Тя е красива.

Срещнах я случайно, преследвах я с отчаяна упоритост и се ожених за нея въпреки желанието си. (Последното е нейна идея.) Разбрах, че трябва да я имам още в онази сутрин, когато влязох с моя каяк в пристанището и я видях да се изтяга на плажа като някоя русалка под Хипократовото дърво. Вярно, че каликанзърите никога не са си падали по семейните истории. Така че и в това сгафих.

Утрото беше съвсем ясно. С него започваше и третият месец от съвместния ни живот. Това беше последният ми ден на Кос — заради снощното позвъняване. Всичко наоколо беше мокро от снощния дъжд, а ние седяхме на чардака, сърбахме турско кафе и похапвахме портокали. Денят бавно си пробиваше път в света. Ветрецьт беше

прохладен, беше влажен и караше кожата ни да настръхват под дрехите, прогонвайки парата от кафените чаши.

— Rodos daktylos Aurora — каза тя, сочейки с ръка.

— Аха — отвърнах аз. — Много е красиво.

— Нека се наслаждаваме на спокойствието.

— Да де. Извинявай.

Допихме мълчаливо кафето.

— Чувствам се отвратително — рекох.

— Зная — каза тя. — Недей.

— Нищо не мога да сторя. Това е защото трябва да те оставя.

— Само за няколко седмици. Нали сам каза? После ще се върнеш.

— Дано — кимнах. — Ако продължи повече, ще те повикам да знаеш. Не зная къде ще бъда.

— Кой е този Корт Миштиго?

— Вегиански артист, журналист. Важна клечка. Намислил е да напише книга за онова, което е останало от Земята. А аз трябва да му я покажа. Аз. Лично. Дявол да го вземе!

— Всеки, който може да си позволи десетмесечна ваканция, за да плава с яхта около света, няма право да се оплаква, че се преработва.

— Аз имам право — и ще го сторя. Службата, която си избрах, трябваше да е синекурна.

— Защо?

— Защото аз я измислих. Двадесет години се трудих здраво, за да създам Изкуства, Паметници и Архиви такива, каквито са сега и още десет години, за да наема и обуча хора, способни да се справят с всичко. От мен се изискваше само да царствам, да подписвам от време на време по някой важен документ, а през останалото време да правя каквото ми скимне. А ето сега, този — блюдолизки жест! — да накарат цял един Пълномощник да развежда някакъв вегиански драскач на обиколка, която е по силите на всеки екскурзовод! Вегианците не са богове!

— Чакай малко, моля те — рече тя. — Двадесет години? Десет години?

Сърцето ми замря.

— Ами ти нямаш и тридесет.

Този път спря да бие. Въздъгнах. Отново започна.

— Уф... има едно нещо, което все не намирах сили да ти кажа...
Всъщност, Касандра, ти на колко си?

— На двадесет.

— Уф-пуф. Добре... аз съм на четири пъти по толкова.

— Не разбирам.

— Нито пък аз. Или докторите. Изглежда, че съм спрял някъде между двадесет и тридесет и там съм си останал. Сигурно ще да е някаква... мутация, или нещо. Има ли значение?

— Не зная... да.

— Но ти казваше, че нямаш нищо против куцането и лицето ми. Какво значение има възрастта ми? Достатъчно млад съм, за което трябва.

— Не е въпросът в това — отсече мрачно тя. — Ами ако никога не остарееш?

Прехапах устни.

— Е, все някога ще остареея.

— Ами ако е след мен? Аз те обичам. Не искам да съм по-стара от теб.

— Ще живееш поне до сто и петдесет години. Сега вече всички се подлагат на С-С лечение. Ти също можеш.

— Но то няма да ме запази млада — като теб.

— Не съм млад. Всъщност, родил съм се стар.

Това никак не й хареса. Тя заплака.

— Но дотогава има много години — продължих аз. — Кой знае какво може да се случи?

Само влоших нещата.

Винаги съм си бил малко импулсивен. Не че не мога да разсъждавам, просто приказките изпреварват мислите ми — също както този път.

Което е една от причините да наема цял отдел кадърни помощници и постоянна връзка, а аз да си царствам някъде встрани.

Само че има някои неща, които не можеш да оставиш наред пътя.

Затова казах:

— Виж, теб също не те е подминало лъчението. Бяха ми нужни четиридесет години, за да разбера, че не съм на четиридесет. Може и при теб да е така. И двамата сме израснали в тоя край...

— Да си чувал за други случаи като твоя?

— Ами...

— Не, не си.

— Не съм.

Помня, че тогава ми се прищя да съм на моя кораб. Не на туристическия катер, а на моето старо корито, „Златна суета“, което стои закотвено в залива. Помня, че ми се прииска отново да влизам с него в пристанището, за да я зърна за първи път и всичко да започне от начало — само че този път ще ѝ кажа веднага на колко съм години, или ще млъкна като риба и ще я подмина.

Сладка мечта, но нищо повече. Меденият месец беше свършил.

Почаках докато спре да плаче и отново ме загледа с черните си очи. После почаках още малко.

— Е? — попитах накрая.

— Няма нищо, благодаря.

Поех отпуснатата ѝ ръка и я доближих до устните си.

— Rodos daktylos... прошепнах, а тя отвърна:

— Може би наистина е по-добре ако заминеш за известно време...

И тогава ветрецът, който прогонваше парата от чашите, се върна отново, все така влажен, кожата ни настръхнаха, а ръцете ни — моята, или нейната — не съм сигурен коя точно — потрепериха. Клоните на дърветата се люшнаха и по главите ни се посипаха листа.

— Не преувеличаваше ли малко одева за възрастта? — попита тя.
— Поне мъничко.

Гласът ѝ намекваше, че съгласието ще е най-мъдрият отговор.

— Да — кимнах аз.

Тя се усмихна, възвърнала вярата си в моята човечност.

Ха!

Останахме още известно време, хванати за ръце, да се любуваме на утрото. Не след дълго тя започна да си тананика. Песента беше тъжна и стара — отпреди няколко столетия. Балада. В нея се разказваше за един млад непобедим борец на име Темокъл, който се смятал за най-великия борец на Земята. Накрая Темокъл отправил предизвикателство от върха на планината и тъй като бил съвсем близо до небесата, боговете реагирали незабавно — на следващия ден в селото се появило недъгаво момче, яхнало огромно, диво псе. Три дни

и три ноци се борили момчето и Темокъл и на четвъртия ден момчето му скършило гърба и го захвърлило в полето. Там, където се стичала кръвта на Темокъл, пониквали strigefleur, както ги нарича Емет, кръвопиещи цветя, които нощем пълзят без корени и търсят изгубения дух на победения герой в кръвта на неговите жертви. Но духът на Темокъл отдавна е напуснал Земята, така че тези цветя са обречени да се скитат вечно. Не е толкова изтънчено както при Есхил, но ние сме прости хорица, а не като предците ни. Особено континенталците. Освен това, всичко това не се е случило точно така.

— Защо плачеш? — запита ме неочаквано тя.

— Спомних си за онази рисунка върху щита на Есхил — рекох й аз, — а след това се замислих върху това, колко ужасно е да си едно добре образовано чудовище. Освен това не плача. Листата падат по мен.

— Ще направя кафе.

Измих чашите, после отидех да й кажа да наглежда „Суета“, докато ме няма и да я прибере на сух док, ако я повикам. Обеща да го направи.

Слънцето се замота някъде по-нагоре в небето и не след дълго откъм двора на стария Алдоний, майстора на ковчези, долетяха равномерни удари. Цикламите се бяха пробудили, защото вятърът носеше от полето упойващия им аромат. Високо над нас като черна поличба пълзеше по небето паякоид, право към континента. Съжалих, че нямам под ръка някое трийсет милиметрово, за да гръмна с него и да го сваля. Но единствените оръжия, с които разполагах, бяха на борда на „Суета“, та не ми оставаше нищо друго, освен да го изпроведа с поглед.

— Казват, че не били от Земята — подхвърли Касандра, загледана към него — и че ги докарали тук от Титан, за да ги показват в зоологическата градина.

— Така е.

— ... а после, по време на Тридневната война, те избягали и пораснали толкова големи, колкото никога не стават дори на своята родна планета.

— Веднъж видях един, който имаше десетметров размах на крилето.

— Чичо ми обичаше да разказва една история, която научил в Атина, за някакъв мъж, който убил едно от чудовищата с голи ръце. Паякоидът го сграбчил на някакъв пристан, където той си стоял — било на Пирея — вдигнал го и мъжът му счупил врата. Паднали на стотина метра по-нататък, в залива. Мъжът оцелял.

— Това беше доста отдавна — спомних си аз, — още преди Службата да подеме кампанията по изстребването им. В онези дни Земята буквално гъмжеше от тях и бяха доста дръзки. Сега вече избягват градовете.

— Та този човек, се казвал Константин. Дали не си ти?

— Фамилията му е Карагъозис.

— Твоята Карагъозис ли е?

— Ако пожелаеш. Защо?

— Защото същият този човек по-късно сътрудничил при основаването на радикалнополитическото движение на завръщениците в Атина, а ти имаш невероятно силни ръце.

— Ти завръщеник ли си?

— Да. А ти?

— Работа за Службата. Нямам никакви политически предпочитания.

— Карагъозис бомбардирал курортите.

— И аз съм го чувал.

— Съжаляваш ли, че ги е бомбардирал?

— Не.

— Всъщност, за не зная почти нищо за теб, нали?

— Знаеш всичко. Само попитай. Аз съм като разтворена книга...

Таксито ми пристига.

— Нищо не чувам.

— Ще чуеш.

След не повече от минута таксито наистина се появи в небето над Кос и се спусна право към нас, насочвано от радиофара, който бях поставил на терасата. Изправих се и я притеглих към себе си, докато блестящата машина се приземяваше наблизко — беше скутер от типа Радсън, дълъг поне шест метра, с прозрачен купол, плоско дъно и тъл нос.

— Искаш ли да ти приготвя нещо? — попита ме тя.

— Знаеш какво ми трябва, но не мога да го взема.

Една от страните на скутера се плъзна безшумно, разкривайки просторен вход. Пилотът завъртя глава и ни погледна през изпъкналите си очила.

— Имам усещането — рече тя, — че поемаш към някаква опасност.

— Съмнявам се, Касандра.

Никакъв натиск, нито дори осмоза може да възстанови обратно изгубеното Адамово ребро — и слава Богу!

— Довиждане, Касандра.

— Довиждане, каликанзъре мой.

А след това се качих в скутера, който се стрелна в небето, докато шепнех молитви до Афродита. Далеч под мен Касандра махаше с ръка. Слънцето сгъсти своята блестяща мрежа от лъчи. Насочихме се на запад и сега вече можех да потърся така желаня покой, само дето не го намерих. Полетът от Кос до Порт-о-Пренс обикновено продължава четири часа, над сивкаво море, под бледи звезди... и един почти разгневен Конрад.

---

[1] бог на стадата, козите и овчарите в гр. митология — бел.прев.

↑

ГЛАВА 2

Просторната зала буквално гъмжеше от гости, грамадната тропическа луна засенчваше дори осветлението и причината, поради която най-сетне забелязах всичко това бе, че успях да измъкна Елен Емет на терасата, а вратата зад нас остана широко разтворена.

— Върна се значи от оня свят — посрещна ме тя със закачлива усмивка. — Нямаше те повече от година и единствената вест, която получихме от теб, беше онази картичка от Цейлон.

— Да не си била болна?

— Може и да съм била.

Беше дребничка на ръст, като повечето нощни птици и мургава, но това може би се дължеше на козметиката. Приличаше ми на повредена от прекомерна употреба механична кукла — хладна грациозност и склонност да рита околните по капачките в онези мигове, когато най-малко го очакват, като прибавим и водопадите от оранжева коса, заплетена в Гордиев възел, който ме докарваше до отчаяние, докато го развързвах мислено. Очите ѝ бяха в цвета, в който ѝ хрумваше — мисля, че през онази нощ бяха тъмносини и дълбоки като океанска бездна. Беше се увила в нещо безформено, в кафяво и зелено, освен ако пак не беше бременна, което бе малко вероятно.

— Ами, оздравявай тогава. Всъщност, не можах да стигна до Цейлон. През цялото време обикалях Средиземноморието.

От залата се разнесоха аплодисменти. И отвън ми беше добре. Току-що беше приключило последното действие на Граберовата „Маската на Деметра“, която беше написал в пентаметър и в чест на нашия вегиански гост. Доста слаба постановка и изтощително дълга. Фил Грабер беше човек високообразован и рядко окосмен по главата, иначе казано типичен драматург, но ако питат мен, напоследък прекалявахме с похвалите си по негов адрес. Обичаше да подражава на Рабиндранат Тагор и Крис Ишъруд, създаваше застрашително обемисти метафизични епоси, в които непрестанно се говореше за Просвещението и всяка сутрин с неизменно постоянство излизаше на

брега, за да се занимава с дихателни упражнения. Във всичко останало той беше най-обикновено човешко същество.

Аплодисментите утихнаха и от залата се разнесе стъклено подрънкване на телинстра и ромон от многобройни гласове.

Елен се облегна на перилата.

— Разправят, че напоследък си бил малко женен.

— Вярно — кимнах аз. — И също така малко обезпокоен. Защо всъщност ме повикаха?

— Питай твоя шеф.

— Направих го. Каза ми, че ще бъда екскурзовод. Но въпросът е защо? Питам за истинската причина. Колкото повече мисля за това, толкова по-неразбираема е цялата тази история.

— Защо мислиш, че аз зная?

— Ти знаеш всичко.

— Надценяваш ме, скъпи. Тя какво представлява?

Свих рамене.

— Само питам. Какво казваш на хората за мен?

— Нищо не им казвам.

— Обидена съм ти. Толкова ли е трудно да ме опишеш? Освен, ако съм уникална.

— Точно така, уникална си.

— Тогава защо не ме взе с теб миналата година?

— Защото си привикнала край теб винаги да има цял батальон ухажори. А това може да стане само тук, в Порт.

— Но аз не съм щастлива в Порт.

— Другаде щеше да си още по-малко щастлива.

— Бихме могли да опитаме — рече тя, обърна ми гръб и се загледа към светлините в залива.

— Знаеш ли — продължи не след дълго, — толкова си грозен, че всъщност си привлекателен. Това трябва да е.

Не знаех какво да отговоря и протегнах ръка към рамото ѝ.

— Знаеш ли — каза тя с равен, лишен от чувства глас — ти си кошмарно видение, което крачи като човек.

Отпуснах ръка, почувствал неясна болка в гърдите.

— Зная — отвърнах. — Приятни сънища.

Понечих да си тръгна, но тя ме сграбчи за ръкава.

— Чакай!

Погледнах надолу към ръката ѝ, надзърнах в очите ѝ и пак към ръката. Тя ме пусна.

— Нали знаеш, че никога не говоря истината — каза тя и се засмя. — ... сега се сетих, има нещо, което трябва да знаеш. Доналд Дос Сантос е тук и мисля, че ще дойде с вас.

— Дос Сантос? Това е невъзможно.

— В момента е горе, в библиотеката, с Джордж и някакъв грамаден арабин.

Хвърлих поглед над рамото ѝ, към залива, из който се движеха неясни сенки — бавно и мъчително, също като мислите ми.

— Грамаден арабин? — повторих след време. — С белези по ръцете? Жълти очи — на име Хасан?

— Да, точно така. Познаваш ли го?

— На времето работеше за мен.

Тя се усмихна и аз почувствах, че кръвта ми се смразява — ненавиждах, когато други четяха мислите ми.

— Усмихваш се — рече. — За какво си мислиш?

Ей такава е тя.

— Мислех си, че вземаш нещата по-насерiously, отколкото трябва да се вземат.

— Глупости и друг път съм ти казвала, че съм една безсрамна лъжкиня. По-точно, казах ти го само преди секунда — при това имах пред вид незначително сражение в една голяма война. Освен това си прав, че другаде щях да съм по-малко щастлива. Така че, ако искаш, поговори с Джордж — накарай го да си намери работа на Талер, или Бакаб. Ще го направиш ли? А?

— Добре — кимнах. — Обещавам. Щом искаш. Няма проблем. След като ти опитваш повече от десет години... Как е неговата колекция от насекоми?

Тя се усмихна накриво.

— Расте — отвърна — с всеки изминат ден. Бръмчи, пълзи, някои от тези гадинки дори са радиоактивни. Веднъж му казвам: „Джордж, защо не си намериш друга жена, вместо да си губиш времето с тези насекоми?“ А той само поклати глава и се престори на много замислен. Викам му: „Джордж, ще дойде ден, когато някое от тези грозници ще те ухапе и ще те направи импотентен. Тогава какво ще правиш?“ Той пък се зае да ми обяснява, че това не можело да се

случи и ми прочете цяла лекция по въпроса за отровите при насекомите. Понякога си мисля, че е някакво огромно насекомо, което само се преструва на човек. Имам чувството, че получава нещо като сексуално удоволствие докато ги наблюдава да пъплят из бурканите. Не зная иначе защо са му...

Извих глава и погледнах към залата, защото лицето ѝ вече не беше нейното лице. Когато, миг по-късно, чух смеха ѝ, обърнах се и поставих ръка на рамото ѝ.

— Добре, сега знам повече от преди. Благодаря ти. Пак ще се видим.

— Да те чакам ли?

— Не. Лека нощ.

— Лека нощ, Конрад.

След което си тръгнах.

* * *

Да пресечеш зала, пълна с хора, може да се окаже невероятно трудоемка и досадна работа — особено ако тези хора те познават, стискат запотени чаши, а ти накуцваш.

Което беше точно така, що се отнася до залата, хората и до мен...

Замислен за най-различни неща аз си проправях сравнително успешно път през тълпата, докато не стигнах неголяма групичка от млади и красиви дами, в центъра на която беше той. Лице с почти отсечена брадичка, плоски до липсващи устни, оплешивяла глава и изражение, което на времето не слизаше от кожата, покриваща черепа му, но сега се таеше единствено и много дълбоко в очите — същите тези очи, които сега ме следяха с яростни пламъчета.

— Фил — рекох аз и кимнах, — малцина са онези, които биха могли да се похвалят с подобна постановка. Някои твърдят, че театърът с маски отмирал, но сега вече съм на друго мнение.

— Още си жив, гледам — отвърна той с глас, който беше поне със седемдесет години по-млад от всичко останало в него — и както обичайно закъсняваш.

— Деградирам в разкаяние — казах му, — освен това бях на рожден ден на една седемгодишна дама в дома на мой стар приятел.

(Което е самата истина, макар че няма никаква връзка с тази история.)

— Всички твои приятели са стари приятели, нали? — попита ме той и това си беше чист удар под пояса, само защото на времето познавах неговите отдавна починали родители и дори веднъж ги придружавах на една обиколка из Ерехтеум, където ги разведох из Галерията на девиците, разказвайки им как е постъпил с останалите господарят Елгин, докато носех на раменете си техният малък, любознателен син, който слушаше със затаен дъх тези древни предания.

— ... Нуждая се от твоята помощ — продължих без да обръщам внимание на дребнавото му заяждане, като си пробивах внимателно път през стената от привлекателна женска плът. — Сигурно ще ми отнеме цяла нощ за да пресека залата и да се добера до Сандс, който в момента прави компания на вегианеца — прощавайте, госпожице — а аз не разполагам с цялата нощ. Извинете, мадам. Искрах да те помоля да изиграеш ролята на ледоразбивач.

— Ти си Номикос! — възкликна една изумително красива девойка, загледана в бузата ми. — Винаги съм мечтала да...

Стиснах ръката ѝ, поднесох я към устните си, произнесох с любезен тон: — Само че все лош късмет, нали? — и я пуснах.

— Е, какво ще кажеш? — обърнах се към Грабер. — Измъкни ме от тук за нула време, зная, че умееш да разговаряш така оживено, та никой няма да посмее да ни прекъсне. Съгласен? Потегляме ли?

Той кимна малко объркано.

— Хиляди извинения, мили дами, веднага се връщам.

Той се понесе из залата, провирайки се в теснините между постоянноменящите се групи. Високо над нас се полюшваха свещници, наподобяващи гигантски замръзнали спътници. Звуците на телинстрата — полуинтелигентна еолска арфа — отекваха в стените като нежния звън на ледени висулки. Присъстващите бръмчаха и пъплеха край нас досущ като прословутите насекоми от сбирката на Джордж Емет, ние заобикаляхме рояците, крачехме неуморно и бърбяхме за каквото ни падне. Все пак не смачкахме никого от настъпените.

Нощта беше топла. Мъжете носеха леки като пера черни униформи, както изискваше от тях протоколът от Службата. Онези, които не носеха черни униформи, не бяха персонал.

Доста неудобни, въпреки че бяха леки, черните униформи бяха украсени със зелено-синьо-сивия герб на Земята, около десет сантиметра в диаметър, поставен над лявата гърда, а отдолу се мъдреше символът на министерството, към което принадлежаха и знакът за заемания ранг. В дясно имаше достатъчно място за всички останали отличия, с които би им хрумвало да се кичат — повечето дело на известното с богатото си въображение Бюро по Наградите, Отличията, Медалите, Ордените и Хералдиката (съкратено БНОМОХ). Още след първите десет минути почувствах, че якичката ми се превръща в гарота.

Присъстващите дами носеха, или не носеха, каквото намираха за подходящо, обикновено нещо ярко, акомпанирано с пастелни синтетични тонове (освен ако не бяха персонал) защото в такъв случай пак според вездесъщия протокол трябваше да се пакетират в къси черни униформи със здраво закопчани якички. Затова пък по-лесно се различаваха кучетата от стадото.

— Чух, че Дос Сантос бил тук — рекох.

— Така е.

— Защо?

— Нито зная, нито ме е грижа.

— Тц-тц. И какво стана с твоята прословута политическа съвест?

В Отдела по Литературна критика много си падаха да те цитират.

— На моята възраст уханието на смъртта става все по-осезаемо с всяка нова среща.

— А уханието на Дос Сантос?

— Той не ухае, а мирише.

— Чух, че наел един наш бивш служител — от времето на Мадагаскарската криза.

Фил завъртя глава и ме погледна изненадано.

— Новините стигат ужасно бързо до теб. А, вярно, приятели сте с Елен. Да, Хасан е тук. Горест при Дон е.

— И чия греховна душа ще освободи от бремето на ежедневието този път?

— Както вече споменах, нито зная нито ме е грижа.

— Някакви предположения?

— Нищо конкретно.

Гората от лица внезапно се разрези и аз грабнах една чаша с ром и още нещо от подноса, който ни следваше упорито от известно време насам.

— Уф, чудесно! Нещо за пиене, Фил?

— Нали каза, че бързаш?

— Така де, но ми се щеше да обмисля положението.

— Добре, добре. Вземи ми една синткола.

Намигнах му и му подадох чашата. После, докато се обръщаше, проследих погледа му, вперен някъде зад мен, към неголямото сепаре с меки, широки кресла, на едно от които се беше настанила жената, която свиреше на телинстрата. До нея директорът Лорел Сандс димеше с лула...

Сега е моментът да кажа, че лулата е един от най-интересните аспекти в личността на Лорел. Тя е оригинален „Миршхаум“ и в целия свят трябва да има само още няколко такива. Що се отнася до всичко останало свързано с Лорел, функцията му може да се оприличи на нещо като анти-компютър — тъпчем го с всякаква внимателно и грижливо събирана информация, цифри и статистически данни, а той ги превръща в боклук. Проницателни черни очи, мъчително муден маниер на общуване, докато те фиксира с поглед, невероятна оскъдица на жестове, но иначе достатъчно щедър, когато реши да разреже въздуха с ръка или да боцне някоя въображаема госпожица с мундщука на лулата си; посребрени слепоочия и тъмна коса, с изпъкнали скули и цвят на кожата, който се слива с оттенъка на туидовия му костюм (ненавижда Черните униформи), освен това притежава отвратителния навик непрестанно да пъчи напред долната си челюст, почти винаги повече, отколкото би било поносимо за присъстващите. Той е политически емисар изпратен от Земята на Талер и приема работата си доста на сериозно, като дори си позволява периодични язвени кризи, за да убеди както себе си, така и околните в това, че се е посветил всецяло на задълженията си. Той е най-интелигентният човек на Земята. Той е мой началник. Освен това е един от най-добрите ми приятели.

До него седеше Корт Миштиго. Долавях почти осезаемо омразата на Фил — мразеше го от бледосинкавите стъпала на шестопръстите му крака до равно подстриганата, розова козина покриваща челото му. Омраза не задето е такъв, какъвто е, а защото —

сигурен бях — той беше най-близкият жив роднина, по-точно внук, на Татрам Иштиго, същият, който още преди четиридесет години се бе заел да докаже, че най-големият съвременен писател на английски е вегианец. Казват, че старецът още не се бил отказал, не вярвам и Фил да му е простил.

С крайчеца на окото (синьото) забелязах Елен да се изкачва по голямата, украсена с орнаменти стълба в другия край на залата. С крайчеца на другото око видях, че Лорел гледа към мен.

— Аз — обявих, — съм забелязан и ще трябва да отдам почит на Талерския Уилям Сибрук. Идваш ли?

— Ами... ще дойда — рече Фил. — Страданието е полезно за душата.

Приблжихме сепарето и спряхме между двете кресла, между музиката и шума, на мястото, където се бяха събрали могъщите. Лорел се надигна тържествено и ни подаде ръка. Миштиго го последва далеч по-неохотно, не протегна ръка, а се зае да ни разглежда с кехлибарените си очи и безизразно лице, докато ни представяха. Широката му оранжева риза се полюшваше непрестанно от въздуха, който многоклетъчните му дробове изпускаха през двете носни отвори в основата на гръдната клетка. Накрая кимна отсечено и повтори името ми. После се извърна към Фил и на лицето му се появи бледо подобие на усмивка.

— Имате ли нещо против да превода вашата постановка на английски? — произнесе той с глас, който дрънчеше като разстроен камертон.

Фил му обърна гръб и се отдалечи.

В следващия миг си помислих, че вегианецът е болен, или всеки миг ще издъхне, докато си припомним, че смехът им е като хъркане на удушена коза. Това е една от причините, поради която от край време избягвам курортите за вегианци.

— Сядайте — предложи Лорел, който имаше доста сконфузен изглед зад лулата.

Дръпнах едно кресло и се настаних срещу тях.

— Готово.

— Корт възнамерява да напише книга — поде Лорел.

— Така ми каза.

— За Земята.

Кимнах.

— Изрази желание тъкмо ти да си негов екскурзовод по време на обиколката на някои Стари места...

— За мен ще бъде чест — рекох малко студено. — Освен това съм любопитен да узная какво го е накарало да спре избора си на мен.

— И още по-любопитен какво зная за вас, нали? — подхвърли вегианеца.

— Да, така е — признах аз. — Няколкостотин процента.

— Питам една машина.

— Чудесно. Вече зная.

Облегнах се назад и сръбнах от питието.

— Започнах като се обърнах към Жизнено-статистическия регистър на Земята, където се съдържа цялата информация за човечеството, след това се прехвърлих на кадровия архив на Земната служба...

— Мм-хм — измърках аз.

— ... и бях впечатлен далеч повече от онова, което не се казва за вас, отколкото от наличната информация.

Свих рамене.

— Има немалко бели петна в кариерата ви. Дори и сега малцина са онези, които знаят със сигурност какво правите през цялото време... Между другото, кога точно сте роден?

— Не зная. Родил съм се в някакво затънтено гръцко селце, където дори не са чували за календари. Зная само, че е било на Коледа.

— Според кадровата справка вие сте на седемдесет и седем години. Ако може да се вярва на Жизнения регистър, възрастта ви надхвърля сто и тридесет.

— Скрих истинската дата за да получа работа. Беше по време на Депресията.

— Накрая поисках пълни сведения за лицето Номикос и всички субекти, които отговарят точно на основните му характеристики. Пуснах Жизнения регистър по тази следа, като го накарах да подбира само физически и психологически аналози с максимално отклонение 0.001 от зададеното.

— Някои събират стари монети, други строят моделчета на ракети.

— Окончателният резултат показваше, че вашият профил е идентичен с този на други четирима или петима, всички от гръцки произход и до един с необикновена съдба. На всички е известно например, че Константин Коронес — един от споменатите субекти — е бил роден преди двеста тридесет и четири години. На Коледа. Едното око синьо, другото зелено. Накуцвал с десния крак. Коса като вашата, същият ръст и напълно идентични Бертилионови параметри.

— А отпечатъците на пръстите и ретината?

— Няма ги в старите регистри. Дали поради немарливост, или нещо друго — не зная.

— Давате ли си сметка, че в настоящия момент на тази планета живеят над четири милиона души? Достатъчно е да прегледате регистри за период от три до четири столетия назад и сигурно ще откриете двойници, че дори и тройници за всеки един от тях. И какво от това?

— Нищо, освен че тъкмо по този начин привлякохте вниманието ми. За мен вие сте живо олицетворение на духа на това място и също като него носите белези на не една болест. Излишно е да казвам, че не мога и да мечтая да живея толкова дълго, колкото вас, толкова поинтересни са ми душевните промени, които настъпват у една толкова видяла и преживяла личност — особено пред вид работата ви в една служба, която се занимава с историята и изкуството на този свят. Ето защо пожелах именно вие да бъдете мой водач — завърши той.

— И сега, след като видяхте каква развалина съм, мога ли да си вървя у дома?

— Конрад! — лулата се прицели в мен.

— Не, господин Номикос, съществуват и някои практически съображения. Това е опасен свят, а вие притежавате изключително висок коефициент за оцеляване. Избрах ви, защото не искам да пострадам.

Отново свих рамене.

— Добре и това го уредихме. Сега какво?

Той се засмя.

— Струва ми се, че не ме харесвате.

— Какво ви кара да мислите така? Само защото обидихте един от най-добрите ми приятели, зададохте ми куп неудобни въпроси,

накарахте ме да ви стана екскурзовод и телохранил заради някаква прищявка...

— ... освен това експлоатирах ваши сънародници, превърнах света ви в бордей и демонстрирах абсолютната провинциалност на човешката раса, сравнена с една галактическа култура, съществуваща от милион години...

— Не съм казал нищо нито за вашата, нито за моята раса. Говоря за вас и мен. Повтарям, обидихте приятеля ми, зададохте ми неудобни въпроси, накарахте ме да ви стана екскурзовод, за да задоволя прищявката ви.

(Познатото козе хъркане)!

— Не мислите ли, че оскърбявате сенките на Омир и Данте, като позволявате на този човек да говори от името на вашата раса?

— За момента той е най-добрият, с който разполагаме.

— Все някога ще трябва да минете и без него.

— Не е необходимо да се отнасяме с него по начина, по който го направихте вие.

— Така сметнах за правилно, инак нямаше да го сторя. Просто задавам въпросите, които смятам за нужно, а на вас оставям да решите дали се налага да отговаряте. Никой не ви принуждава да приемете новото назначение. В края на краищата, вие сте служител и за подобни въпроси трябва да се обръщате към началството си. И накрая, струва ми се, че не сте достатъчно запознат със случая, за да използвате така свободно термина „прищявка“.

Ако се съдеше по изражението на Лорел, язвата отново започна да му напомня за себе си, докато отвърщах:

— Вижте, не зная как ще го наречете — грубо отношение, или откровен разговор, или пък продукт на една по-развита култура и дали всичко това ще бъде украсено с разни термини, епитетчета и прочие. Истината е, че вие си позволявате да се държите като някаква коронована особа в кралска колония — и това хич не ми се нрави. Чел съм всичките ви книги. Дори една на дядо ви, мисля, че се казваше „Риданието на Земната курва“. Всъщност, вие никога не ще можете да се мерите с него. Той притежава едно чувство, което се нарича състрадание. Всичко, което изпитвате към Фил, важи за вас двойно — в моята книга.

Това за дядо му изглежда го жегна болезнено, защото той подскочи назад, когато срещна блясъка на синьото ми око.

— Така че, можете да ми цунете лакътя — завърших аз с това, или нещо подобно, на вегиански.

Сандс не говори достатъчно добре вегиански, та не го схвана, но побърза да вдигне умиротворяващо ръце, докато се оглеждаше дали някой не подслушва разговора.

— Конрад, моля те да се държиш професионално. Срин Штиго, не е ли време да обсъдим подробностите на предстоящото пътуване?

Миштиго се ухили със синьо-зелената си усмивка.

— И да минимизираме нашите различия? — добави той. — Съгласен.

— В такъв случай, да се преместим в библиотеката, където е тихо и ще можем да използваме проекционната карта.

— Чудесно.

Чувствах се като войник, получил подкрепления, докато крачехме към библиотеката, защото там беше Дон Дос Сантос и той ненавиждаше вегианците, а където е Дос Сантос, неизменно го следва и Даяна, момичето с червената перука, а тя мрази всички; освен това знаех, че Джордж Емет също е горе, както и Елен — Джордж е необичайно хаплив в компанията на чуждоземци; може би Фил също щеше да намине по-късно и да пусне някой залп, а да не забравяме и Хасан — той не говори много, все си седи, пуши любимите си треви и изглежда непроницаем, но ако постоиш твърде близо до него и вдъхнеш малко от дима, хич няма да ти пука какви ги дрънкаш на околните — били те вегианци, или други.

ГЛАВА 3

Надявах се, че спомените на Хасан ще са забулени в мъгла, или ще витаят нейде из облаците.

Надеждите ми бяха попарени още щом влязохме в библиотеката. Той седеше в едно кресло и пиеше лимонада.

На възраст беше осемдесет, или деветдесетгодишен, изглеждаше на четиридесет, а го биваше за тридесет. Ето един случай, при който подмладяващата техника на Спринг-Самсър беше намерила силно податлив материал. Това не се случва често. По-точно никога. Чувал съм, че нерядко пациентите загивали от тежка анафилактична реакция, при която дори вътресърдечното инжектиране на адреналин не помагало, докато други просто преставали да стареят в продължение на петдесет-шестдесет години. В редки случаи се получавал дори обратен ефект и субектът започвал да се подмладява — но това ставало веднъж на стотина хиляди.

Видя ми се странно, че съдбата бе избрала тъкмо него.

Бяха изминали повече от петдесет години от Мадагаскарската криза, по време на която Хасан постъпи като наемник в частите на Радпол, които тогава провеждаха наказателни операции срещу талеряните. Мисля, че служеше под крилото на големия К. от Атина, който тогава го изпрати да изравни със земята компанията Риалти. И с това се справи. Една съвсем миниатюрна термоядрена бомба. Пуф. Мигновена промяна на градския пейзаж. Наричан Хасан от малцина, той е последният наемен войник на Земята.

Освен това, като изключим Фил, Хасан бе може би единственият, който все още можеше да си спомни стария Карагъозис.

Така че, вирнал брадичка и с гъбичките напред, аз се опитах да му размътя мозъка с проникателния си поглед. Но дали срещу мен се бяха изправили древни и тайнствени сили (което се съмнявах), или той бе далеч по-друсан, отколкото предполагах (напълно възможно), или просто беше забравил лицето ми (също възможно, но малко вероятно) — или пък демонстрираше професионална етика и животинска

хитрост (тези двете ги притежаваше със сигурност, макар в различна степен и с акцент върху второто), така или иначе — той не показва нищо, че ме познава, докато ни представяха.

— Моят телохранител, Хасан — обяви Дос Сантос и ни заслепи с магнезиевата си усмивка, докато аз стисках ръката, която на времето беше разтърсила света.

Все още изключително силна ръка.

— Конрад Номикос — каза Хасан и присви очи, сякаш четеше името ми от пергамент.

Познавах всички в стаята, затова побързах да взема креслото най-далеч от Хасан и през останалото време държах чашата пред лицето си — за всеки случай.

До мен седна Даяна Червената перука.

— Добро утро, господин Номикос — рече ми тя.

Магнах с чашата.

— Добър вечер, Даяна.

Висока, стройна, предимно белокожа, тя приличаше на свещ край Дос Сантос. Знаех, че носи перука, защото на няколко пъти бях виждал да се размества, разкривайки част от един невероятно интересен и грозен белег, прикрит от перчема. Неведнъж съм се питал какво представлява този белег, най-често след като хвърля котва някъде в морето и се излегна на палубата, зареял поглед сред звездите или докато изравям парчета от повредени древни статуи. Виолетови устни — татуирани, мисля — никога не съм ги виждал да се усмихват; добре оформени лицеви мускули, сигурно защото все стиска зъби и едно миниатюрно „v“ между веждите ѝ от постоянното мръщене. Почти не помръдва с устни докато говори с характерния си, насечен маниер. Да ме убият не знам на колко години е. Някъде над тридесет.

Двамата с Дон са много интересна двойка. Той е мургав, словоохотлив, пуши постоянно и не може да стои на едно място повече от минута. Тя е по-висока поне с десет сантиметра и пламти без да потрепва. Все още не зная историята на нейния живот. И сигурно никога няма да я узная.

Беше се спряла до креслото ми докато Лорел представяше Корт на Дос Сантос.

— Ти — рече.

— Аз — казах.

— ... ще водиш обиколката.

— Изглежда всички го знаят, освен мен. Дали не би могла да споделиш част от знанията си по този въпрос?

— Който не знае, не значи — рече тя.

— Говориш като Фил.

— Съвпадение.

— И все пак защо?

— Защо какво?

— Защо ти? Дон? Тук? Тази вечер?

Тя докосна горната си устна с език, натисна я, сякаш изстискваше грейпфрут, или искаше да задържи думите вътре. Сетне погледна към Дон, но той бе твърде далеч за да ни чуе, а и гледаше в друга посока. Точно в момента наливаше истинска кола на Миштиго от една кристална кана. Формулата на колата беше археологическата находка на века — според вегианците. Била е изгубена по време на Тридневната война и възстановена едва преди десетина години. Междувременно навсякъде се произвеждаше синтикола, но тя изглежда не оказваше същото въздействие върху вегианския метаболизъм, както истинската. „Вторият принос на Земята към галактическата култура“ така я бе определил един от съвременните историци. Първият принос трябваше да бъде някакъв момент на социално съзряване, който вегианските философи чакаха от доста време да настъпи.

Даяна погледна през рамо.

— Още не зная. Попитай Дон.

— Ще го питам.

Така и направих. По-късно. Не бях разочарован от отговора, защото не очаквах много.

Както и да е, докато си седях и се опитвах да подслушам разговорите наоколо, доколкото мога, внезапно бях сполетян от едно доста ярко видение, което един психиатър, към когото се обърнах за съвет, бе класифицирал като псевдотелепатично осъществяване на моментното желание. Ето как става:

Искам да зная какво се случва някъде си. Разполагам с почти достатъчна информация за да позная. Което и правя. Само дето всичко изглежда така, сякаш го виждам и чувам през очите и ушите на един от

участващите. Не е истинска телепатия, поне така смятам, защото стават и грешки. Иначе е съвсем реално.

Психиатърът можеше да ми каже всичко за този феномен, но кой знае защо млъкна като риба.

Та ето как аз стоях в средата на стаята, и гледах право в Миштиго, бях Дос Сантос, който казваше:

— ... ще дойде с вас, за да ви охранява. Не като секретар на Радпол, а като обикновен гражданин.

— Не съм ви молил за охрана — отвърна вегианецът, — но ви благодаря. Приемам предложението да оставя смъртта си в ръцете на вашите приятели — той се усмихна при тези думи — ако някой се опита да вдигне ръка срещу мен по време на пътуването. Съмнявам се да възникне подобен случай, но трябва да съм глупак, за да откажа защитата, която ми предлага Дос Сантос.

— Постъпвате мъдро — произнесохме и двамата, като се поклонихме лекичко.

— Стига — рече Корт. — Кажете ми сега — той кимна към Елен, която току-що беше приключила спора си с Джордж и се отдалечаваше от него — коя е тя?

— Елен Емет, съпруга на Джордж Емет, директора на Отдела за Опазване на Дивата Природа.

— И каква е цената ѝ?

— Не зная да я е обявявала наскоро.

— Добре де, каква е била на времето?

— Никога не е имала цена.

— Всичко на Земята има цена.

— В такъв случай, съветвам ви да откриете сам.

— Ще го направя — заяви той.

От край време земните жени привличат по някакъв особен начин вегианците. Веднъж един вегианец ми разкри, че в компанията на земна жена се чувствал като зоофил. Кое е интересно, защото едно момиче за развлечение в курорта Кот д'Ор на времето ми призна с кикот, че вегианците я карали да се чувства като *une zoophiliste*. Изглежда тези въздушни течения се срещат някъде по средата на пътя, предизвиквайки странна и загадъчна възбуда както в едните, така и в другите.

— Между другото — рекохме, — в последно време престанахте ли да биете жена си?

— Коя от всичките? — попита Миштиго.

Премигване на лампите и ето ме обратно в креслото.

— Какво — попита ме Джордж Емет — мислиш за това?

Облещих се в него. Преди секунда го нямаше тук. Беше се появил изневиделица и бе приседнал върху широката облегалка на креслото.

— Повтори отново, ако обичаш. Бях задремал.

— Казах, че свалихме един паякоид. Какво мислиш за това?

— Много поетично. Кажи ми сега, как сме свалили паякоида.

Вместо да отвърне, той се разсмя. Такъв си е, при него смехът винаги идва неочаквано. Може дни наред да кръжи наоколо с вкисната физиономия и после неочаквано да се разсмее до припадък от най-незначителната дреболия. Докато се киска, нерядко започва да се задъхва като малко дете и впечатлението се засилва от румените му бузки и рядката косица. Ето защо чаках търпеливо. Елен тъкмо се беше счепкала с Лорел, а Даяна плъзгаше пръст по заглавията на книгите върху лавиците.

— Да ти кажа — продължи той накрая с поверителен тон, — успях да получа нов щам слиши.

— Ами, това е страотно! — След малко добавих: — Какви всъщност са тези слиши?

— Слишът е бакабиански паразит — обясни той — нещо като едър кърлеж. Моите достигат до сантиметър — сантиметър и половина на дължина — продължи надутото той. — Забиват се дълбоко в плътта и отделят изключително токсични продукти от обмяната.

— Смъртоносни?

— Моите — да.

— Можеш ли да ми заемеш един? — попитах го аз.

— Защо ти е?

— Искам да го пусна в нечий гръб. Като стана дума, май ще ми трябват поне дузина. Имам доста приятели.

— Моите не се интересуват от хора, а от паякоиди. Те дискриминират хората. Всъщност, човешкото тяло може да отрови организма на слиша. (Произнасяше това „моят слиш“ с неопикуема любов.) — Метаболизмът на техния гостоприемник трябва да е

изграден на медна, а не на желязна основа. Точно в тази категория спадат и паякоидите. Ето защо искам да дойда с вас.

— Искаш да ти намеря паякоид и да го държа докато му пуснеш твоето глупаво слиши, така ли? Това ли се опитваш да кажеш?

— По-точно, ще са ми нужни няколко паякоида. Имах един, но го използвах миналия месец — сигурен съм обаче, че слишите ще свършат работа. Искам да започна чумна епидемия.

— Каква чумна епидемия?

— Сред паякоидите. Поставен в земни условия слишът е в състояние да се размножава с невероятна скорост, стига да разполага с подходящ гостоприемник. Важно е това да стане в съответния сезон на годината. Имах пред вид любовния период на югозападните паякоиди. Ще започне след шест до осем седмици в района на Калифорния, по-точно в едно Старо място — не особено горещо напоследък — което се нарича Капистрано. Научих, че по време на обиколката ще посетите и това селище. Та когато паякоидите се завърнат в Капистрано, ще ми се да ги чакам там с моите слиши. А междуременно ще се наслаждавам на почивката.

— Мм-хм. Говори ли за това с Лорел?

— Да, той смята, че идеята е чудесна. Каза дори, че ще ни намери там, за да направи снимки. Обзалагам се, че ще разполага с прекрасни възможности — представи си само, помръкнало от черните им криле небе, гнезда из руините, трупове на разкъсани глигани, огромни зеленикави изпражнения по напуканата настилка на улиците — ако това не е красиво.

— Да бе, като декор за Все светии. И какво ще стане с всички тези глигани, когато избием паякоидите?

— Просто ще станат повече. Но мисля, че пумите ще им попречат да се размножат колкото австралийските зайци. По-добре глигани, отколкото паякоиди, не мислиш ли?

— И едните и другите не ги обичам, но като стана дума, май наистина глиганите са за предпочитане. Добре, съгласен, можеш да дойдеш.

— Благодаря ти — кимна той. — Сигурен бях, че ще ми помогнеш.

— Да не говорим за това.

В това време Лорел бе застанал до бюрото в средата на стаята и се покашляше многозначително, като оглеждаше присъстващите. Зад него се издигаше просторен видеоекран. Той натисна едно копче на бюрото и в стаята притъмня.

— И така, сега ще ви покажа серия от карти — поде той — стига да синхронизираме най-сетне тая бракма... Ето... готово...

Първо се появи горната част на Африка и цялото Средиземноморие, в меки, приятни за окото тонове.

— От там ли желаете да започне обиколката? — обърна се той към Корт.

— Там също — отвърна едрият вегианец, след като прекъсна приглушената размяна на реплики с Елен, която бе притиснал в ъгъла, посветен на френската история, съвсем близо до томчетата на Волтер.

В стаята стана още по-тъмно и Миштиго се доближи до бюрото. Не откъсваше очи от картата.

— Бих искал да посетя някои определени градове, които са важни за историята на вашия свят — каза той. — Ще ми се да започнем с Египет, Гърция и Рим. След това да се прехвърлим максимално бързо в Мадрид, Париж и Лондон. — Картите се меняха, докато говореше, но така и не успяха да се синхронизират с думите му. — Сетне ще свърнем назад към Берлин, кацаме в Брюксел, хвърляме едно око на Санкт Петербург и Москва, прескачаме Атлантика и спираме в Бостън, Ню Йорк, Вашингтон и Чикаго (Лицето на Лорел вече лъщеше от пот), после право надолу към Юкатан и рязък завой към Калифорния.

— В същия ред ли? — попитах.

— По възможност.

— Интересно, какво не им харесват на Индия и Далечния изток? — попита един глас, който струва ми се, принадлежеше на Фил. Беше влязъл след изгасването на осветлението.

— Нищо — рече Миштиго, — но там има само кал, пясък и горещина — нищо общо с онова, което ме интересува.

— И какво ви интересува?

— Търся тема за книгата.

— Каква книга?

— Ще ви пратя копие с автограф.

— Мерси.

— Удоволствието беше мое.

— Кога желаете да тръгнем? — попитах го аз.

— Вдругиден.

— Съгласен.

— Разполагам с подробни карти на местата, които ще можете да използвате. Лорел ми съобщи, че пристигнали във вашата служба днес следобед.

— Много добре. Има още нещо, за което може би не си давате сметка. Става дума за това, че повечето от местата, които споменахте са с континентално разположение. В наше време човешката цивилизация има предимно островен характер и причините за това са съвсем конкретни. По време на Триденвната война именно континентите са получили най-голям дял от ядрените удари и повечето от местата, които споменахте, все още са доста горещи. Не това, разбира се, е причината да ги смятаме за опасни...

— Познавам добре вашата история, запознат съм и с мерките, които се предлагат срещу евентуална радиация — прекъсна ме той. — Зная също, че по тези места се среща широко разнообразие от мутирала форми на живот, които населяват предимно Старите места. Загрижен съм, но не и обезпокоен.

Свих рамене, но едва ли някой ме видя в тъмното.

— Ваша работа...

— Хубаво. — Той отпи от колата. — Ако позволите малко светлина, Лорел.

— Веднага, срин.

В стаята стана светло.

Докато екранът потъмняваше зад него Миштиго ме попита:

— Истина ли е, че сте в приятелски отношения с някои от мамбосите и хунганите тук, в Порт?

— Ами да — рекох. — Защо?

Той приближи креслото, на което седях.

— Казват — рече така, че да го чувам само аз, — че по тези места вуду, или вудуин, все още било на почит след всичките тези години.

— Има нещо вярно — съгласих се. — Не съм бил тук, когато се е зародило, та не мога да кажа със сигурност.

— Казват също така, че местните били доста враждебни към нахалните зяпачи...

— Виж, това е вярно. Но ще ви направят страхотно представление, ако изберете подходящия хунфор и им занесете малко подаръци.

— Отдавна мечтая да присъствам на истинска церемония. Не ми се ще да е нещо за туристи.

— За какво ви е притрябвала? От незадоволено любопитство към обичаите на варварите?

— Не. Аз съм студент по сравнителна религия.

Втречих поглед в лицето му, но не изкопчих нищо от там.

От доста време не бях посещавал мама Джули и папа Джо, както и всички останали, хунфорът също не беше никак далеч, само дето наистина не знаех как ще ме посрещнат, ако се появя в компанията на вегианец. Вярно, че досега не възразявах, когато вода със себе си гости.

— Ами... — започнах.

— Искам само да гледам — каза той. — Ще стоя отстрани. Дори няма да ме забележат.

Промърморих още нещо и се предадох. Достатъчно добре познавах мама Джули за да очаквам някакви неприятности от нея.

— Добре — рекох, — утре ще ви заведа. Може и тази вечер, ако искате.

Той се съгласи, благодари ми и отиде да си сипе още кола. Джордж, който продължаваше да седи върху облегалката на креслото ми, се наклони и отбеляза, че щяло да бъде ужасно интересно да нарежеш вегианец с научна цел. Съгласих се с него.

Когато Миштиго се върна, до него вървеше Дос Сантос.

— Какво е това хрумване да водите господин Миштиго на някаква езическа церемония? — попита той с треперещи ноздри.

— Точно така — отвърнах. — Аз ще го водя.

— Никъде няма да върви без телохранил.

Разперих ръце.

— Мисля, че мога да се справя с всякакви неприятности.

— Хасан ще дойде с вас.

Готвех се да възразя, когато помежду ни застана Елен.

— И аз също искам да дойда — заяви тя. — Никога не съм била на церемония.

Вдигнах рамене. Дос Сантос и Даяна също изразиха желание, така че се оформи цяла тълпа.

Какво значение, един повече, или по-малко. И без това всичко се обърка още преди да започне.

— Защо не? — рекох аз.

* * *

Хунфорът бе разположен в долната част пристанищния район, вероятно защото бе посветен на Агуе Уойо, бога на морето. Или по-скоро понеже хората на мама Джули открий време работеха на пристанището. Агуе Уойо не е ревнив бог, така че ликовите на още цяла дузина други божества красяха стените на близките къщи. Навътре в континента съществуват далеч по-живописни хунфори, но повечето от тях плащат неумолим данък на растящия туризъм.

Туристическият катер на Агуе беше боядисан в оранжево, зелено и черно и ако се съдеше по външния му вид, не беше особено пригоден за морски пътешествия. Затова изглежда го бяха изтеглили на сушата. Стената на къщата, която доближихме, бе обгърната от тънката, гърчеща се снага на Дамбала Уедо. Папа Джо налагаше въодушевено десетина огромни тамтамаи рада, поставени точно до вратата, през която влязохме, всъщност единствената врата. Заедно с безчислените изображения на пламтящи сърца, петли и кръстове, знамена, мачете и какво ли не още, се мяркаха и избледнелите лица на християнските светци; повечето ни гледаха неодобрително, надзъртайки от евтините рамки на иконите сякаш бяха някакви прозорци към чужди светове.

Пред малкия олтар имаше цял куп бутилки от най-различни алкохолни напитки, свещени съдове за духа на лоа, талисмани, лули, знаменца, снимки на непознати и сред всичко останало, пакет цигари за Пейпър Легба.

Службата беше започнала, когато бяхме въведени от един млад хунси на име Луис. Помещението бе дълго осем метра и широко пет, с висок таван и пръстен под. Танцьорите пристъпваха около централната колона с бавни, наперени стъпки. Черната им кожа блестеше в сумрака,

озарен единствено от старите бензинови фенери. С нашето влизане в помещението стана съвсем тясно.

Мама Джули пое ръката ми и се усмихна. Отведе ме в тясната част зад олтара и ми каза:

— Ерзуиле се оказа благосклонна.

Кимнах.

— Тя те харесва, Номико. Живял си дълго, пътуваш много и винаги се връщаш.

— Винаги — повторих.

— Тези хора...?

Тя премигна с черните си очи към групата зад мен.

— Приятели. Няма да пречат...

Тя се засмя, аз също.

— Ще гледам да не ви се мотаят из краката, ако ни позволите да останем. Речеш ли да ги изведе, веднага го правя. Виждам, че доста сте потанцували вече, изпразнили сте много бутилки...

— Остани — каза тя. — Ела да си поговорим някога призори.

— Ще дойда.

Тя ме остави и танцьорите ѝ направиха място в кръга. Имаше едро тяло, в контраст с тъничкия ѝ глас. Движеше се като огромна надуваема кукла, нелишена от грациозност, пристъпвайки под монотонните удари от тамтамите на папа Джо. Не след дълго този звук изпълни всичко — главата ми, земята, въздуха — сигурно така са звучали ударите на китовото сърце в ушите на погълнатия и полусмлян Йон. Не откъсвах очи от танцьорите. Гледах и тези, които ги наблюдаваха.

На няколко пъти сръбвах от кратунката с ром, с надеждата да наваксам, но не успях. Миштиго непрестанно се наливаше с кола от бутилката, която бе донесъл. Никой не забеляза, че е син, но бяхме се появили доста късно и нещата вече бяха напреднали по пътя, по който бяха поели.

Червената перука стоеше в най-далечния ъгъл и се оглеждаше с изплашено изражение. В ръката си държеше бутилка. Освен бутилка, в другата си ръка Миштиго държеше Елен. Дос Сантос бе останал при вратата и пулеше очи към всички — включително и към мен. Хасан беше приклепнал до отсрещната стена и смъркаше от някакъв чибук с дълъг мундщук и голяма чашка. Изглеждаше в мир с околния свят.

И тогава мама Джули запя. Други гласове се присъединиха към песента.

Папа Лега уври байе!

Папа Лега, Атибон Лега, уври байе пои пои пассе!

Папа Легба...

И така нататък, и така нататък. Налегна ме дрямка. Сръбнах си още малко от рома, жаждата ми се усили и аз отпих юнашка глътка.

Не мога да се закълна колко време измина преди това да се случи. Танцьорите целуваха колоната, пееха, дрънкаха с кратунките, посипваха пода с вода, а няколко хунси дори започнаха да се държат като обладани от духове и бърбореха нечленоразделно. Въздухът в помещението се изпълни с дим, аз се облегнах на стената зад мен и за не повече от минутка притворих очи.

Звукът дойде тъкмо от там, откъдето най-малко го очаквах.

Хасан изкрещя.

Беше дълъг, пронизителен вопъл, който ме накара да скоча напред, все още замаян. Почти веднага се отдръпнах рязко назад и блъснах стената с приглушен удар.

Тамтамите продължаваха да бият, без да пропускат нито удар. Но част от танцьорите бяха спрели и се оглеждаха изненадано.

Хасан се беше изправил на крака. Озъбен, с присвити като цепки очи, той се озърташе, а по челото му се стичаше под.

Брадата му беше щръкнала като върха на копие.

Наметалото му, закачено в част от украсата на стената, се беше разперило като черни криле.

Ръцете му се движеха с бавни, хипнотични движения, сякаш душеха някакъв невидим човек.

От гърлото му бликаха животински звуци.

Той продължи да души несъществуващия.

Най-сетне го довърши и разтвори пръсти.

Дос Сантос вече се беше изправил до него и му говореше, но двамата обитаваха различни светове.

Един от танцьорите започна тихичко да стене. Към него се присъедини втори, после трети.

Мама Джули напусна кръга и се приближи към мен — тъкмо когато Хасан наново бе втренчил изпълнен с омраза поглед в празното пространство пред него.

Тамтамите не спираха и сякаш земята под краката ни трептеше в същия ритъм.

Папа Джо дори не вдигна глава.

— Лоша поличба — рече мама Джули. — Какво знаеш за този човек?

— Достатъчно — отвърнах аз като разтърсих глава за да проясня мислите си.

— Енджелсу — рече тя.

— Какво?

— Енджелсу — повтори. — Той е тъмно божество — от онези, от които хората се боят. Твоят приятел е обладан от Енджелсу.

— Обясни ми, моля те.

— Много рядко посещава нашия хунфор. Знае, че е нежелан тук. Тези, които обладава, се превръщат в убийци.

— Аз пък си помислих, че е от новия тютюн на Хасан — използва някаква изсушена мутирала тръстика.

— Енджелсу — настоя тя. — Твоят приятел ще стане убиец, защото Енджелсу е бог на смъртта и винаги когато ни посещава, тя го следва.

— Мамо Джули — рекох ѝ аз, — Хасан е убиец. Ако имаше по едно парче дъвка за всеки човек, който е убил и се опиташе да ги съдъвчеш наведнъж, щеше да заприличаш на катерица. Той е професионален убиец — в рамките на позволеното от закона. И тъй като Кодекса на дуела е в сила предимно на континента, той работи там. Чувал съм, че понякога извършвал и незаконни убийства, но тези неща не подлежат на доказване. Кажете ми, този Енджелсу бог на смъртта ли е, или бог на убийците? Трябва да има разлика между тези неща.

— Не и за Енджелсу — рече тя.

В този момент Дос Сантос изглежда реши, че е дошъл краят на веселбата и сграбчи Хасан за китките. Опита се да разтвори ръцете му, но беше все едно да разчекне решетките на затворническа килия.

Пресякох помещението, следван от останалите. Тъкмо на време, защото Хасан изведнъж се озърна, вероятно осъзнал къде се намира, дръпна ръцете си и ги освободи. Изпод наметалото му блесна дълга и остра кама.

Така и не разбрахме възнамерява ли да я използва срещу Дос Сантос, защото в този момент Миштиго стисна с пръсти почти празната си бутилка кола и го халоса по темето. Хасан политна напред, Дон го сграбчи, а аз изтръгнах острието от пръстите му. Междувременно Миштиго допи колата.

— Интересна церемония — отбеляза той на вегиански. — Не съм очаквал, че едрият мъж е привързан така силно към религията.

— Значи още един полезен урок, нали?

— Точно така. — Той махна с халтав жест към зяпачите. — Те са пантеисти, нали?

Поклатих глава.

— По-скоро примитивни анимисти.

— Каква е разликата?

— Разликата е, че бутилката от кола, която току-що изпразнихте, ще украси техния олтар, или не, както го наричат, като съд за духа на Енджелсу, тъй като е имала възможността да се окаже в непосредствен контакт с това божество. Ето така виждат нещата анимистите. Виж, пантеистите биха се обезпокоили още при появата на външни лица на тяхната церемония, особено ако предизвикат суматоха, за каквато бяхме причина ние. Нищо чудно дори да решат да принесат нашествениците в жертва пред Агуе Уойо, бога на морето, като им нанасят удари с бутилката по главата по начина, който ни беше демонстриран преди малко, а после ги захвърлят от пристана. Тъкмо това възнамерявах да обясня на мама Джули — че зяпачите наоколо наистина са анимисти. Извинете ме за момент.

Положението не беше чак толкова страшно, просто исках да го поизплаша малко. Мисля, че успях.

След като се извиних на всички и казах „лека нощ“, приближих Хасан и го вдигнах. Беше съвсем изстинал, а и аз бях единственият, който имаше сила да го носи.

Улицата беше съвсем безлюдна, ако се изключеше нашата групичка, докато големият туристически катер на Агуе Уойо вече пореше вълните някъде под източния край на света, озарявайки небето с любимите си цветове.

Дос Сантос, който вървеше до мен, каза:

— Май беше прав. Не биваше да идваме.

Не си направих труда да му отвърщам, но Елен, която беше пред нас с Миштиго, спря, обърна се и каза:

— Глупости. Ако не бяхме дошли, щяхме да пропуснем едно страхотно представление. Драматичният монолог на вожда беше наистина незабравим. — Вече я бях доближил съвсем, когато тя протегна неочаквано ръце и ме сграбчи за шията. Не натискаше с пръсти, само направи ужасена гримаса и тихо извика: — Ур! Мо! Ух! Аз съм обладана от Енджелсу и сега ще си го получиш. — После се засмя.

— Пусни ме иначе ще те замеря с арабина — заплаших я аз, сравнявайки оранжевокафявите оттенъци на косата ѝ с розово-оранжевия цвят в небето зад нея. Много е тежък, да знаеш — добавих и се ухилих.

Тя задържа пръстите си още миг, притисна ме леко, ама съвсем лекичко, после отскочи, стисна ръката на Миштиго и се отдалечи. Така е, жените никога не ми удрят плесници, защото с готовност им подавам и другата буза, а те се боят от гъбички. Не им остава друго, освен да медушат.

— Невероятно интересно — заяви Червената перука. — И странно. Сякаш нещо вътре в мен е танцувало с него. Наистина неповторимо усещане. Не обичам да танцувам.

— Що за странен акцент? — прекъснах я аз. — Непрестанно се опитвам да разбера откъде е.

— Не зная — призна тя. — Аз съм от ирландско-френски произход. Живяла съм в Австралия, Япония — и къде ли не още...

В този момент Хасан изстена, тялото му се стегна и аз почувствах остра болка в рамото.

Положих го на близките стъпала и го опипах. Претърсих го и намерих два ножа за хвърляне, още една кама, много рядък гравитационен кинжал, три метални топки, жици за душене и малка кутия, съдържаща най-различни прахчета и стъкълца, които не посмях да разгледам отблизо. Най-много ми хареса гравитационният кинжал и реших да го задържа. Беше коримски, фина изработка.

* * *

По-късно същия ден — по-скоро рано вечерта — отвлякох стария Фил, с надеждата да го използвам като пропуск за приема, който даваше Дос Сантос в „Роял“. Радпол все още смята Фил за нещо като завръщенски Том Пейн, макар той упорито да настоява — повече от половин век — че няма нищо общо с организацията. По-точно от времето, когато започна да трупа влияние, уважение и да се загръща в мистериозност. Истина е, че неговата пиеса „Зовът на Земята“ вероятно е най-доброто, което някога е писал, но той също така е автор и на Посланията на Завръщенците, заради които на времето започнаха всички неприятности. Сега обича да му ръкопляскат, но тогава повече си падаше да създава проблеми и не бих се учудил, ако от време на време изважда по-старите си творби, отупва ги от праха и ги чете със спотаено задоволство.

Освен Фил, бях се въоръжил и с подходящия претекст — че бих искал да установя как се чувства Хасан след премеждието в хунфора, в което беше главен участник. Това, което в действителност ме интересуваше, бе да измъкна от Хасан колкото се може повече сведения за задачата, с която е тук.

И така, двамата с Фил тръгнахме. Не беше много далеч от Службата. Седем-осем минути път.

— Завърши ли най-сетне с моята елегия? — попитах аз.

— Все още работя върху нея.

— Казваш ми го от двадесет години насам. Не можеш ли да побързаш, за да я прочета най-сетне?

— Бих могъл да ти покажа предишните... за Лорел, Джордж, даже Дос Сантос. В бюрото имам дори специални формуляри — попълваш значи празните места и готово. Виж, твоята наистина ми създава проблеми.

— Че защо?

— Все има нещо да добавям. Нали не се спираш.

— Недоволен ли си?

— Повечето хора се напъват докато навършат петдесетака, после си гледат старините. Никак не е трудно да им скроиш някоя елегия. Нали ти казах за чекмеджетата в бюрото ми? Твоята обаче ще трябва да я попълвам до последния момент, че и след това. Не обичам да работя по този начин. Предпочитам да поглеждам нещата от висотата на изминалите години, да изследвам живота на моя герой внимателно и

без излишна припряност. Всички вие, дето живеете като в народна песен, ми създавате страхотни проблеми. Сигурно сте се наговорили да ме принудите да ви посветя епос, но вече съм твърде стар за това. Напоследък взех да задремвам.

— Мисля, че постъпваш несправедливо — не се предавах аз. — Колко хора вече се радват на собствени елегии. Да знаеш, че вече кандисвам и само на няколко строфи.

— Имам чувството, че съвсем скоро ще се уреди — отбеляза той. — Ще се опитам да ти ги изпратя на време.

— Така ли? И откъде тези предчувствия?

— Кой би могъл да посочи източника на вдъхновението?

— Каж ми де.

— За мене това е времето, когато медитирам. Тъкмо се бях заел да композирам нещо, посветено на вегианеца — само за тренировка, нищо повече, когато усещам, че си мисля: „Скоро ще приключа с онази на гърка“. — Той помисли малко и продължи: — Опитай се да си представиш — ти си двама души, всеки по-висок от другия.

— Възможно е, ако стоя пред огледало и височината ми непрестанно се мени. Единият ми крак нали е по-къс. Ето, представих си. Сега какво?

— Нищо. Не те бива за тия работи.

— Това е културна традиция, срещу която никога не съм бил имунизиран достатъчно успешно. Като възлите, конете — Гордия, Троя. Нали знаеш. Ние сме хитреци.

Той мълча следващите десетина крачки.

— И така, пера, или олово? — попитах го аз.

— Пардон?

— Това е една от гатанките на каликанзърите. Избирай.

— Пера?

— Сбърка.

— А ако бях казал „олово“?

— Хъм-хъм. Имаш само една възможност. Всъщност, верният отговор е такъв, какъвто намери за добре самият каликанзър. Така че губиш.

— Изглежда ми доста произволно.

— Такива са каликанзърите. Да не си помислиш, че е някаква ориенталска хитрост. Чисто гръцка измишльотина. Съвсем

неразгадаема. Това е защото от верния отговор зависи живота ти, а каликанзърите предпочитат да загубиш.

— Че защо?

— Питай следващия каликанзър, когото срещнеш, ако имаш подобна възможност. Те са ужасно зли демони.

Най-сетне стигнахме нашата улица и завихме.

— Защо изведнъж толкова си се загрижил за Радпол? — попита ме той. — Доста време мина, откакто ги напусна.

— Напуснах ги когато му дойде времето, а единственото, което ме интересува сега е да оцелеем — също както в добрите стари времена. Хасан се слави като добър в професията, защото винаги извършва доставката акуратно и сега ми се ще да узная какво ще има в пакета.

— Уплашил си се, че ще намерят вътре теб?

— Не. Бих се почувствал неудобно, но едва ли ще го превърна в световен проблем.

„Роял“ се извиси над нас и ние влязохме. Насочихме се право към апартамента, където беше приемът. Докато се изкачвахме по застланата с дебел килим стълба, Фил подхвърли:

— Направо ме сърбят ръцете да се обзаложим.

— Хайде да чуем.

— Десет към едно, че няма да узнаеш нищо.

— Не съм навит. Опасявам се, че ще спечелиш.

Почуках на вратата от тъмно лакирано дърво.

— Здравсти — подхвърлих в мига, когато се отвори.

— Влизайте, влизайте.

Така и направихме.

Трябваха ми поне десет минути докато насоча разговора към случката с нещастния бедуин, повален от бутилка полупразна кока-кола. И всичко заради Червената перука, която непрестанно ми отвличаше вниманието.

— Добро утро — посрещна ме тя.

— Добър вечер — отвърнах аз.

— Нещо ново с Изкуствата?

— Не.

— Паметниците?

— Не.

— Архивите?

— Не.

— Ама че интересна работа имаш!

— Така е защото няколко романтично настроени души в Рекламния отдел са се заели да я популяризират и придадат героичен характер. Всъщност, всичко, което правим, е да откриваме, възстановяваме и запазваме архиви и исторически обекти, които човечеството е разхвърляло навсякъде из Земята.

— Нещо като боклукчий-археолози, така ли?

— Мм, да. Мисля, че е добре казано.

— Тогава защо?

— Защо какво?

— Защо го правиш?

— Все някой трябва да прибира боклука. Този, който си заслужава. А аз съм от малцината жители на планетата, които знаят кое си струва да бъде прибрано.

— Не само скромен, но и всеотдаен.

Пропуснах да уточня, че нямаше кой знае колко желаещи за мястото, както и че познавах добре местата, където се концентрираха най-много „боклуци“. Тя ми подаде чаша с някакъв коктейл, сръбна от нейната и ме попита:

— Всъщност, те все още ли се навъртат наоколо?

— Кои?

— Божествената корпорация. Старите богове. Като Енджелсу. Мислех, че всички богове са напуснали Земята.

— Не, не са. Само защото повечето от тях приличат външно на нас, не значи и че действат по същия начин. Когато човечеството започна да напуска масово планетата, то пропусна да им предложи да ги вземе със себе си, а боговете са горделиви същества. А може би и без това е трябвало да останат — не си ли чувала това понятие „ананке“ — божествена предопределеност. Никой не може да рита срещу него.

— Също като прогреса, нали?

— Аха. Като стана дума за прогрес, какво стана с Хасан? Последния път, когато бяхме заедно, съвсем го беше закъсал.

— Горе е. Има страхотна цицина. И яка глава. Никакви последици.

— Къде е сега?

— На ли ти казах — горе, в хола. В игралната.

— Може би трябва да му изразя съчувствието си. Ще ме извиниш ли?

— Извинен си — кимна тя и отиде да слуша разговора между Фил и Дос Сантос. Фил, разбира се, посрещна радостно подкрепленията.

Никой от тях не ме проследи с поглед.

Игралната се намираще в другия край на просторния хол. Когато я приближих, отвътре се чу едно звучно бинг, последвано от тишина и ново бинг.

Отворих вратата и надзърнах.

Той беше единственият вътре. Стоеше с гръб към вратата, но чу шума и се обърна чевръсто. Носеше дълга виолетова нощница и беше замахнал с ножа, който стискаше с пръстите на дясната ръка. Темето му беше обвито с пластичен бинт.

— Добър вечер, Хасан.

На масата до него беше поставен поднос с ножове, а на отсрещната стена се виждаше мишена, от която вече стърчаха две острието — съвсем близо до центъра.

В девет часа.

— Добър вечер — кимна бавно той. Помисли малко и добави: — Как си?

— О, чудесно. Минах да ти задам същия въпрос. Как ти е главата?

— Болката е силна, но ще отmine.

Затворих вратата зад себе си.

— Доста интересни неща ще си сънувал снощи.

— Така е. Господин Дос Сантос ми каза, че съм се сражавал с духове. Нищо не помня.

— Надявам се, че не си пушил от онази гадост, дето доктор Емет я нарича „канабийска трева“?

— Не, Караги. Пуша само *stirge-fleur*, растение, което се храни с човешка кръв. Открих го в едно Старо място недалеч от Константинопол и го приготвих собственооръчно. Една старица ми каза, че позволявало да се надзърта в бъдещето. Излъга.

— ... и че кръвта на вампирите предразполагала към излишно насилие. Имай го пред вид, ако не го знаеш. Между другото, преди малко ме нарече Караги. Бих желал да не го правиш. Името ми е Номикос. Конрад Номикос.

— Да, Караги. Изненадах се, когато те видях. Мислех те за отдавна умрял, още когато твоят катер се разцепи и потъна в залива.

— Тогава умря Караги. Не си споменавал на никого за нашата прилика, надявам се?

— Не, не обичам празни приказки.

— Хубав навик.

Пресякох стаята, взех един нож, премерих го с ръка, замахнах и го забих на двадесетина сантиметра вдясно от центъра на мишената.

— Отдавна ли работиш за господин Дос Сантос? — попитах го аз.

— От около месец.

Той запрати своя нож. Удари на десет сантиметра под центъра.

— Сигурно си негов телохранител?

— Точно така. Пазя и оня, синия.

— Дон спомена, че се опасявал от атентат срещу Миштиго. Съществува ли реална заплаха, или само взема предпазни мерки?

— Вероятно и двете, Караги. Не зная. Той ми плаща и аз пазя.

— Ако аз ти платя повече, ще ми кажеш ли кого са те наели да убиеш?

— Нает съм само да охранявам, но дори и да беше иначе, пак нямаше да ти кажа.

— Не мисля така. Да приберем ножовете.

Пресякохме стаята и извадихме остриетата от мишената.

— Ако случайно твоята цел съм аз — предложих му, — защо да не го уредим още сега? Всеки от нас държи по два ножа. Човекът, който напусне жив стаята ще каже, че другият го е нападнал и той е действал при самозащита. Няма свидетели. Немалко хора са ни видели да поемаме значително количество алкохол снощи.

— Не, Караги.

— „Не“ какво? „Не“, не съм аз? Или — „не“, не искам да си разчистим сметките по този начин?

— Бих могъл да кажа „не“, не си ти. Но откъде ще знаеш дали говоря истината?

— Вярно.

— Или, че не искам да го правим така.

— И това ли е вярно?

— Не съм го казал. Но за да не те оставя без отговор, ще ти кажа следното: Ако исках да те убия, нямаше да се опитвам с нож, нито да се боксирам, или боря с теб.

— Това защо?

— Защото преди много-много години като бях малко момче работех в курорта Керч, където прислужвах по масите на богатите вегианци. Ти не ме познаваше тогава. Току-що бях пристигнал от едно място, което се нарича Памир. Бяхте дошли в Керч с твоя приятел — поета.

— Май си спомням нещо. Да... В онази година починаха родителите на Фил — бяха мои добри приятели. Щях да водя Фил в университета. Имаше някакъв вегианец, който му бе отнел първата жена и я бе отвел в Керч. Как му беше името...?

— Казваше се Трилпай Лиго, боксьор-шаджпаист, приличаше на планина в дъното на някоя равнина — огромен и неподвижен. Боксираше се с вегиански цести — кожени каиши със заострени шипове, които се навиват около ръцете.

— Да, спомням си...

— Никога преди не беше практикувал шаджапа, но въпреки това заяви, че ще се биеш с него за момичето. Събра се огромна тълпа, беше пълно с вегианци и земни момичета, а аз се покатерих на една маса за да ви гледам. След минута главата ти беше обляна в кръв. Удряше те така, че кръвта да се стича в очите ти, а ти все тръскаше глава. Тогава бях на петнадесет, самият аз бях убил само трима души и си помислих, че ще умреш, защото дори не беше успял да го докоснеш. А после твоята дясна ръка се понесе право към него като запратен чук, толкова бързо! Удари го точно в средата на онази двойна кост, която сините имат в гръдния си кош — и където са най-здрави — и го прекърши като яйце. Никога не бих могъл да го направя, сигурен съм — и тъкмо затова най-много се боя от ръцете ти. По-късно научих, че си убивал с голи ръце паякоид. Не, Караги, теб бих те убил от разстояние.

— Това беше много отдавна... мислех, че съм го забравил.

— Ти спечели момичето.

— Да. Не помня името ѝ.

— Но не я върна на поета. Задържа я за себе си. Затова вероятно те мрази.

— Фил? Заради онова момиче? Че аз дори не помня как изглежда.

— Той никога няма да забрави. Затова те мрази. Мога да подушвам омразата и източника ѝ. Ти взе първата му жена. Аз бях там.

— Тя го пожела.

— ... освен това той остарява, а ти си оставаш млад. Тъжно е, Караги, когато приятел има причини да мрази приятел.

— Да.

— А аз не отговорих на въпросите ти.

— Възможно ли е да са те наели, за да убиеш вегианеца?

— Възможно.

— Защо?

— Казах само, че е възможно. Нищо не съм признавал.

— Тогава ще ти задам един последен въпрос и свършваме. Каква полза може да има от смъртта на вегианеца? Книгата му може само да бъде полезна за връзките между хората и вегианците.

— Не зная каква полза, или вреда, може да има това, Караги. Хайде пак да хвърляме.

Хвърляхме. Аз избрах дистанцията и баланса и изпратих два ножа точно в центъра на мишената. Хасан успя да пъкне неговите два ножа между моите, като последният се удари с пронизителен метален звън.

— Искам да знаеш нещо — продължих аз разговора. — Аз съм водач на тази обиколка и отговарям за главата на всеки един от членовете на групата. И най-вече за вегианеца.

— Много добре, Караги. Той има нужда да бъде пазен.

Оставих ножовете в подноса и тръгнах към вратата.

— Сигурно знаеш, че потегляме утре заранта. Наредил съм да приготвят няколко скутера на площадката при Службата.

— Зная. Лека нощ, Караги.

— ... и ме наричай Конрад.

— Да.

Държеше в ръката си нож, готов да го хвърли по мишената. Затворих вратата и поех към коридора. Не бях изминал и няколко

крачки, когато чух още едно бинг, по-силно и по-близо от предишните.
Звукът отекна в целия хол.

ГЛАВА 4

Докато шестте големи скутера летяха през океана към Египет аз насочих мислите си към Кос и Касандра, а после — не без известни усилия — ги отправих към Земята, с нейните пясъци, Нил, мутиралаи крокодили и няколко мъртви фараони, на които последният ми проект не даваше мира. (Бърза като крило на птица се спуска смъртта над онзи, който осквернява... и прочие), после се замислих за човечеството, натъпкано в задушните орбитални станции край Титан, работещо в Земната служба, подлагано на унижения на Талер и Бакаб, преживяващо ден за ден на Марс и кретащо едва-едва на Рилпах, Дивбан, Литан и още дузина подобни светове във Вегианското Съдружие. Накрая се замислих за самите вегианци.

Синекожите приятели със странни имена и трапчинки като белези от едра шарка ни бяха взели под опека, когато мръзнихме, нахраниха ни, когато гладувахме. Така де. Разбираха добре, че нашите марсиански и титански колонии са в окаяно състояние, след като повече от век е трябвало да разчитат само на себе си за да оцелеят — по-точно след Тридневната война, когато бяха унищожени всички междузвездни кораби. Подобно на марсиански лишей (това сравнение го чух от Емет) ние търсехме нов дом, защото бяхме изконсумирали предишния. И какво направиха тогава вегианците? Нима протегнаха небрежно ръка към дезинфектанта? Не. Като по-мъдра и по-стара раса, те ни позволиха да се заселим в техните светове, да живеем и работим в градовете им — в морето и на сушата. Защото дори една толкова напреднала култура като вегианската се нуждае от евтина и ниско квалифицирана работна ръка. Машините не могат да заменят добрите домашни прислужници, нито градинарите, риболовците, рудотърсачите, да не говорим за развлекателния бранш, при това с екзотичен привкус, който придаваха съществата от нашата далечна планета.

Последното ме върна обратно на Земята. Никога досега вегианците не бяха срещали подобна напълно опустошена

цивилизация и съвсем естествено бяха наистина очаровани от Земята. Достатъчно очаровани, за да толерират едно емигрантско правителство на Талер. Достатъчно за да купуват редовно билети за екскурзионни обиколки из руините. И също така достатъчно, за да вдигнат няколко курорта тук и там. Никой не може да устои на чара на една цяла планета, превърната в гигантски музей. (Какво беше казал там Джеймс Джойс за Рим?) Както и да е, мъртвата Земя продължава да носи доста значителна печалба на своите неверни чеда в края на всяка вегианска финансова година. Което обяснява съществуването на Службата, Лорел, Фил и всичко останало.

И мен също, донякъде.

Далеч под нас, океанът беше като сиво-син килим, опиращ в тъмния хоризонт на континента. След няколко минути стигнахме сушата. Летяхме право към Ново Кайро.

Приземихме се извън града. Летище нямаше. Просто спуснахме скутерите над едно равно поле, което използвахме за подобни случаи. Оставихме Джордж да ги пази.

Старият Кайро все още е горещ, но хората, с които правим бизнес, живеят в Ново Кайро, така че не ни очакваха кой знае какви проблеми в началото на пътуването. Миштиго заяви, че не желае да посещава голямата джамия в Града на мъртвите, която бе оцеляла след Тридневната война, вместо това се настани до мен в скутера и ме помоли да кръжа ниско около нея, докато той зяпаше наоколо и правеше снимки. Каза също така, че в Египет го интересували само пирамидите на Луксор, Карнак, Долината на царете и Долината на цариците.

По-добре, че разгледахме джамията от въздуха. Долу притичваха някакви тъмни фигури и спираха от време на време, за да замерят кораба с камъни.

— Това какво са? — попита Миштиго.

— Горещи — обясних аз. — Издънки на човешкия род. Отличават се само по размерите, формата и степента на низост.

Повъртяхме се още известно време, после се върнахме при другите скутери. Приземихме се в светлината на залязващото слънце, напуснахме кабината като я заключихме грижливо и поехме по натрошения чакъл и ситния пясък — двамата временни помощници, Миштиго, Дос Сантос, Червената перука, Елен и Хасан. Елен бе

решила в последната минута да придружи съпруга си. От двете страни на пътя, докъдето стигаше погледа, се простираха обрасли с тръстика блата. Не след дълго ги оставихме зад гърба си и стигнахме покрайнините на града. Пътят се разширяваше. Тук-там някое палмово дръвче хвърляше оскъдна сянка. Две хлапета с големи, ококорени и лъскави очи ни изпроводиха с погледи. Наглеждаха някаква изтормозена, шестокрака крава, която се въртеше в кръг, привързана за масивно дървено колело-сакия, също както го бяха правили много други крави преди нея, само дето тази оставяше повече отпечатъци.

Тукашният надзирател на Службата, Рамзес Смит ни посрещна пред хотела. Беше едър мъж с мургаво, покрито със ситни бръчици лице и тъжни очи, които контрастираха с навика му да избухва в кикот при всяка втора дума.

Настанихме се в голямата гостна на хотела и поръчахме бира, докато чакахме Джордж да дойде. Бяхме изпратили няколко човека от местните, за да го сменят при скутерите.

— Работата напредва — докладва ми Рамзес.

— Добре — кимнах аз, доволен, че никой не беше проявил интерес за каква „работа“ става дума. Искан да ги изненадам. — Как е жената, децата?

— Чудесно — рече той.

— Малкото?

— Позакрепна вече. Засега няма видими дефекти — добави гордо. — Изпратих жената в Корсика, докато мине раждането. Ето го на снимката.

Престорих се, че я разглеждам и издадох съответните одобрителни звуци.

— Като стана дума за снимки — добавих, — да се нуждаеш от още нещо за филма?

— Не, заредили сме се с всичко необходимо. Всичко върви чудесно. Кога ще наминеш да видиш първите резултати?

— Веднага щом ни нахранят тук.

— Вие мюсюлманин ли сте? — намеси се Миштиго.

— Аз съм коптик — отвърна Рамзес, без да се усмихва.

— О, наистина? Това не беше ли някакъв монофизически еретизъм?

— Ние не се смятаме за еретици — рече Рамзес.

Това ме накара да се замисля дали ние, гърците, сме постъпили правилно, като сме дали логиката на този злочест свят. Междувременно Миштиго се зае (с удивително познаване на материята) да каталогизира християнския еретизъм. Не зная защо реших, че няма да е лошо, ако запиша разговора им в Дневника на пътешествието. По-късно Лорел ме похвали за грижливото попълване на документацията. Което само идваше да покаже колко отвратително съм се чувствал в онзи момент. Успях дори да включа онази част със случайното канонизиране на Буда като свети Йосафат в началото на шестнадесети век. Накрая Миштиго премина към съвсем откровени подигравки и аз осъзнах, че трябва да сменя незабавно темата, инак просто ще го удуша. За щастие, тъй като аз самият не бях християнин, теологическият им спор не ме доведе до религиозен амок. Тревожеше ме обаче фактът, че едно същество от друга раса полага толкова много усилия, за да ни накара да изглеждаше като банда кретени.

Едва по-късно, когато преглеждах наново записките си дадох сметка, че съм грешал. Успехът на видеозаписа, който тогава правехме („работата“, за която спомена Рамзес) роди в мен нова хипотеза относно вегианците: те са така дълбоко отегчени от тях самите, че са готови с радост да потънат в нашите настоящи и наследени от миналото проблеми. С лекота подхващат нескончаеми спорове за това кой в действителност е написал пиесите на Шекспир, дали Наполеон е умрял на остров Света Елена, кой е първият европейец, стъпил на брега на Северна Америка и дали в книгите на Чарлз Фрот наистина се крие недвусмислен намек, че Земята е била посетена от друга разумна раса, която те не познават — и така нататък. А членовете на висшата вегианска каста буквално поглъщат нашите средновековни теологически дебати. Смешно, нали?

— За вашата книга, срин Штиго... — прекъснах го аз.

Той ме погледна, изненадан от официалното обръщение.

— Да?

— Имам впечатлението — продължих, — че не сте особено склонен да обсъждате надълго и на широко този въпрос. Уважавам чувствата ви разбира се, но това ме поставя в малко деликатно положение, като водач на групата. — И двамата знаехме, че трябваше да повдигна въпроса, когато останем насаме, особено като се имаше пред вид отговора, който Корт даде на Фил по време на приема, но бях

в заядливо настроение, а и ми се щеше да променя посоката на разговора. И така: — Любопитно ми е — продължих, — дали става дума за пътеводител касаещ местата, които предстои да посетим, или може би ще се нуждаете от допълнителни сведения относно политическата и културната среда, из която ще се движим.

— По принцип, работата ми може да бъде окачествена като книга-описание на едно пътешествие — рече той. — Но с радост ще изслушам всякакви допълнителни коментари. Зная, че това е неделима част от работата ви. Всъщност, трябва да ви кажа, че имам доста добра представа за живота и настоящите проблеми на вашата планета, макар те да не влизат в конкретните ми интереси.

Тъкмо в този момент наблизко минаваше Дос Сантос, захапал неизменната си лула. Той спря, обърна се към нас и каза:

— Срин Штиго, а какво е отношението ви към движението на Завръщениците? Симпатизирате ли на техните цели? Или смятате идеята им за мъртва?

— Да — кимна той. — Последното. Според мен, ако някой умре, единственото, което му остава, е да изпълни дълга си към своя консуматор. Уважавам целите ви, но не виждам никаква възможност да ги осъществите. Нима наистина вярвате, че вашият народ ще изостави сигурността, която сега има, за да се върне на това място? Преобладаващата част от хората от новото поколение никога не са стъпвали на Земята, виждали са я само на Записи — които едва ли са окуражаващ документ.

— Не съм съгласен — рече Дос Сантос. — Намирам отношението ви за презрително и патрицианско.

— Отношението ми е такова, каквото трябва да бъде — рече троснато Миштиго.

Джордж и храната пристигнаха почти едновременно. Сервитьорите защъкаха чевръсто между масите.

— Бих предпочел да се храня сам на една малка маса — каза Дос Сантос на един от келнерите.

— Не забравяй, че си тук, защото настоя да дойдеш — припомних му аз.

Той замръзна наред крачка и погледна въпросително Червената перука, която седеше от дясната ми страна. Стори ми се, че зърнах едва

забележимо движение на главата ѝ — първо наляво, сетне в обратна посока.

Дос Сантос изписа на лицето си мъчителна усмивка и се поклони лекичко.

— Простете латинския ми темперамент — произнесе той. — Не биваше да очаквам, че мога да спечеля който и да било за идеята на Завръщанството само за няколко минути. Винаги ми е било трудно да крия чувствата си.

— Забелязахме го.

— Гладен съм — казах аз.

Той се настани отсреща, до Джордж.

— Вгледайте се в Сфинкса — каза Червената перука и посочи с ръка окачената на стената гравюра, — той си позволява по някоя реплика през огромни периоди от време и винаги говори със загадки. Стар е като света. Нищо чудно съвсем да е склерозирал. През останалото време стиска устни и чака. Какво? Кой знае? Между другото, срин Штиго, интересът ви към изкуството монолитен ли е?

— Донякъде — произнесе замислено той.

Дос Сантос хвърли поглед през рамо, после се обърна към Даяна. Нищо не каза.

Помолих Червената перука да ми подаде солницата. Да си призная честно, изпитвах желание да я изсипя върху ѝ, за да я накарам да застине неподвижно, докато я изучавам внимателно. Вместо това посолех доматиите.

Вгледайте се в Сфинкса, наистина!

* * *

Ярко обедно слънце, къси сенки, горещина — ето как изглеждаше всичко тогава. Не желях всъдеходи или скутери да развалят сцената, затова поведох групата пеша. Не ни чакаше дълъг път, а и нарочно избрах по-заобиколен маршрут за да постигна търсения ефект.

Извървахме близо една миля, като ту се катерехме, ту се спускахме. Конфискувах мрежата за пеперуди на Джордж за да

възпрепятствам всякакви евентуални отклонения в посока на ливадите, край които минавахме.

Все едно, че вървахме назад във времето — над нас пронизително пищяха птици (кряк! кряк!) и тъкмо когато стигнахме билото на хълма, на хоризонта се показаха две камили. (По-точно видяхме контурите им на фона на яркото небе, но кой го е грижа за изражението на лицата им? Никой — дори и другите камили. Отвратителни създания...) Една ниска, смугла жена ни задмина, поставила висока глинена делва на главата си. Миштиго побърза да отбележи този факт в джобния си секретар. Кимнах на жената и я поздравих. Тя отвърна на поздрава, но — съвсем естествено — пропусна да кимне в отговор. Елен, цялата плувнала в пот, непрестанно си вееше със зелено ветрило от пера, Червената перука крачеше гордо изправена, облизвайки от време на време ситните капчици над устната ѝ. Очите ѝ бяха скрити зад тъмните очила. Най-сетне стигнахме. Изкачихме последния хълм.

— Погледнете — каза Рамзес.

— Madre de Dios!^[1] — възкликна Дос Сантос.

Хасан изсумтя.

Червената перука ме погледна за миг, после ми обърна гръб. Не можах да прочета изражението ѝ заради очилата. Елен не спираше да размахва ветрилото.

— Какво правят тези? — попита Миштиго. За първи път го виждах истински изненадан.

— Как какво, разглобяват великата Хеопсова пирамида — отвърнах.

Първа зададе въпроса Червената перука — след кратка пауза.

— Защо?

— Ами виж — казах ѝ аз, — по тези места от край време не достига строителен материал, развалините в Стария Кайро както знаеш са радиоактивни — така че, добиват го като рушат ей онзи масивен геометричен предмет.

— Но те оскверняват един паметник на някогашното величие на човешката раса! — извика тя.

— Нищо не е по-евтино от миналото величие — отбелязах. — Настоящето е, което ни интересува, а на тях им е нужен строителен материал сега.

— И от колко време го правят? — попита с разтреперан глас Миштиго.

— Преди три дни започнахме — докладва Рамзес.

— Кой ви даде право да го вършите?

— Получихме разрешение от Службата по Изкуства, Паметници и Архиви, срин.

Миштиго се обърна към мен и ме фиксира с блестящите си, кехлибарени очи.

— Ти! — изрева той.

— Аз — признах, — съм Пълномощник и всичко беше съвсем законно.

— Защо никой не знае за тази ваша акция?

— Защото в последно време тук идват много малко хора — обясних. — Което е още една причина да разглобим проклетото нещо. Дори не искат да го гледат вече. Аз имам пълномощията да упълномоща подобни действия.

— Но аз дойдох тук чак от друга планета за да го видя!

— Ами, побързайте, тогава — успокоих го. — Доста бързо се смалява.

Той се обърна и погледна към пирамидата.

— Очевидно нямате никаква представа за действителната ѝ стойност. Или това, или...

— Напротив, знам съвсем точно какво струва.

— ... А и тези окаяни същества, които работят долу — продължи той развълнувано — под горещите лъчи на вашето грозно слънце — те се трудят при най-примитивни условия! Не знаете ли, че съществуват транспортни машини?

— Разбира се. Но са скъпи.

— Ами надзирателите — та те носят камшици! Как можете да се отнасяте с хората по този начин? Това е перверзия!

— Работниците, които виждате, до един са постъпили доброволно — срещу солидно заплащане — а Актьорският синдикат не би ни позволил употребата на камшици дори ако хората подпишат петиция. Разрешават ни само да плющим с тях във въздуха.

— Какъв е този Актьорски синдикат?

— Тяхното обединение. Искате да видите машини, значи? Погледнете нагоре по хълма.

Той вдигна глава.

— Какво става там?

— Записваме всичко на видеозапис.

— И с каква цел?

— Когато свършим с работата, ще редактираме записа и ще го пуснем отзад напред. Ще го наречем „Построяването на Великата пирамида“. Голям смях ще падне от него — а и доста пари. Вашите историци от доста време си блъскат главите над тази загадка. Това ще ги направи малко по-щастливи. Реших, че Б.С.М.Н. ще свърши по-добра работа.

— Б.С.М.Н.?

— Брутална Сила и Масово Невежество. Вижте ги само тези мързеловци с чуковете — блъскат докато камерата ги следи, но обърне ли се в друга посока, веднага лягат. Докато приключим със заснемането ще започнат да падат като круши. Но никой не се оплаква — това е първият земен филм от много време. Всички са много развълнувани.

Дос Сантос разглеждаше оголените зъби на Червената перука и изпъкналите възли от мускули под очите ѝ. После погледна към пирамидата.

— Вие сте безумци! — обяви той.

— Не — спря го с ръка Червената перука. — Изкуството може да бъде не само съзидателно, но и разрушително. Мисля, че те се опитват да постигнат второто. Той е като Калигула. Сега вече разбирам защо.

— Благодаря.

— Няма защо. Артистът е човек, който върши работата си с любов.

— Любовта е негативна форма на омразата.

— „Аз умирам, Египет, умирам“ — изрецитира Елен.

Миштиго се разсмя.

— Вие сте костелив орех, Номикос — рече той. — Но не сте незаменим.

— Опитайте се да уволните някой наш служител — особено мен.

— Може да се окаже по-лесно, отколкото предполагате.

— Ще видим.

— Ще видим.

Обърнахме се отново към Великата 90-процентова пирамида на Хеопс/Кхуфу. Миштиго извади джобния секретар и се зае с бележките.

— Бих предпочел да я разгледаме от това място — рекох. — Ако слезем долу, ще трябва да прекратим снимките и да загубим безценен материал. Тук сме анахронизъм. Можем да се приближим по време на почивката за кафе.

— Съгласен — кимна Миштиго. — Зная какво е анахронизъм, нали това ми е специалността. Но вече видях всичко, което ме интересуваше. Да се връщаме в хотела. Искам да разговарям с някой от местните. — Той помисли малко и добави. — В такъв случай, можем да посетим Сахара по-рано от предвиденото. Надявам се, че все още не сте подхванали разглобяване и на паметници като Луксор, Карнак и Долината на царете?

— Все още не.

— Добре. Да побързаме тогава.

— Хайде да тръгваме — подметна Елен. — Горещината е непоносима.

Обърнахме се и поехме.

— Вярно ли е всичко, което каза? — попита ме Даяна, докато вървахме обратно.

— Щом съм го казал.

— Как можеш да мислиш за подобни неща?

— На гръцки, естествено. А после ги превеждам на английски. Много ме бива.

— Кой си ти?

— Озимандиас. Вгледайте се в делата ми, всемогъщи, и тръпнете.

— Не съм всемогъща.

— А аз пък се чудех... — и си тръгнах, оставайки я с озадачено изражение на лицето.

— Трябва да ви предупредя за боадилите — казах аз.

---

[1] Богородице! — (исп.) — бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Нашата малка фелука се плъзгаше безшумно по трепкащата водна повърхност на канала, прокаран към великите колони на Луксор. Миштиго седеше с гръб към мен. Зяпаше колоните и диктуваше бележките си с безстрастно изражение.

— Къде ще слезем на брега? — попита той.

— На около миля по-нататък. Мисля, че трябва да ви предупредя за боадилите.

— Зная какво е боадил. Нали ви казах, че съм изучавал вашия свят.

— Хъм. Едно е да четеш за тях...

— Аз съм виждал съм боадили. В зоологическата градина на Талер има четири екземпляра.

— ... а друго е видиш танк с очите си.

— В компанията на Хасан и вашата ние сме като плаващ арсенал. Преброих три гранати на колана ви и четири на неговия.

— Гранатата е безполезна, когато боадилът е наблизно. Ако пък е далеч, може и да не го уцелите. Движат се много бързо.

Най-накрая се обърна.

— И какво използвате?

Пъхнах ръка в галабията (беше ми хрумвало да се облека според местните обичаи) и извадих оръжието, които винаги нося, когато обикалям по тези места.

Той го огледа.

— Какво е?

— Картечен пистолет. Зареден е с метацианидни куршуми — ударната сила достига един тон на квадратен сантиметър повърхност. Не е съвсем точен, но това не е необходимо. За модел е използвано едно оръжие от двадесети век, което се наричало шмайзер.

— Не ми изглежда удобен. Ще спре ли боадил?

— Ако имаме късмет. Имам още няколко в сандъка. Искате ли?

— Не, благодаря. — Той се замисли. — Добре, разкажете ми за боадилите. Май наистина не им обърнах внимание в зоологическата градина, а и всичките се бяха потопили под водата.

— Ами... Главата им е като на крокодилите, но по-голяма. На дължина достигат десет-дванадесет метра. Способни са да се свиват на кълбо, от което стърчи само зейнала паст с редове от остри зъби. Еднакво бързи както на сушата, така и във водата — имат и безброй малки крачета от двете страни на...

— Колко крака? — прекъсна ме той.

— Хъм. Да ви кажа честно, никога не съм ги броил. Само за миг. — Ей, Джордж — обърнах се аз към мястото, където видният земен биолог се търкаляше под сянката на широкото платно. — Колко крака има боадилът?

— А? — той завъртя глава към нас.

— Попитах: Колко крака има боадилът?

Той се изправи, протегна се леко и се приближи до нас.

— Боадилите — поде, като зарови пръст в ухото си и взе да човърка нещо вътре — са от клас „земноводни“, макар все още да се спори по този въпрос. Но дали са от разред „крокодили“, подразред „собствен“, или са от разред „люспести“, семейство „неопода“ — както един мой талерски колега предлага полу на шега — това все още не знаем със сигурност. Лично аз винаги съм ги оприличавал на мезозойските фитозаври, както са ги рисували художниците във времето преди Тридневната война, само че с по-голям брой крака и по-едър ръст. Все пак мисля, че са най-близо до крокодилите.

Той се облегна на перилата и зарея поглед в трепкащата вода.

Едва сега разбрах, че е приключил с изказването.

— Та колко крака имат? — попита отново.

— А? Крака? Никога не съм ги броил. Ако имаме късмет, може и да ни се отдаде случай. Наоколо е пълно с боадили. Имах един малък, но не изкара дълго.

— Какво стана с него? — попита Миштиго.

— Изяде го мегаптицечовката.

— Мегаптицечовка?

— Като обикновената птицечовка, но триметрова и с големи остри зъби — обясних му аз. — Досега са ги срещали не повече от три-четири пъти. Живеят в Австралия. Нашата я заловихме по

щастлива случайност. Няма да просъществуват дълго — става дума като вид. За разлика от боадилите. Те са всеядни млекопитаещи и яйцата им са лесна плячка за хищниците. Може би са случайно явление.

— Може би — съгласи се Джордж и закима мъдро. — А може би не.

Миштиго поклати озадачено глава.

Междувременно Хасан беше разглобил частично своя робот-голем — Ролем — и се ровеше в контролното табло. Елен се беше отказала от рисуването със синтакварели и се печеше на слънце. Червената перука и Дос Сантос заговорничеха в другия край на лодката. Тези двамата никога не се срещат случайно, винаги по назначение. Фелуката продължаваше да се плъзга по блестящата водна повърхност на канала, достигащ чак до великите колони на Луксор и аз реших, че вече е време да спрем на брега и да се разходим сред гробниците и полуразрушените храмове.

* * *

Следващите шест дни преминаха без особени прекеждия, макар изпълнени с движение и една особена грозновата красота — каквато притежаваха цветята, когато цветчетата им са разцъфнали, а венчелистчетата вече показват първите признаци на загиване. Ето как...

Миштиго със сигурност беше интервюирал всички каменни барелефи, които се виждаха в радиус от четири мили около Пътя за Карнак. Както на дневна светлина, така и под сиянието на фенерите, ние обикаляхме сред руините, всявахме ужас в редиците от прилепи, плъхове и змии и през цялото време слушахме монотонните вегиански бележки, отправени към джобния секретар. Нощем вдигахме лагер сред дюните, опъвахме двестаметрови предупредителна мрежа и поставяхме двама часовои. Боадилите са студенокръвни, а нощите тук са хладни. Така че нямаше кой знае каква външна заплаха.

Палехме огромни лагерни огньове, които озаряваха околността, защото вегианците обичат примитивната атмосфера. Скутерите ни чакаха далеч на юг. Бяхме ги оставили на едно тайно място, под

охрана, а фелуката взехме под наем за пътуването — което съвпаднаше досущ с пътешествието на Царя-Бог от Карнак до Луксор. Така пожела Миштиго. Нощем Хасан се упражняваше със своя есегай^[1], който бе купил от един грамаден нубиец срещу честта да се побори няколко часа с неговия неуморен голем.

Що се отнася до голема — той беше сериозен противник. Хасан го беше програмирал с два пъти по-голяма от средностатистическата човешка сила и беше ускорил рефлексите му с петдесет процента. „Паметта“ му съдържаше няколкостотин хватки, а регулаторът му теоретически го предпазваше от възможността да убие или осакати своя опонент — всичко това с помощта на серия от електрохимически аферентни нервни аналози, позволяващи му да определя силата на прилагания натиск с точност до грам на милиметър, за да не счупи кост, или да скъса сухожилие. Беше висок точно метър и шейсет и тежеше сто и двадесет килограма; произведен на Бакаб, големът беше доста скъп, на външен вид приличаше на кукла, с карикатурни черти на лицето и мозък, разположен някъде под пъпа — ако големите въобще имат пъп — за да бъде предпазен от юмручни удари и сътресения. Но въпреки изброеното досега са се случвали и неприятни инциденти. Не един и двама смелчаци са загивали в ръцете на тези зловещи кукли, когато мозъкът им по някаква неясна причина започва да функционира в бясно темпо, или просто защото техните органични опоненти са се подхлъзвали, препъвали или дръпнали, осъществявайки по този начин последните няколко грама натиск, отвъд фаталната граница. Преди години аз също си бях взел голем, програмиран за боксиране. Прекарвах с него петнадесетина минути всеки следобед. Дори бях започнал да го възприемам като личност. После един ден той ме ядоса и аз го блъсках близо час, докато накрая му откъснах главата. Дори след това гадната машина продължаваше да се боксира и едва тогава престанах да мисля за него, като за приятелски настроен спаринг-партньор. Знаете ли, човек се чувства странно, когато се боксира с обезглавен голем. Почти като да се събудиш от приятен сън и да откриеш, че до леглото те дебне кошмарно видение. Големът не „вижда“ партньора си с тези две облещени стъклени очи, той го следи с помощта на пиезоелектричен радар, както и вградени под повърхността датчици. И все пак, разбитите илюзии винаги разочароват. Върнах го и повече не поисках

друг. Продадох го на един търговец на камили за доста добра цена. Не зная дали му е поставил обратно главата. Търговецът беше турчин, така че никой не го е грижа.

Както и да е — та значи, Хасан се счепкваше с голема, телата и на двамата блестяха от пот на светлината на лагерния огън, а ние седяхме наоколо, завити с одеяла, зяпахме схватката и прелитащите от време на време гигантски прилепи, които скриваха за кратко луната с крилете си. Така дойде и третата нощ, когато полудях.

Помня го така, както вие си спомняте нощен пейзаж, озарен от редките светкавици на лятна буря — като поредица от изолирани, окъпани в ослепително бяла светлина сцени...

След като разговарях близо час с Касандра, аз приключих разговора с обещанието да взема един скутер на идния ден и да прекарам следобеда и нощта с нея в Кос. Спомням си добре последните ни думи.

„Пази се, Константин. Сънувах лош сън.“

„Бабини деветини, Касандра. Лека нощ.“

Кой знае, може би сънят ѝ е бил предизвикан от темпоралната шокова вълна, вдигната назад във времето от удара с магнитуд 9.6 по Рихтер?

С блеснали от възбуда очи Дос Сантос аплодираше шумно всеки път, когато Хасан запращаше Родем на земята, разтърсвайки всичко наоколо. Последното сътресение обаче продължи далеч след като голема се изправи на крака и зае бойна позиция, движейки ръцете си като гърчещи се змии пред лицето на Хасан. А земята се тресеше и тресеше.

— Каква сила! Още я усещам! — възкликна Дос Сантос. — Оле!

— Това е сеизмична вибрация — каза Джордж. — Макар да не съм геолог...

— Земетресение! — извика жена му и изпусна непастьоризираната фурма, която подаваше на Миштиго.

Нямаше причини да бягаме, нито къде да отидем. Наблизо нямаше нищо, което да падне върху нас. Местността беше равнинна и съвсем гола. Така че останахме по местата си, само от време на време сеизмичните вълни ни подхвърляха и удряха един в друг. Пламъците описваха причудливи очертания.

Времето, за което беше програмиран Ролем изтече, той замръзна неподвижно, а Хасан дойде и седна между Джордж и мене. Сътресенията продължиха близо час, после постепенно затихнаха и се появяваха още няколко пъти през тази нощ. След първото и най-силното се свързахме с Порт. От там ни съобщиха, че епицентърът бил далеч на север от нас.

Но близо до едно друго място.

... в Средиземно море.

По-точно Егейско.

Призля ми.

Опитах да се свържа с Кос.

Нищо.

Моята Касандра, моята любима жена, моята принцеса... Къде ли е тя? Близо два часа се опитвах да узная. Сетне ни позвъниха от Порт.

Обаждаше се лично Лорел, не оператора.

— Уф... Конрад, не зная как да ти кажа... за онова, което се е случило...

— Продължавай — рекох — и спри след като свършиш.

— Преди около двадесет минути над вас е преминал наблюдателен спътник — чувах гласа му между прашенето от радиосмущенията. — Няколко Егейски острова липсват на снимките, които е излъчил...

— Не — казах аз.

— Опасявам се, че и Кос е бил сред тях.

— Не — повторих.

— Съжалявам — продължи той, — но такива са сведенията. Не зная какво друго да кажа...

— Това е достатъчно. Това е всичко. Това е. Дочуване. Ще разговаряме по-късно. Не! Мисля, че няма!

— Почакай! Конрад!

И тогава обезумях.

Край мен се носеха прилепи, освободени от оковите на дневната светлина. Замахнах с ръка и убих първия, който мина наблизо. Почаках няколко секунди и убих още един. После вдигнах някакъв тежък камък с две ръце и тъкмо се готвех да разбия приемника, когато Джордж постави ръка на рамото ми. Захвърлих камъка, отблъснах ръката му, завъртях се и го пернах с опакото на ръката през устата. Не зная какво

стана с него, но когато за втори път понечих да вдигна камъка, чух зад гърба си стъпки. Отпуснах се на коляно, завъртях се и загребах в шепата си в пясък, готов да го запратя в очите на досадника. Зад мен бяха всички: Миштиго и Червената перука и Дос Сантос, Рамзес, Елен, двамата местни служители и Хасан — приближаваха се в група. Някой извика „Разпръснете се!“, когато видя лицето ми и те се разбягаха встрани.

И тогава край мен останаха само онези, които винаги съм ненавиждал — чувствах го. Виждах други лица, чувах други гласове. Всички, които някога съм познавал, мразил, жадувал да смачкам, се бяха събрали наоколо, възкръснали от огъня, и единственото, което виждах, беше блясъкът на зъбите им, защото лицата им бяха скрити в сянка, а зловещите усмивки се приближаваха неумолимо към мен, с незнайна заплаха в ръцете и измамни думи на уста. Хвърлих пясъка по тях, скочих и се втурнах в атака.

С рязък ъперкът повалих първия, после двамата египтяни ме сграбчиха за ръцете.

Освободих се от тях и забелязах с крайчеца на окото някакъв едър арабин с нещо като черно авокадо в ръка. Замахна с него към главата ми, а аз се наведох. Арабинът се люшна към мен, посрещнах го с юмруци в торса и стоварих такъв вулкан върху корема му, че той неочаквано седна. После двамата, които бях хвърлил встрани се появиха отново. Някъде отдалеч се разнесе женски писък, макар че не виждах жена наоколо.

Освободих дясната си ръка от нечия хватка и започнах да удрям с нея, човекът пред мен се строполи и мястото му беше заето от друг. Някаква синкава фигура запрати по мен камък, който ме удари в рамото и само ме подлуди повече. Вдигнах във въздуха нечие бясно ритачо тяло и го запратих към другите, а междуременно стоварих юмрука си върху някого. Целият се разтърсих от удара. Галабията ми беше разкъсана и изцапана, дръпнах я от себе си и я захвърлих.

Огледах се. Никой от околните не смееше да се доближи до мен и това не беше честно — не беше честно да спрат тъкмо тогава, когато жадувах да чувствам как костите им пукат в ръцете ми. Така че вдигнах човека, който лежеше в краката ми и отново го ударих в земята. После пак го вдигнах и тогава един от групата извика: „Ей,

Карагъозис!“ и започна да ме обижда на гръцки. Оставих нещастника да падне на земята и се обърнах.

Там, близо до огъня — бяха двама, единият висок и брадат, другият нисък, набит, мускулест, плешив, изваян от някаква смес между маджун и кал.

— Моят приятел, каза, че ще ти счупи гръбнака, гръко! — извика високият, докато бърникаше нещо в гърба на другия.

Приближих се към тях и човекът от маджун и кал скочи към мен.

Повали ме, но аз се изправих веднага, подхванах го под мишниците и го хвърлих през хълбок. Но той възстанови равновесие със същата бързина, с каквато и аз, отново се нахвърли върху мен и успя да ме сграбчи с ръка за тила. Направих същото с него, но освен това го хванах за лакътя — и така замръзнахме, вкопчени един в друг, само дето той бе невероятно силен.

И тъй като беше силен, започнах да сменям хватките, опитвайки силата му. Беше също така и бърз, предугаждайки всяко мое движение почти в мига, когато си помислях за него.

Отблъснах ръцете му с рязък удар и отстъпих назад. Освободени от хватката, двамата започнахме да обикаляме в кръг, дебнейки за пролука в защитата на другия.

Държах ръцете си ниско, приведен напред за да съм на една височина с него. За един кратък миг ръцете ми се озоваха твърде близо до него и той реагира с бързина, каквато не бях предполагал, каквато не бях виждал никога преди, промуши се между тях и стисна тялото ми в желязна хватка, от което всичката пот рукна през порите ми, а аз едва не извиках от непоносимата болка.

Знаех, че няма да мине много време и ще ми скърши гръбнака, ако не предприема нещо.

Стиснах юмруци, опрях ги в корема му и натиснах. Хватката му се стегна още повече. Отстъпих крачка назад и увеличих натиска в юмруците. Плъзнах ръце нагоре между двама ни, опрях юмрука на дясната в дланта на лявата и се помъчих да ги използвам като лост, за да ни разделя. Пред очите ми плуваха черни кръгове, бърбреците ми горяха в адски огън. Стегнах всички мускули на гърба и раменете и почувствах как събраната в тях сила потича надолу през ръцете и достига юмруците и тогава ударих с тях право нагоре към небето и

брадичката му се оказа на пътя им, но дори тя не можа да ги спре. Тялото му се претърколи назад.

Силата на удара бе толкова голяма, че всеки друг на негово място щеше да е със счупен врат. Но той скочи веднага и тогава разбрах, че не е някой простосмъртен борец, а едно от онези неродени от жена създания, които подобно на Антей са били откъснати направо от Земната утроба.

Стоварих ръце върху раменете му и той падна на колене. Стиснах го за шията, пристъпих отзад и опрях коляно в гърба му. Натисках с всичка сила, опитвайки се да го строша на две.

Но не можех. Той продължаваше и продължаваше да се извива, докато накрая главата му опря земята и вече нямаше накъде да натискам.

Никой не можеше да се прегъва по такъв начин, а ето, че той бе успял.

Дръпнах коляното назад, пузнах го и само след миг той отново се хвърли към мен.

Тогава реших да го удуша. Ръцете ми бяха по-дълги от неговите. Сграбчих го за гърлото и притиснах с палци мястото, където би трябвало да минава трахеята. Той обви ръцете ми с неговите и започна да ги тегли надолу. Продължих да стискам пръсти, очаквайки всеки миг лицето му да потъмнее и очите да изскочат навън. Лактите ми постепенно се свиха от натиска.

Неочаквано той стрелна ръцете си нагоре и също ме хвана за шията.

Така стояхме един срещу друг и се душахме. Само че той не можеше да бъде удушен.

Пръстите му бяха като остри шипове, впити в мускулите на шията ми. Почувствах, че лицето ми се налива с кръв. Слепоочията ми започнаха да пулсират.

Някъде отдалече се разнесе пронизителен вик:

— Спри го, Хасан! Не му позволявай да го направи!

Звучеше като гласа на Червената перука. Точно това име проблесна в мислите ми: Червената перука. Което означаваше, че Доналд Дос Сантос също е някъде наблизо. И тя каза „Хасан“, дума, за която също имах познато лице.

А всичко това значеше, че аз бях Конрад и се намирах в Египет, а безизразното лице срещу мен принадлежеше на бореца-голем, Ролем, създание, което можеше да се програмира с петорно по-голяма от нормалната човешка сила и вероятно тъкмо това бяха направили, машина, притежаваща рефлексни на подплашена котка и без съмнение ги беше употребявала в максималната им степен.

Само дето големът не беше програмиран да убива, дори по случайност, докато Ролем се бе опитал да го стори.

От което следваше, че регулаторът му е повреден.

Разтворих мъртвата хватка, осъзнал, че е безрезултатна, и поставих лявата си длан под десния му лакът. С другата ръка стиснах дясната му китка, после се наведох колкото може по-ниско, притиснах лакътя и същевременно дръпнах китката му.

Той изгуби равновесие, наклони се наляво, но аз не пуснах китката и така завъртях ръката му, че лакътят се огъна навън. Замахнах и нанесох саблен удар с остроото на лявата си длан върху огънатата му лакътна става.

Нищо. Очакваният трясък от трошаща се кост въобще не последва. Ръката просто поддаде още малко и се изви под неестествен ъгъл.

Пуснах китката му и той се стовари на коляно. Миг по-късно скочи на крака, огънатата му ръка се изправи и зае нормална позиция.

Познавах добре начина на мислене на Хасан и предположих, че Ролем е бил нагласен за максимално продължително време — два часа. Което беше ужасно дълъг период, от гледна точка развитие на събитията.

По това време вече знаех кой съм и какво правя. Знаех също така какво може и не може един голем. Този беше предназначен за борба. Значи, не знаеше да се боксира.

Огледах се за миг, за да определя къде се намирам и къде беше започнало всичко. Палатката с приемника беше на петдесетина крачки зад мен.

Едва не ме довърши тогава. В частицата от секунда, през която бях отклонил вниманието си от него, той протегна ръце и обгърна шията ми. Сигурно щеше да ми строши врата, ако в този момент не беше започнало ново земетресение, доста силно, което ни хвърли на земята и аз използвах възможността да се освободя от хватката му.

Скочих на крака още докато земята се тресеше. Ролем вече ме очакваше, изправен, готов за схватка.

Бяхме като двама пияни моряци, които се биеха на подхвърлян от бурята кораб...

Той се хвърли пръв, а аз отстъпих.

Ударих го с юмрук в корема, докато се опитваше да ме сграбчи за ръката и веднага отскочих встрани.

Той ме последва, а аз продължих да го обсипвам с удари. Моите навеждания за него бяха като четвъртото измерение за мен — просто не можеше да ги види. Продължаваше да настъпва, понасяйки с безразличие ударите ми, а аз на свой ред продължавах да отстъпвам към палатката, земята под краката ни все така се тресеше, жената издаваше протяжни писъци, чуваше се и някакво възторжено: „Оле!“, а аз удрях ли удрях точно под пъпа, надявайки се да му раздрусам здраво мозъка.

Още малко и стигнахме на мястото, откъдето всичко беше започнало и аз съзрях онова, което ми беше нужно — огромния камък, с който се бях опитал да разбия приемника. Направих лъжливо движения вляво, сграбчих го отстрани — за раменете и краката и го вдигнах високо над главата си.

Отстъпих назад, напрегнах мускули и го запратих върху камъка.

Ударът попадна право в корема.

Той понечи да се надигне, този път по-бавно от обичайното, аз го ритнах още три пъти в стомаха с острието на тежкия ортопедичен ботуш, а после го проследих с поглед докато се свличаше назад.

От корема му се чуваше някакво странно бръмчене.

Земята се разтърси отново. Ролем потрепери, изпъна тяло и единственият признак за движение беше потрепването на пръстите му. Продължаваха да се свиват и разпускат и кой знае защо ми напомняха за ръцете на Хасан през онази нощ в хунфора.

Обърнах се и видях, че цялата група се е строила наблизо. Миштиго и Елен и Дос Сантос с подпухнала буза, Червената перука, Джордж, Рамзес и Хасан и тримата покрити с прах египтяни. Пристъпих към тях, а те започнаха да отстъпват с уплашени лица. Но аз поклатих глава.

— Не, добре съм вече. Искам само да ме оставите насаме. Ще сляза до реката да се измия. — Направих седем крачки и тогава някой

трябва да беше дръпнал щепсела, защото се строполих, всичко наоколо се завъртя и светът изтече в оточния канал.

* * *

Дните, които последваха, бяха като пепел, а нощите от желязо. Изтръгнатия от душата ми жизнен дух беше заровен далеч по-дълбоко от която и да било мумия, закопана под околните пясъци. Касандра, казват, че мъртвите забравяли мъртвите в дома на Хадес, но аз се надявах, че грешат. Положих всички усилия да завършим обиколката, въпреки че Лорел предложи да ме заменят с друг, за да се отдам на скръбта си.

Не можех.

Какво щях да правя? Да скитам из някое Старо място и да прося вода от минаващите туристи? Не. В подобен момент движението е абсолютно задължително, рано или късно то изпълва със съдържание празнината в нас. Ето защо продължих обиколката, насочвайки внимание към малките загадки, свързани с нея.

Първо разглобих Родем и прегледах внимателно регулатора. Наистина беше счупен, но дали от мен, по време на боя, или от Хасан преди това, никой не можеше да определи. Ако беше дело на Хасан, значи той искаше смъртта ми. В такъв случай въпросът беше защо? Дали хората, които го бяха наели знаеха, че именно аз съм онзи Карагъозис? Ако е така, защо ще искат да убият основателя и първия секретар на тяхната партия — човекът, който се беше заклел да не позволи Земята да бъде продадена и превърната в място за забавление на разглезени синкави пришълци — поне докато е жив — и който беше организиран заговор за системно снижаване стойността на вегианските владения на Земята до пълното им премахване и дори бе стигнал до там, че да предприеме директна атака срещу офиса на талеряните в Мадагаскар — човекът, чийто идеали се бяха превърнали в идейна програма, макар в последно време за осъществяването ѝ да се търсеха по-миролюбиви средства — защо ще им е нужно да погубят този човек?

Имаше две възможни обяснения — или Хасан беше предал партията си, или не знаеше кой съм.

Или пък действаше по чужда заповед.
Но чия бе тази заповед? И отново въпросът — защо?
Нямах отговор. Реших, че ще го намеря.

* * *

Първите съболезнования получих от Джордж.

— Съжалявам, Конрад — каза той като ме стисна лекичко за ръката, после седна на пясъка до мен и втренчи поглед в лицето ми.

Винаги се притесняваше, когато му се налагаше да изразява съчувствие. Усещах, че искаше точно сега да е някъде другаде. Човешките страсти за него свършваха на прага на собствената му лаборатория. Помня, когато направи аутопсия на последното живо куче на Земята. Четири години му часа ушите, редовно му почистваше и решеше козината, слушаше го как лае и един ден го повика при себе си. Ролф — така се казваше кучето — дотича, захапал своята стара разпарцаливена кукла, с която винаги играеха на дърпане, после Джордж го прегърна, направи му инжекция, а след това го разпори. Искал да го изследва докато бил още млад. Все още държи скелета му в лабораторията си. Искаше също да отглежда собствените си деца — Марк, Дороти и Джим — в специално пригодени клетки, но всеки път Елен удряше ядно с крак по пода (туп! туп! туп!) в израз на майчина привързаност и успяваше да ги задържи далеч от него поне през първия месец след раждането, което беше достатъчно, за да се провалят надеждите на Джордж да поработи върху условните им рефлексии. Така че, не можех да си го представя в ролята на човек, който жадува да ме нагласи в дървен спален чувал от онези, които се заравят в земята. Ако наистина желаше да ме убие, щеше да прибегне до някой рафиниран, бърз и екзотичен метод — като например отрова от Дивбански заек. Но не, сигурен бях, че въобще не го интересувам.

За разлика от него, Елен беше способна на силни чувства, но в живота бе като механична кукла. Винаги, когато се готвеше да извърши нещо, пружината се оказваше развита и докато я навие отново, интересът ѝ заминаваше в нова посока. През онази вечер в Порт беше готова да ме удуши, но сега вече сигурно бе забравила напълно инцидента. Нейните съболезнования прозвучаха ето така:

— Конрад, направо нямаш представа колко съжалявам! Наистина. Макар никога да не съм я виждала, зная как се чувстваш — и така нататък и така нататък, все в същия тон. Не се съмнявах, че вярва в това, което казва и й благодарих.

После се появи Хасан и застана до мен, докато гледах вълните на внезапно помътнелия и пълноводен Нил. Постоя малко, сетне каза:

— Сърцето ти скърби, заради любимата, която вече не е между живите. Думите едва ли ще облекчат болката, а и писаното си остава писано. Искам само да знаеш, че аз също скърбя с теб. — След тези думи той се надигна, постоя още малко и накрая си тръгна.

Не намирах постъпката му за странна. Той беше от онези хора, които винаги действаха праволинейно и казваха, каквото им е на сърцето. Не таеше към никого злоба, нито омраза, никога не убиваше просто заради удоволствието. Нямаше личен мотив да убие и мен. Сигурен бях, че съболезнованията му са искрени. Дори и да бях неговата следваща жертва — едното нямаше нищо общо с другото. Един истински професионалист може да си позволи известна емоционална обвързаност между себе си и своята поредна задача.

Единствен Миштиго не изрази съчувствие. Това щеше да е в разрез с натурата му. За вегианците смъртта е повод за веселие. В духовна плоскост тя означава сагл — завършване — иначе казано раздробяването на душата на множество частици, които се разпиляват във всички посоки за да се слоят с великия универсален оргазъм, а в материална тя се олицетворява от ансакундабад'т — церемониалната ревизия на личното имущество на починалия, прочитане на неговото предсмъртно желание за разпределение и разделяне на неговото богатство, придружено от празненство, песни и пиене.

Дос Сантос ми каза:

— Съжалявам, че трябваше да се случи точно с теб, приятелю. Да загубиш жената, която си избрал е като да загубиш кръвта във вените си. Велика е твоята печал и нищо не е в състояние да те утеши. Все едно да гасиш огън, който не загасва, а това е мъчително и болезнено нещо... Смъртта е грозна и страшна — заключи след кратка пауза той и преглътна с навлажнени очи — защото независимо дали си циганин, евреин, мавър или какъвто и да било там, загубата си е загуба и може да бъде оправдана само на някое от онези спиритични нива, които за мен са непостижими.

После до мен застана Червената перука и промълви:

— Ужасно... съжалявам. Нищо друго не мога да кажа, освен че... съжалявам.

Кимнах.

— Благодаря.

— Искам да те попитам нещо. Не сега, обаче. По-късно.

— Естествено — рекох аз и след като всички си тръгнаха отново зарях поглед в реката. Мислех за последните двама. Изглеждаха точно толкова опечалени, колкото и останалите, макар да бяха забъркани по някакъв начин в оная история с голема. Почти бях сигурен, че именно Даяна бе изпищяла, когато Родем ме душеше, настоявайки Хасан да го спре. В такъв случай, от заподозрените оставаше само Дон, а вече бях установил, че той не предприемаше нищо без предварително да се посъветва с нея.

Кое то не оставяше никой.

Като прибавим липсата на реален мотив за убийство...

И възможността да е само случаен инцидент...

Само че...

Само че не ме напускаше усещането, че някой иска да се отърве от мен. Знаех, че Хасан не би се поколебал, ако му предложат две поръчки едновременно, пък било и за различни клиенти, стига да нямаше конфликт на интересите.

Странно, но всичко това ме караше да се чувствам малко по-добре.

Сега поне имах някаква цел в живота.

Нищо на този свят не може да те накара да заобичаш живота повече от факта, че някой е намислил да ти го отнеме. Трябва да го открия, да разбере защо и да го спра.

---

[1] южноафриканско бойно копие — бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Второто посягане на смъртта беше също толкова бързо и колкото и да се мъчех да го свържа с някой от заобикалящите ме, така и не успях. Беше като една от онези прищевки на случая, които понякога се явяват като неканени гости на вечеря. Развързката обаче, ме изпълни с противоречиви мисли, над които дълго след това си блъсках главата.

А всичко започна така...

Долу край реката, тази могъща плодородна жила, този унищожител на граници и архитект на равнинната геометрия, седеше вегианецът и скицираше отсрещния бряг. Предполагам, че щеше да скицира този бряг, ако по някаква случайност се бяхме настанили на другия, но такава бе волята на съдбата. Това, което ме безпокоеше, бе фактът, че беше слязъл съвсем сам в онова мочурливо, влажно място, без да каже на никого къде отива и единственото оръжие, което носеше със себе си бе графитният молив №2.

И тогава се случи.

Старият, прогнил дънер, който се полюшваше мързеливо недалеч от брега внезапно престана да бъде стар, прогнил дънер. Над водата се изви дълга, покрита с люспи опашка, малко по-напред се показва раззината и натъпкана със зъби паст, безброй мънички крачета напипаха твърда почва и се завъртяха като колела.

Аз изкрещях и посегнах към колана.

Миштиго изпусна скицника и подскочи.

Но чудовището вече го беше сграбчило и не можех да стрелям.

Хвърлих се напред, но докато стигна мястото на инцидента, той вече бе обвит от плътно стегната примка и изглеждаше поне една идея по-син, а огромната паст се готвеше да го погълне. И сега да ме питате, ще ви кажа, че има само един начин да се освободиш от задушаващата прегръдка на констриктатора. Сграбчих го за главата, в онзи кратък миг на предвкусвано удоволствие, докато боадилът разглеждаше закуската и успях да пхна пръсти под люспестите ръбове в основата на челюстта.

Извих палци и ги забих колкото имах сила в очите на чудовището.

И тогава спаситчният гигант ме шамароса със сиво-зеленикавия си камшик.

Когато се съвзех, оказа се, че съм прелетял десетина стъпки. Миштиго бе изхвърлен още по-назад на брега. Тъкмо се надигаше, когато боадилът поде следващата си атака.

Само че този път атакува мен, а не него.

Издигна се на няколко метра над земята и се стовари отгоре ми. Хвърлих се встрани и се разминах на сантиметри с неговата голяма, плоска глава, а тя се блъсна в брега и ме посипа с дъжд от ситни камъчета.

Претърколих се и тъкмо щях да скоча, когато опашката ме подкоси отново. Задрасках отчаяно с пръсти по пясъка, но вече беше твърде късно — вторият удар на змийския камшик попадна в ребрата и дъхът ми секна.

Чифт сини ръце обгърнаха тялото ми, но не можеха да се мерят с дебелото хлъзгаво въже, което ме беше стиснало. След не повече от две секунди и двамата се озовахме в една и съща гостоприемна прегръдка.

Напрегнах мишици, но как да се бориш с дебел, хлъзгав брониран кабел, покрит с безчислени дребни крачета, които непрестанно драцят по теб? Дясната ми ръка бе притисната неподвижно към тялото, с лявата не можех да стигна шията на чудовището. Спиралата се затягаше неумолимо. Главата бавно се изви към мен и аз започнах да удриям с лявата ръка по мястото, където беше притисната дясната. Накрая съумях да я освободя, като оставих значително парче кожа за спомен.

С дясната ръка препречих пътя на спускащата се глава. Китката ми попадна под долната челюст, обгърнах с пръсти шията и успях да задържа главата. Спиралата се стегна около кръста ми, далеч по-яка и силна дори от хватката на голема. Боадилът внезапно разтърси глава, освободи се от ръката ми и отново се спусна надолу, с разтворена челюст.

Все пак напъните на Миштиго го бяха раздразнили и забавили достатъчно, за да подготвя последната си защита.

Пъхнах ръце в зейналата паст и задържах разтворени челюстите.

Небцето на чудовището беше хлъзгаво и пръстите ми започнаха бавно и неумолимо да потъват навътре. Съсредоточих цялото си внимание и сила върху долната челюст. Устата се разтвори с още тридесетина сантиметра и сякаш блокира в тази позиция.

Помъчих се да се освободя от прегръдката му, но нямах достатъчно опора за краката.

Чудовището отпусна малко хватката, отдръпна назад глава, сякаш си поемаше дъх и отново ме притисна. Бях коленичил, Миштиго, само на няколко крачки от мен, продължаваше да се бори.

Дясната ми ръка се плъзна още малко навътре, почти на ръба, отвъд който щях да изгубя всякаква опора.

И тогава чух оглушителен рев.

Почти веднага последваха сътресения на почвата. За не повече от секунда чудовището отклони внимание към обкръжаващия ни свят, но и това ми стигаше. Дръпнах ръце, то щракна звучно с челюсти и ме стисна с невероятна сила. За миг изгубих съзнание.

Малко след това вече се измъквах от лигавата прегръдка. От шията на боадила стърчеше остър, загладен прът, който бавно изсмукваше последната му живителна сила. Движенията му бяха по-скоро спастични, отколкото агресивни.

Опашката му ме повали още два пъти, но Миштиго вече се беше освободил и двамата се отдалечихме на десетина метра, откъдето го наблюдавахме, докато издъхна. Това отне доста време.

До нас стоеше Хасан, с безизразно лице. Копието, на което бе посветил толкова часове на неуморна подготовка, бе свършило добра работа. Когато по-късно Джордж аутопсира чудовището, научихме, че върхът на копието бе заседнал само на два сантиметра от сърцето, прекъсвайки една голяма артерия. Между другото, преброихме около две дузини крачета, разпределени на равни разстояния по долната страна на тялото.

Дос Сантос стоеше до Хасан, а до него беше застанала Даяна. Присъстваха и всички други от лагера.

— Страхотен удар — похвалих го аз. — Благодаря.

— Дребна работа — отвърна Хасан.

* * *

Дребна работа, точно това каза. Нищо повече от смъртоносен удар по подозренията ми, че беше настроил голема да ме убие. Защото, ако наистина търсеше смъртта ми, защо му трябваше да ме спасява от боадила?

Освен ако онова, което бе подхвърлил в Порт, не беше самата истина. Че именно него са наели да охранява вегианеца. Ако това е главната задача, а второстепенната е да ме премахне, тогава спасеният е бил Миштиго, а аз — нищо повече от страничен ефект.

Което означаваше...

О, да вървят по дяволите всички.

Метнах един камък докдето ми стигаха силите, после още един. Скутерът щеше да пристигне в лагера на заранта, за да ни откара в Атина, по пътя щяхме да оставим Рамзес и другите трима служители в Ново Кайро. Радвах се, че си тръгваме от Египет, с неговите мумии, руини и прах и полуживотински божества. До гуша ми беше дошло от всичко.

И тогава от Порт се обади Фил и Рамзес, който беше до приемника, ме извика в палатката да разговарям.

— Да? — рекох аз, застанал до апарата.

— Конрад, говори Фил. Току-що завърших елегията, която съм й посветил, и бих желал да я чуеш. Вярно, че никога не съм я срещал, но съм слушал достатъчно от теб, виждал съм снимката й, та смятам, че работата си я бива...

— Моля те, Фил. Точно сега не ми е до римувани съболезнования. Може би следващия път...

— Не става дума за онези с готовите бланки. Зная, че не ги одобряваш, а и не мога да те виня за това.

Протегнах ръка към прекъсвача, отказах се и вместо това запалих една от цигарите на Рамзес.

— Добре, давай. Слушам те.

И той зачете и работата наистина си я биваше. Не помня много от нея. Единственото, което си спомням са тези кристални, ясни думи, които долитаха почти от другия край на света, докато аз, застинал, кървящ отвътре, ги слушах унесено. Отпърво описа достойнствата на Нимфата, която Посейдон спечелил, но загубил заради брат си Хадес. Сетне призова към траур всички небесни сили. Докато говореше, мислите ме отнесоха към последните два незабравими и щастливи

месеца на Кос и всичко, случило се след тях, потъна в заборава: ние отново бяхме на борда на „Суета“, носехме се с разпънати платна към островчето, което бяхме избрали за нашия малък пикник, къпехме се до насита, излежавяхме се на слънце, държахме се за ръцете без да си говорим, наслаждавайки се на светлината — ярка като искрящ водопад, но нежна и топла; усещахме приятното щипане на порозовялата кожа, там, на безкрайния бряг, който заобикаляше и заобикаляше онова мъничко царство и неизменно се връщаше при нас.

Накрая свърши, покашля се няколко пъти, а моят остров се изпари, отнасяйки със себе си и частица от мен, защото това вече беше минало.

— Благодаря ти, Фил — рекох. — Наистина е много хубава.

— Радвам се, че ти хареса — каза той. А после добави: — Днес следобед отлитам за Атина. Бих желал да се присъединя към вашата обиколка, ако не възразяваш.

— Разбира се — казах. — Но мога ли да попитам, защо?

— Смятам, че трябва поне още веднъж да посетя Гърция. Вие също отивате там и всичко ще бъде като в добрите стари дни. Ще ми се за последен път да погледна Старите места.

— Говориш като фаталист.

— Ами... Напоследък май попрекавих със С-С лечението. Имам чувството, че пружината е започнала да се износва. Може да ме остави още няколко оборота, но и обратното не е за пренебрегване. Във всеки случай, отдавна си мислех да посетя Гърция и моментът ми изглежда подходящ.

— Сигурен съм, че грешиш, но ще се радвам да вечеряме утре в осем в Алтар градина.

— Чудесно. Там ще се видим.

— Уговорено.

— Довиждане, Конрад.

— Довиждане.

Изкъпах се, като се изтърках яростно с кисето, а после облякох чисти дрехи. Все още ме наболяваше тук и там, но пък ми беше приятно да съм чист. След това отидох да търся вегианеца, а като го открих, фиксирах го със синьото око.

— Поправете ме, ако греша — рекох, — но една от причините, заради която настоявахте да участвам в забавата е моят висок

потенциал за оцеляване. Прав ли съм?

— Прав сте.

— Мисля, че до момента направих всичко, което е по силите ми, за да не остане само потенциал.

— Дори когато се нахвърлихте с голи ръце срещу цялата група?

Едва не го стиснах за шията, но се овладях и прогоних досадната мисъл. Все пак бях възнаграден донякъде от боязливите пламъчета, блеснали в очите му и сгърчените му от уплаха устни. Той отстъпи неволно назад.

— Нямах пред вид този момент — рекох му аз. — Тук съм за да ви отведа на местата, които си избрахте и да ви върна обратно цялцеленичък. Тази сутрин ми причинихте малка неприятност, като се предложихте за примамка на боадила. Предупреждавам ви, че човек не отскача до пъкъла само за да си запали цигарата. Независимо дали го искате, или не, първо ще проверявате дали мястото, което сте избрали, е безопасно. — Той премигна и отклони поглед встрани. — Ако ли пък не — продължих, — тогава вземете си въоръжена охрана — щом отказвате вие самият да носите оръжие. Това е всичко, което смятах да ви кажа. Ако не желаете да ми сътрудничите, кажете го още сега и аз незабавно ще напусна поста водач на обиколката. Лорел и без това ми предложи да го сторя... така, слушам ви.

— Лорел наистина ли ви предложи?

— Да.

— Колко странно... Но щом питате, отговорът е „да“. Ще изпълня молбата ви. Сега вече виждам, че е родена от необходима доза предвидливост.

— Чудесно. Казахте, че искате да посетите отново Долината на цариците днес следобед. Рамзес ще ви придружи. На мен не ми се идва. Потегляме утре сутринта в десет. Гледайте да сте готов.

Почаках дали ще каже нещо, дори една думичка, после си тръгнах.

Не каза нищо.

За щастие, както на оцелелите, така и на неродените поколения, Шотландия бе от малкото страни, останали незасегнати по време на Тридневната война. Извадих купа с лед от портативния хладилник, намерих и бутилка сода в палатката с припаси. Включих вентилатора

до леглото ми, отворих бутилка уиски от личните си запаси и прекарах следобеда в размисли за безсмислието на човешкото съществуване.

Късно същата вечер, след като изтрезнях достатъчно за да похапна нещо, аз се въоръжих и излязох да подишам чист въздух.

Когато наближих източния периметър, чух някакви гласове. Приклекнах в мрака, олюлявайки се от изпития алкохол и се помъчих да подслушам разговора. Бях разпознал вибриращото декресчендо на Миштиговия глас и исках да чуя какво казва.

Но не можах.

Бяха твърде далеч, а акустиката в пустинята не е като в камерна зала. Докато си седях, напрягайки слух да доловя поне една думичка, отново се случи онова, което ставаше понякога с мен:

И ето, че седях на проснатото одеяло до Елен, обгърнал с ръка раменете ѝ. Ръката ми беше синя...

За миг съзнанието ми отскочи назад, отвратено от възможността да надзърне в душата на един вегианец и аз отново се озовах до скалата.

Чувствах се самотен, а тялото на Елен бе далеч по-примамливо и меко, отколкото грубата скала.

Така че накрая се върнах при нея, зареял поглед...

— ... не мога да я видя от тук — казвах в този момент, — но Вега е звезда от първа величина и се намира в съзвездието, което вие хората наричате Лира.

— И как е животът на Талер? — попита Елен.

Настъпи продължителна пауза. После:

— Значимите неща често са онези, които хората най-трудно определят. Понякога обаче, проблемът е в това да опишеш нещо на някого, за което просто не разполагаш с нужните думи. Талер не е като това място. Там няма пустини. Онзи свят по нищо не прилича на вашия. Но... Почакай, ще взема цветето от косата ти. Ето. Погледни го. Какво виждаш?

— Красиво бяло цвете. Такова беше когато го откъснах и закичих в косата си.

— Само че то не е красиво бяло цвете. Не и за мен. Твоите очи възприемат светлината в диапазона между 4000 и 7200 ангстрьомни единици. За разлика от вас, ние вегианците виждаме и в ултравиолетовия сектор, който слиза до 3000 единици. Ние сме слепи

за цвета, който вие определяте като „червен“, но на това „бяло“ аз виждам още два цвята, за които вие нямате съответстващи думи. Тялото ми е покрито с шарки, които не забелязвате, но те са почти същите както при всички останали членове на моето семейство, така че всеки вегианец, познаващ Штигогените, ще знае към кой род принадлежа и от коя провинция произхождам. Някои от нашите картини изглеждат лишени от цветове и дори от форма в очите на всеки земянин, просто защото не сте в състояние да доловите по-фините детайли. Същото важи и за нашата музика, в която вие нерядко срещате периоди на пълна тишина, ала които всъщност са изпълнени с мелодия. Нашите градове са чисти и подредени в строг логически ред. Те улавят дневната светлина и я задържат до късно през нощта. В тях има места, където времето тече бавно, под звуците на успокояваща музика. Всичко това значи много за мен, но се затруднявам, когато трябва да го опиша на един... човек.

— Но хората... имам пред вид земяните, те нали живеят на вашите светове...

— Да, но нито ги виждат, нито пък чуват или чувстват като нас. Между нас съществува пропаст, която сме в състояние да осъзнаем и разберем, но не и да пресечем. Ето защо не мога да ти кажа какъв е животът на Талер. Светът, който ще ти опиша няма да е като истинския.

— Бих искала да го видя. Страшно ми се иска. Мисля, че дори бих могла да живея там.

— Не вярвам, че ще бъдеш щастлива.

— Защо?

— Защото имигрантите невегианци са имигранти невегианци. Тук, на Земята, ти не принадлежиш към низшето съсловие. Зная, че не използвате този термин, но няма друг начин да го кажа. На Земята персоналът на вашата Служба и техните семейства са нещо като висша каста. Под вас са другите заможни жители, следват онези, които се прехранват от плодовете на земята и накрая, на самото дъно, остават нещастниците, обитаващи Старите места. Тук ти си на върха. На Талер ще си на дъното.

— И защо е така? — попита тя.

— Защото виждаш едно бяло цвете.

Настъпи продължителна тишина, прекъсвана от повее на нощния вятър.

— Както и да е, щастлива съм, че дойде — каза тя.

— Вашата планета наистина е много интересна.

— Радвам се, че ти харесва.

— Човекът, на име Конрад, наистина ли е бил твой любовник?

Подскочих, изненадан от неочаквания въпрос.

— Не е твоя работа — рече тя, — но отговорът е „да“.

— Мисля, че вече разбирам защо — отвърнах, макар да се чувствах неудобно, сякаш бях воайор или — отражение в отражението — някой, който наблюдава наблюдаващия воайор.

— Защо? — попита тя.

— Защото ти се увличаш по странното, силното, екзотичното, защото никога не се задоволяваш с онова, което имаш, с онова, което си.

— Това не е вярно... А може и да е. Да, беше време, когато той значеше много за мен. Мисля, че си прав.

За миг ми стана мъчно за нея. Прищя ми се да я утеша по някакъв начин, затова се пресегнах и взех ръката ѝ в моята. Само че това беше ръката на Миштиго, а той не беше изпитал подобно желание. Аз го изпитах.

Изведнъж ме завладя страх. Също и него. Чувствах го.

Всичко се завъртя като ехо в огромна, празна стая и аз — не, той — осъзна нечие чуждо присъствие в мислите си.

Исках да се освободя колкото се може по-бързо, разтърсих глава и пред очите ми вече изплуваха очертанията на познатата скала, когато чух някъде отдалеч гласа ѝ: „Прегърни ме!“

По дяволите всички тези телепатически надзъртания! — помислих си аз. Някой ден ще престана да вярвам, че са само това, което изглеждат на пръв поглед.

Но аз наистина бях видял два цвята върху онова цвете, цветове, за които нямах думи...

Поех назад към лагера. Пресякох го по дължина и продължих да вървя. Стигнах отсрещната страна на охранителния периметър, седнах на земята и запалих цигара. Нощта беше хладна, нощта беше тъмна.

Две цигари по-късно чух зад гърба си гласове, но не се обърнах.

— „Във Великия палат и в Палата на огъня, на онзи Велик ден, когато се изброяват всички дни и годините всички, о, нека тогаз ми името върнат отново“ — изрецитира гласът.

— Щом настояваш — рекох аз. — Между другото, цитатът е съвсем дословен. „Книга на мъртвите“, без съмнение. Макар че няма нищо общо с нашия случай.

— Може и да има.

— Щом настояваш — повторих аз.

— Та на този велик ден, когато се изброяват всички останали дни и години, ако ти върнат обратно името, кое от многото ще е то?

— Няма да успеят. Решил съм да закъснея. Какво толкова значи едно име?

— Зависи от името. Защо не опиташ с „Карагъозис“?

— А ти опитай да седнеш така, че да мога да те виждам. Не обичам, когато хората стоят зад гърба ми.

— Добре — готово. И така?

— Така какво?

— Ще опиташ ли с „Карагъозис“?

— Че защо да опитвам?

— Защото то означава нещо. Поне на времето означаваше.

— Карагъозис е персонаж от стария гръцки театър на сенките, който напомня на Пънч в европейските пиеси за Пънч и Джуди. Шут и палячо.

— Бил е грък, значи цивилизован.

— Глупости! Страхливец и мазник.

— Но и герой. Хитрец. Малко недодялан. С чувство за хумор. Той е разрушил пирамидата. Освен това е бил доста силен, когато се е налагало.

— А сега къде е?

— Ще ми се да зная.

— Защо питаш мен?

— Защото така те нарече Хасан онази нощ, когато се би с голема.

— Аха... ясно. Е, използвал го е в нарицателен смисъл, нещо като синоним на „глупак“, прякор, ако щеш, както когато ние те наричаме „Червенокосата“. Като го споменах, чудя се, какво ли вижда от теб Миштиго? Знаеш ли, че вегианците са слепи за цвета на косата ти?

— Хич не ме е грижа как изглеждам за вегианците. Чудя се обаче ти как изглеждаш. Имам чувството, че Миштиго е събрал немалко информация за теб. Непрестанно подмята, че си на няколкостотин години.

— Безпочвени преувеличения. Но ти май също знаеш нещо по въпроса? Колко информация си събрала за Миштиго?

— Недостатъчно, недостатъчно.

— Струва ми се, че го мразиш повече, отколкото мразиш всички останали. Истина ли е?

— Да.

— Защо?

— Защото е вегианец.

— Е, и?

— Просто мразя вегианците.

— Не, има още нещо.

— Така е. Ти си много силен, знаеш ли?

— Зная.

— Смело мога да заявя, че си най-силното човешко същество, което съм срещала някога. Достатъчно силно, за да прекърши врата на някой паякоид, след това да се гмурне в залива на Пирея, да доплува до брега и да довърши прекъснатата закуска.

— Доста необичаен пример.

— Не съвсем. Така ли направи?

— Защо питаш?

— Искам да зная, трябва да зная.

— Съжалявам.

— Не ми стига съжалението ти. Говори още.

— Казах всичко.

— Не. На нас ни е нужен Карагъозис.

— Кой сте вие?

— Радпол. Аз.

— И защо?

— Хасан е стар почти колкото Времето. Карагъозис е още по-стар. Хасан го познава, спомня си го, нарече те „Карагъозис“. Ти си Карагъозис, войникът, защитникът на Земята — и ние се нуждаем от теб сега. Нуждаем се болезнено. В навечерието сме на Армагедон —

този път наистина. Веганецът трябва да умре. Няма друга алтернатива. Помогни ни да го спрем.

— Какво искате от мен?

— Остави Хасан да го унищожи.

— Не.

— Защо „не“? Какъв ти е той на теб?

— Никакъв, вярно. В интерес на истината, дори ми е неприятен.

За теб какъв е?

— Някой, който ще ни погуби.

— Каж ми защо и как и може би ще ти дам по-добър отговор.

— Не мога.

— Защо не можеш?

— Защото не зная.

— Тогава лека нощ. Това е всичко.

— Почакай! Наистина не зная — но получихме съобщение от Талер, от нашата връзка там и в него се казва: Той трябва да умре. Книгата, която пише, не е книга, той не е той, има и още. Не зная какво значи всичко това, но нашите агенти никога не са ни лъгали. Ти си живял на Талер, живял си на Бакаб и още на дузина светове. Ти си Карагъозис. Знаеш, че нашите агенти не лъжат, защото си Карагъозис и ти си създад нашата агентурна мрежа. Казах ти какво съобщение получихме от тях: веганецът трябва да умре. Той олицетворява края на всичко, за което сме се борили. Дошъл е тук на разузнаване, но агентите смятат, че трябва да му попречим. Сигурно разбираш защо. Макар и закодирано, звучеше горе-долу така: Големи пари срещу Земята. Нови вегански планове за експлоатиране. Подробностите все още не са известни.

— Съжалявам. Вече обещах да го защитавам. Дай ми някоя по-добра причина и може би ще получиш по-добър отговор. Освен това — Хасан се опита да ме убие.

— Наредено му беше само да те спре, да те отстрани от пътя си за да унищожи веганеца.

— Не съм съгласен, не съм съгласен. Няма да кажа на никого. Можеш да си вървиш. Смятай, че съм забравил нашия разговор.

— Не, ти си длъжен да ни помогнеш. Какво значение може да има за Карагъозис животът на един веганец?

— Няма да съучаствам в унищожаването му, ако не получа солидна причина. Засега не си ми казала нищо подобно.

— Това е всичко, с което разполагам.

— Тогава лека нощ.

— Не. Ти имаш два профила. Погледнат от дясно си като зъл бог, отляво пък приличаш на демон. Един от тях ще ни помогне, трябва да ни помогне. Не ме е грижа кой.

— Да не сте посмели да посягате на вегианеца. Ние ще го защитаваме.

Поседяхме още малко. Тя поиска цигара и запали.

— ... Мразя те — произнесе след време. — А всичко можеше да е толкова лесно.

Мълчах.

— Често те наблюдавах, облечен в своята Черна униформа, уверен, арогантен, да се наливаш с ром така безгрижно сякаш пиеш вода, непоклатим в силата си. Свикнал си да мачкаш всичко, което се движи, нали?

— Избягвам само червените мравки и бръмбарчетата.

— А може би разполагаш с някакъв божествен план, за който не знаем нищо? Кажи ни и ние ще ти помогнем да го осъществиш.

— Ти си тази, която смята, че съм Карагъозис. Вече ти обясних защо Хасан ме нарече така. Фил познаваше Карагъозис, а ти познаваш Фил. Някога да ти е казвал нещо по въпроса?

— Знаеш, че не е. Той е твой приятел и никога няма да те предаде.

— И съществуват ли някакви други доказателства, освен случайно подметнатото име от Хасан?

— До момента не са открити каквито и да било описания на външността на Карагъозис. Изпипал си внимателно работата.

— Добре тогава. Върви си и не ми досаждай.

— Моля те. Недей.

— Хасан се опита да ме убие.

— Сигурно е помислил, че така ще те отстрани по-лесно от пътя към целта. В края на краищата, той знае повече за теб от всеки друг.

— Тогава защо ме спаси от боадила, който ни душеше с Миштиго?

— Предпочитам да не казвам.

— В такъв случай да забравим този разговор.

— Не, ще ти кажа. Единственото оръжие, с което разполагал в този момент, било копието. А той не го владее до съвършенство. Не се е целел в боадила.

— Аха.

— В теб също. Чудовището се извивало твърде бързо. Искал е да убие вегианеца, а после щял да се оправдае, че се опитвал да спаси и двама ви с единственото, което му било под ръка — и че случилото се е ужасна грешка. За съжаление, ужасната грешка така и не се случи. Пропуснал целта си.

— И защо просто не остави боадила да ни довърши?

— Защото каза, че вече си бил докопал чудовището. Боял се, че ще успееш да спасиш себе си и Миштиго. Казва, че ръцете ти били страшни.

— Приятно е да го знаеш. И ще продължи ли с опитите си, дори след като откажа да ви сътруднича?

— Опасявам се, че да.

— Крайно ми е неприятно да го чуя, мила моя, защото възнамерявам да не му позволяя.

— Не можеш да го спреш. Нито пък ние ще го отзовем. Макар че ти си Карагъозис, ранен си и съчувствието ми към теб прелива отвъд хоризонта, Хасан няма да бъде спрян нито от теб, нито от мен. Той е Абсолютният убиец. Никога досега не се е провалял.

— Нито пък аз.

— Да, нито пък ти. Само дето заряза Радпол, Земята и всичко останало, което значи нещо.

— Зная какво правя, жено. Върви си по пътя.

— Не мога.

— Сега пък защо?

— Ако не знаеш, тогава Карагъозис наистина е глупак, палячо, персонаж от театър на сенките.

— Един човек на име Томас Карлайл е посветил значителна част от живота и творчеството си на героите и геройството. Той също трябва да е бил глупак. Вярвал, че наистина има такива същества. Героизмът обикновено е дело на обстоятелствата и личната изгода.

— Идеалите попадат под същите знаменатели.

— Какво е идеалът? Призрак на призрака, нищо повече.

— Не ми говори такива неща, моля те.
— Налага се — защото е истина.
— Лъжеш, Карагъозис.
— Не лъжа. И да го правя, за твое добро е, момиче.
— Достатъчно възрастна съм, за да ти бъда баба, така че, не ме наричай „момиче“. Знаеш ли, че нося перука?
— Да.
— А знаеш ли, че е защото на времето заболях от една вегианска болест?
— Не. Съжалявам за това.
— Когато бях млада, преди много години, работех в един вегиански курорт. Бях момиче за развлечение. Никога няма да забравя пръхтенето на ужасяващите им дробове, притиснати в потното ми тяло, нито докосването на синкавата им като на труп плът. Мразя ги, Карагъозис, толкова ги мразя, че само някой като теб би могъл да ме разбере — някой, който ги е мразил дори повече от мен.
— Съжалявам, Даяна. Съжалявам, че все още те боли. Но аз не съм готов за действие. Моля те, не ме принуждавай.
— Ти си Карагъозис.
— Да.
— Това ми стига — поне засега.
— Но вегианецът ще живее.
— Ще видим.
— Да, ще видим. Лека нощ.
— Лека нощ, Конрад.

Надигнах се и се върнах в палатката. По-късно през онази нощ тя дойде при мен. Отмести с тихо шумолене платненото покривало, вдигна завивките и се шмугна в леглото. Някой ден ще забравя всичко свързано с нея — червеникавата перука, малкото преобърнато „v“ между очите ѝ, здравите мускули на челюстите ѝ, навика ѝ да говори насечено, всички нейни дребни маниери и жестове, топлината на тялото ѝ сгрявано от сърце като звезда, непонятното ѝ влечение към човека, който някога бях аз, но винаги ще помня това — че дойде при мен, когато имах нужда от нея, че беше топла, нежна и че дойде сама...

ГЛАВА 7

След закуска на другия ден излязох да търся Миштиго, но той пръв ме намери. Бях долу при реката и разговарях с мъжете, които отговаряха за фелуката.

— Конрад — повика ме тихо, — мога ли да говоря с теб?

Кимнах и му посочих долчинката.

— Да се поразходим. Вече свърших тук.

Тръгнахме.

След около минута той каза:

— Сигурно знаеш, че на моя свят съществуват няколко школи за умствена дисциплина, школи, с чиято помощ при известни условия могат да бъдат придобити екстрасензорни способности...

— Чувал съм... — кимнах аз.

— Повечето вегианци рано или късно се запознават с някоя от тези школи. Някои задълбочават познанията си, други бързо губят интерес. Но почти всички се сдобиват с едно ново усещане, нещо като индикатор, който се задейства когато се прибъгва до подобни умения.

— Да?

— Самият аз не владее телепатията, но зная със сигурност, че ти притежаваш тази способност, защото я приложи снощи върху мен. Тъй като това умение е доста рядко срещано сред твоите сънародници аз не бях взел необходимите мерки за да се опазя. На всичко отгоре това се случи в крайно неподходящ момент. Като резултат умът ми остана отворен за теб. Искам да зная какво точно си научил.

Едва сега си дадох сметка, че тези видения с вътрешното зрение може наистина да са свързани с телепатични способности. Обикновено в тях се съдържаше само моментното възприятие на наблюдавания субект, плюс някои съвсем повърхностни мисли и чувства, влагани от него в думите, които съставяше — но дори за това понякога получавах погрешна информация. Въпросът на Миштиго идваше да покаже, че той нямаше точна представа на каква дълбочина можех да проникна в мислите му, а аз съм чувал, че някои професионални вегиански

душелечители са в състояние да психосондират дори човек, намиращ се в безсъзнание. Затова реших да блъфiram.

— Сигурен съм, че не си дошъл тук за да пишеш пътеводител — рекох аз.

Той мълчеше.

— За съжаление, не съм единственият, комуто това е известно — продължих, — което те поставя в доста опасно положение.

— Защо? — попита стреснато той.

— Може би те са с погрешни представи — реших да рискувам.

Той поклати глава.

— Кой са те?

— Съжалявам.

— Но аз трябва да зная.

— Отново съжалявам. Ако пожелаеш да си тръгнеш още днес ще те откарам в Порт.

— Не, това не мога да направя. Трябва да продължа. Какво ще ме посъветваш?

— Каж ми малко повече за всичко това и тогава ще видя как да ти помогна.

— Не, и без това знаеш твърде много... Ето я значи истинската причина за присъствието на Доналд Дос Сантос — продължи замислено той. — Той е посредникът. Реакционното крило на Радпол е научило нещо и както ти каза си е направило погрешни изводи. Той е узнал за опасността. Дали да не отида при него...

— Не — побързах да го спра. — Не мисля, че трябва да го правиш. Нищо няма да промениш. А и какво ще му кажеш?

Мълчание. После:

— Разбирам, какво имаш пред вид. Хрумна ми също така, че той може да не е посредник, както предположих одева... А в такъв случай...

— Ами да — казах. — Искаш ли да се връщаме?

— Не мога.

— Добре тогава, синковецо, в такъв случай не ти остава нищо друго, освен да ми се довериш. Можеш да започнеш още сега, като ми разкажеш нещо повече за твоите наблюдения...

— Не! Не зная колко ти е известно и каква част съм запазил в тайна от теб. Виждам обаче, че се опитваш да измъкнеш допълнителна

информация, което значи, че не знаеш толкова много. Това, което върша, е строго поверително.

— Аз пък се опитвам да те защита — рекох — и за целта може да ми бъде полезна всякаква информация.

— Тогава пази тялото ми, а остави на мен да се безпокоя за моите мотиви и мисли. За в бъдеще умът ми ще бъде затворен за теб, така че не си губи повече времето да го опипваш.

Подадох му един автоматичен пистолет.

— Съветвам те да носиш оръжие до края на пътуването — за да пазиш мотивите си.

— Много добре.

Пистолетът изчезна под широката му риза.

Пуф-пуф-пуф — чуваше се от гърдите му.

Проклятие, проклятие, проклятие — отвърщаха в същия ритъм мислите ми.

— Пригответи се — рекох му аз. — Скоро потегляме.

* * *

Докато се връщах по друг път в лагера, заех се да анализирам собствените си мотиви. Една книга, някакъв пътеводител, едва ли е в състояние да унищожи Земята, Радпол и Завръщенството. Дори Граберовият „Зовът на Земята“ не можа да предизвика подобна катастрофа. Значи това, с което се беше захванал Миштиго, бе много повече от книга. Разузнаване? И на какво? Натиск — в каква посока? Не знаех, а трябваше да узная. Не биваше да оставя Миштиго жив, ако делото му наистина обричаше Земята на гибел, от друга страна не можех да го оставя да загине, ако това, с което се занимаваше, би могло да помогне по някакъв начин. Което също не беше изключено.

Значи, нуждаех се от малък отдых, докато намеря отговор на този въпрос.

Някой беше дръпнал каишката. Не ми оставаше нищо друго, освен да продължа в същата посока.

— Даяна, — казах докато стояхме в сянката на нейния скутер — нали спомена, че съм означавал нещо за теб, като Карагъозис.

— Трябва да чуя и продължението.

— Ами чуй го. Струва ми се, че грешиш относно вегианеца. Не съм съвсем сигурен, но ако е така, ще допуснете голяма грешка като го убиете. Тъкмо по тази причина не мога да го позволя. Защо не задържите малко плана, докато стигнем Атина? А после да поискате поясняване на тайното съобщение от щаба на Радпол.

Тя се ококори в мен, но неочаквано каза:

— Добре.

— Ами Хасан?

— Той ще чака.

— Той сам избира мястото и времето, известно ли ти е? Изчаква удобния момент и удря.

— Да.

— Тогава трябва да го предупредиш, преди да е станало късно.

— Добре.

— Ще му кажеш ли?

— Ще му бъде казано.

— И това ми стига.

Обърнах се.

— А когато получим отново съобщението — подхвърли тя, — ако в него се казва същото — тогава какво?

— Ще видим — отвърнах без да се обръщам.

Оставих я при скутера и отидох при моя.

Когато съобщението пристигне отново и вътре се потвърждава онова, в което не се съмнявах от самото начало, тогава вече наистина щях да съм загазил здраво. И всичко това само защото вече бях взел решение.

Далеч на югоизток от нас останките на Мадагаскар все още заглушаваха гайгеровите броячи с пронизителни радиоактивни писъци — данък за сръчността на един от нас.

Хасан, сигурен бях, все още можеше да се изправи срещу всяка стена със спокойно, невъзмутимо изражение и немигащи, жълтеникави очи...

Той щеше да е най-труден за спиране.

* * *

То. Дълбоко под земята.

Смърт, пъклена топлина, кални вълни, нови брегове...

Засилена вулканична активност на Хиос, Самос, Икория, Наксос...

Халикарнасос отхапан наполовина...

Западният бряг на Кос се вижда отново, но какво от това?

... Смърт, пъклена топлина, кални вълни.

Нови брегове...

Нарочно отклоних целия конвой от скутери за да огледам от въздуха сцената на разрушението. Миштиго водеше бележки, понякога снимаше.

Лорел каза:

— Продължаваме с обиколката. Долу не е останало почти нищо за спасяване — или ако има, вече са се погрижили други. Така че — напред.

Спуснах се съвсем ниско над онова, което бе оцеляло от Кос — западната опашка на острова. Това беше дива вулканична страна, виждаха се прясно зейнали кратери, някои от тях димяха, а гигантските вълни прехвърляха гребена на острова. Някога тук се е намирала древната столица Астипалая. Тукидит пише, че била срината до основи от страшно земетресение. Трябвало е да присъства на това тук. Северният град на Кос, в който бях живял и аз, е бил заселен още в 366 година преди Новата ера. Сега всичко беше пометено, освен тинята и калта. Нямаше оцелели — нито чинара на Хипократ, нито джамията на Лоджия, нито замъкът на Родоските рицари, нито моят дом, нито жена ми — всичко беше отнесено от гигантските приливи, или погълнато в кратерите, не зная — отишло си бе по пътищата на мъртвия Теоокрит, същия, който бе дал всичко от себе си, за да обезсмърти това място преди много години. Отишло... завинаги. Безсмъртно и недостижимо за мен. Далеч на изток все още стърчаха няколко върхове от планинската верига, която прорязваше северната равнина. Виждаше се стръмният връх Дикайос, или Христос, или Справедливия, който се издигаше над селцата по северния склон. Сега той бе само невисоко островче и никой не бе успял да се покатери върху него на време.

Така трябва да е изглеждало всичко и в онзи момент, преди много-много години, когато морето заляло моята родина, разкъсало я

на части, нахлуло в Темпския пролив и, пришпорвано от могъщите подземни конвулсии, пробило планинската стена и достигнало чак в подножието на божествената обител, Олимп, а само двама били оцелелите — Девкалион^[1] и жена му, които боговете запазили за да създадат легендата и да има на кого да я разказват.

— Ти си живял тук — рече Миштиго.

Кимнах.

— Но си се родил в едно селце на име Макриница, което е в хълмовете на Тесалия?

— Да.

— А после си построил дом тук?

— За известно време.

— „Дом“ е универсална концепция — продължи той. — Разбирам какво си изгубил.

— Благодаря.

Продължих да гледам надолу, изпитвайки тъга, скръб, лудост, а после нищо.

След дългото отсъствие Атина ми се стори освежена, донякъде подновена, но както винаги загърнатата в познатата приятелска атмосфера. Помня веднъж Фил ми прочете някакви строфи написани от последния велик гръцки поет, Георги Сеферис, като твърдеше, че там, ставало дума тъкмо за Гърция в наши дни, защото се казвало: „... страна, която вече не е нито моя, нито твоя“ — заради вегианците. Когато посочих, че по времето на Сеферис не е имало вегианци, Фил възрази, че поезията съществувала във и независимо от времето и пространството и че означавала само това, което откривал в нея читателят. Имах и други доводи да не се съглася, един от които бе, че никога не съм вярвал литературата да разполага с лиценз за неограничено пътешествие във времето, нито пък трябва да бъде възприемана като преносител на универсален мироглед.

Това е нашата родина. Готите, хуните, българите, сърбите, франките, турците и в последно време вегианците никога не са успявали да ни я отнемат. Хора, които съм надживял. Атина и аз се променяхме заедно. Виж континентална Гърция е друго, за мен тя остава непроменена. Опитайте се да я завладеете и моите клефети ще се окопаят по хълмовете като някакви дребни хтонически пратеници на отмъщението. Все някога ще си идете, а хълмовете на Гърция ще

останат, непроменени, обгърнати в миризмата на печено козе, примесена с уханието на кръв и вино, с вкус на подсладени бадеми, нощем разрошвани от хладния вятър, а денем щръкнали под яркосиньото небе, което е като око на надвесено божество. Докоснете ги, ако смеете.

Тук черпя живителна сила всеки път, когато се връщам. Долавям диханието на цялата планета. Тук си давам сметка всеки път в името на какво съм се сражавал, защо съм убивал и посипвал с бомби, защо съм прибягвал до всякакви легални и нелегални способности за да попреча на вегианците да купят Земята. Тук се проваляха всички гнусни заговори на емигрантското правителство на Талер. Това е, заради което карах хиляди да вършат онова, което смятах за справедливо, макар и под друго име, а сетне създадох огромна послушна цивилна машина, с чиято помощ да управлявам цялата планета — това е, което обяснява Изкуства, Паметници и Архиви. От тук можех да воювам за да запазя малкото, което все още е останало непокътнато, докато изчаках следващото разбъркване на картите.

Заканите за мъст, които Радпол непрестанно отправяше, бяха изплашили не само емигрантите, но и самите вегианци. Изглежда не си бяха давали сметка, че потомците на онези, които бяха преживели ужасите на Тридневната война, нямаше да предадат без бой най-примамливите райони от бреговата линия за вегиански курорти, нито пък биха се примирили синовете и дъщерите им да работят в тези курорти. Не бяха съгласни дори да развеждат любопитните вегиански туристи сред руините. Ето защо Службата е като работа в чужда държава за повечето от членовете на персонала.

Преди години изпратихме призив до всички наши потомци, обитаващи колониите на Марс и Титан да се завърнат, за да възродят Земята, но никой не го последва. Те бяха закърнели там горе, изнежени от съжителството с една цивилизация, която е съществувала много преди нашата да се появи. Изгубили бяха своята идентичност. Бяха ни изоставили.

Ала от друга страна, де юре те бяха Земното правителство, избрано по напълно легален начин от емиграционното мнозинство — а може би и де факто, ако въобще се стигнеше до това. Сигурно. Все пак се надявах да не става никога.

От половин столетие живеехме в нещо като примирие. Нямаше нови вегиански курорти, а също и нови атаки на фанатизираните формирования на Радпол. Нямаше го вече и Завръщението. Скоро събитията можеха да вземат нов обрат. Усещаше се във въздуха — ако Миштите наистина бе дошъл на разузнаване.

И така аз се върнах в Атина през един мрачен, студен и дъждовен ден, в един град, съвсем наскоро преживял поредните конвулсии на земните недра; с нерешен въпрос в главата и рани по тялото, но все пак донякъде освежен. Националният музей си беше на старото място, между Тошиса и Василеос Ираклиу, Акрополът бе по-разрушен отколкото го помнех, а „Гардън Алтар Ин“ — бившият Кралски дворец — се издигаше в североизточния край на Националната градина, точно срещу площад Синтагма, малко пораздрусан, но иначе съвсем готов да приема гости.

Влязохме и запазихме стаи.

Като Пълномощник по Изкуствата, Паметниците и Архивите, аз разполагах с особени привилегии. Тук държах постоянен апартамент — номер 19.

Не беше такъв, какъвто го оставих. Беше почистен и подреден.

На малката метална плочка на вратата беше изписано:

„В този апартамент се е намирал щабът на Константин Карагюзис по време на основаването на Радпол и организирането на Въстанието на завръщениците“.

Вътре, върху таблата на леглото, имаше друга метална плочка с надпис:

„Леглото, в което е спал Константин Карагюзис“

Още една подобна плочка бе поставена на стената в гостната. На нея пишеше:

„Петното на тази стена е от бутилка вино, запратена през стаята от ръката на Константин Карагюзис, при отпразнуване бомбардировката на Мадагаскар“

Ако искате ми вярвайте.

„Константин Карагюзис е седял в това кресло“, настояваше друга табелка. Направо ме беше страх да вляза в спалнята.

* * *

Късно същата нощ излязох да се разходя по мокрия от дъжда паваж из почти пустия град, а спомените ми за миналото и мислите за настоящето бяха като две могъщи реки, които се срещат. Оставих другите да спят дълбоко, спуснах се по широкото стълбище на „Алтар“, спрях, за да разгледам по-внимателно надписа от надгробното слово на Перикъл — „За великите хора гробница е цялата Земя“ — там, върху едната стена на Мемориала на Незнайния войн, плъзнах за миг поглед по яките ръце на древния войник, положен в пълно бойно снаряжение в своето погребално ложе, цялото от мрамор и украсено с барелефи, ала въпреки това почти топло при докосване — а след това продължих, минавайки покрай Леофорос Амалиас.

Вечерята беше чудесна — узо, гювеч, кокинели, яурти, „Метакса“, изобилие от черно кафе и Фил, който се счепка с Джордж за еволюцията.

— Не забелязваш ли как неусетно в живота ни започна да се смесва мит и действителност?

— За какво говориш? — попита Джордж, като нагласи с типично движение очилата си за да вижда по-добре.

— Говоря за това, че когато човечеството е напускало мрака, то е взело със себе си всички легенди, митове и предания за мистични същества. Сега ние отново се спускаме в същия този мрак. Живителната сила отслабва и намалява с всеки изминал ден, непрестанно наблюдаваме примери за обратна еволюция към същите тези първични форми, дълго време съществували само като неясни видови спомени...

— Дрънкаш небивалици, Фил. Живителна сила? В кой век си мислиш, че сме сега? Говориш така, сякаш всичко живо е обхванато в един неразделен, разумен организъм.

— Така е.

— Докажи ми го, ако обичаш.

— В твоя музей си поставил скелети на три сатира и снимки на живи екземпляри, които обитават планините на тази страна. Има сведения за съществуването на кентаври, чували сме за цветя-вампири и крилати коне. Моретата гъмжат от гигантски змии. Из небето се носят донесени от друга планета паякоиди. Чувал съм очевидци да се кълнат, че са виждали дори Черното чудовище от Тесалия, което поглъщало хората заедно с костите, и какви ли не още легенди, които се превръщат в действителност.

Джордж въздъхна.

— Примерите, които изброи, не доказват нищо друго, освен че в цялото безкрайно многообразие на животинския свят могат да се появят всякакви, дори най-мистични форми, стига да възникнат подходящите за целта условия в обкръжаващата среда. Съществата, за които говориш не са нищо друго освен мутации, зародили се в непосредствена близост до Горещите зони. Такова място има и сред хълмовете на Тесалия. Дори и самото Черно чудовище да нахлуе сега през вратата, яхнато от някой сатир, пак няма да си променя становището по въпроса.

Погледнах към вратата, изпълнен с надежда да се появи не Черното чудовище, а някой невзрачен на вид човечец, може и да е келнерът, по-важното е да се приближи с невъзмутимо изражение и уж незабелязано да подаде на Даяна някоя сгъната в кърпа шифрована бележка.

Не се случи нито едното, нито другото...

Докато минавах покрай Леофорос Амалиас, през Хадрианската порта и покрай Олимпиона, все още не знаех какъв ще бъде чаканият отговор. Даяна се беше свързала с Радпол, в това не се съмнявах, но до момента нямаше никаква реакция. След около тридесет и шест часа щяхме да излетим от Атина към Ламия, а после да продължим пеша, през райони, където растяха причудливи непознати дръвчета с дълги, бледи, изпъстрени с червеникави жилки листа, увиснали клони и корони като сгърчени пръсти на зъл магьосник, където между корените

пълзяха stirge-fleur, и да продължим нататък, отвъд окъпаните в слънчева светлина равнини, по тесните извити кози пътеки, нагоре към високи, скалисти места, прорязани от мрачни клисури и украсени с руини на разрушени манастири. Налудничаво хрумване, но така бе пожелал Миштиго. Смяташе, че ще бъде в безопасност само защото аз съм се родил тук. Опитвах се да му кажа за дивите животни, за канибалите-коритяни — едно от местните племена. Но той искаше, също като Павзаний, да види всичко с очите си. Добре тогава, примирих се аз, щом Радпол не можа да му види сметката, местната фауна ще го стори.

За всеки случай отскочих до близката Пощенска служба, поисках експресно разрешение за дуел и заплатих таксата. Пълномощник или не, законите трябва да се спазват.

Щом Хасан жадуваше да си премерим силите, щях да го убия легално.

Чух нежните струни на бузуки от едно малко кафе на отсрещната страна на улицата. Прищя ми се да вляза, а и отдавна ми се щеше да проверя дали не съм следен. Пресякох улицата, бутнах вратата, настаних се на една маса така, че да съм с гръб към стената, поръчах кафе и цигари и се заслушах в песента, в която се говореше за смърт, изгнание, нещастия и вечната невярност между мъжа и жената.

Мястото се оказа далеч по-тясно, отколкото изглеждаше отвън — с нисък таван, глинен под и сумрачно осветление. Певицата беше дребна на ръст, облечена в жълта рокля и неразгадаемо изражение под плътния слой грим. Из помещението се чуваше дрънкане на чаши, а от тавана непрестанно се сипеше прах, който покриваше като мек килим пода. Масата, която избрах, се намираще съвсем близо до бара. Посетителите бяха не повече от десетина души, три момичета със зачервени от недоспиване очи, които седяха на бара, навъсен мъж с фес, още един, заспал върху изпънатата си ръка и други четирима, които се смееха шумно от една маса, разположена диагонално срещу моята. Имаше и други, но не ги виждах добре в тъмното. Пиеха кафе, разговаряха помежду си или просто чакаха нещо да се случи.

Но така и не се случи. След като допих и третото кафе, платих на мустакатия притежател и излязох навън, където температурата беше спаднала с още няколко градуса. Улицата беше съвсем безлюдна, потънала в непрогледна тъмнина. Поех надясно, право към Леофорос

Дионис Ареопагиту и продължих, докато се изравних с порутената ограда, опасваща южния склон на Акропола.

Далеч зад мен се разнесоха стъпки. Застинах на място и почаках около половин минута, но чувах само тишината на нощта. Свих рамене, намерих вратата и се насочих към дома на Дионис Елевтериос. От храма не беше останало нищо, освен основите. Минах край тях и продължих нагоре, към театъра...

... Тогава Фил заяви, че историята се движела на огромни кръгове, като гигантска стрелка на часовник, която минава покрай едни и същи числа ден след ден.

— Историческата биология доказва, че грешиш — възрази Джордж.

— Не говорех в конкретен смисъл — отвърна Фил.

— Тогава, преди да продължим, трябва да се разберем на какъв език ще спорим.

Миштиго се разсмя.

Елен докосна ръката на Дос Сантос и го запита за нещастните коне, които яздели пикадорите. Той вдигна невъзмутимо рамене, наля й още кокинели и отпи от своята чаша.

— Така е прието — обясни лаконично.

И никакъв отговор, никакъв отговор...

Продължих да крача сред неразборията, в която времето бе превърнало величието. Една подплашена птица скочи под краката ми и побягна с уплашен крясък. А аз вървах ли вървах, най-сетне стигнах стария театър и се спуснах надолу...

Даяна не беше чак толкова изненадана, колкото бях предполагал, от глупавите табелки, които украсяваха апартамента ми.

— Не, мисля, че са съвсем на място. Разбира се.

— Ха!

— На времето воините са украсявали жилищата си с главите на убитите от тях животни. Или с щитовете на победените противници. Сега вече сме цивилизовани. Такъв е новият обичай.

— Ха! — отново. Реших да сменя темата. — Някакво съобщение за вегианеца?

— Не.

— Ти наистина го искаш мъртъв.

— Защото не съм цивилизована. Кажете ми, Фил от край време ли е такъв глупак?

— Не. Той и сега не е глупак. Наречи го проклятието на недовършения талант. Смятат го за последния романтичен поет, а той вече е започнал да изкуфява. Захвана се с тоя мистицизъм и той ще го докара до лудост, също както Уърдсуърт на времето, защото е надживял дните си. Затворил се е в един въображаем свят, който прилича на доброто старо време. Както Байрън, на младини е преплувал Хелеспонт, но сега, подобно на Йейтс, единственото, което го забавлява, е компанията на млади жени на които да досажда с философските си възгледи, или да очарова с внимателно редактирани спомени. Той е стар. Творбите му все по-рядко показват белези на някогашната сила, но стилът му никога не се е проявявал само чрез писане.

— А в какво друго?

— Ами, помня един облачен ден, когато той стоеше в Театъра на Дионис и четеше написания от него химн на Пан. Публиката наброяваше двеста-триста души — един господ знаеше откъде и защо са се взели, но той започна да рецитира. Гръцкият му не беше кой знае колко добър, но има забележителен глас и маниерите му са наистина много обаятелни. След малко заваля дъжд, не особено силен, ала никой не си тръгваше. Някъде към края се разнесе оглушителна гръмотевица, която прозвуча като ужасяващ смях и през публиката премина внезапна тръпка. Не казвам, че същото е било и във времето на Теспис, но малцина от онези хора не погледнаха през рамо, когато си тръгнаха... Аз също бях дълбоко впечатлен. После, няколко дни след това, прочетох отново поемата — и тя не беше нищо, съвсем празна, лишена от смисъл. Цялото тайнство се криеше в начина, по който я беше прочел. С времето той изгуби и този талант и това, което остана, вече не е достатъчно, за да го направи велик и да подхранва още приживе легендата за него. Той го знае, мрази се за това и се утешава със съмнителна философия, но за да отговоря на твоя въпрос ще повторя — не, невинаги е бил такъв глупак.

— А може би философията, която си е избрал, не е чак толкова съмнителна.

— Какво искаш да кажеш?

— Големите кръгове. Ето че отново навлизаме в епохата на странните чудовища. А също на героите и полубоговете.

— От изброените съм срещал само чудовищата.

— „Карагъозис е спал в това легло“ — пише тук. Изглежда удобно.

— Така е. Виждаш ли?

— Да. Мога ли да задържа табелката?

— Ако искаш...

---

[1] герой от гръцката легенда за потопа — бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

Приблжих се към Проскениона. Наоколо бяха подредени скулптури, които пресъздаваха различни моменти от живота на Дионис. Всеки екскурзовод и всеки член на групата е длъжен, според издадената от мен разпоредба: „... да носи по време на обиколката не по-малко от три магнезиеви сигнални ракети“. Извадих предпазителя на първата и я хвърлих на земята. Блясъкът едва ли щеше да се забележи от улицата, заради бетонните стени.

Не гледах към яркия пламък, а вдигнах глава нагоре, към обкованите със сребро фигури. Ето го Хермес, който поднася невръстния бог на Зевс, малко по-назад Икар, когото Дионис научил как да облагороди дивото грозде — готвещ да принесе в жертва козел, докато дъщеря му предлага сладкиши на друг бог (който пък стоеше малко встрани и обсъждаше достойнствата ѝ с един сатир); ето го и подпийналият Силен, опитващ се да задържи небесния свод подобно на Атлас, но не със същия успех; виждаха се и много други богове, на чийто имена са били наречени различни градове — познах Естия, Тезей, Ирена с рога на изобилието...

— Запалил си огън в чест на боговете — разнесе се глас наблизо.

Не се обърнах. Идеше някъде зад дясното ми рамо, но не помръднах, защото познах чий е гласът.

— Може би — отвърнах.

— Много вода изтече откакто за последен пъти стъпи на тази земя, тази Гърция.

— И това е вярно.

— Дали защото никога не е имало някоя безсмъртна Пенелопа — търпелива като планините, вярваща в завръщането на нейния каликанзър?

— Да не си се преквалифицирал в селски разказвач на легенди?

Той се изкиска.

— Изкарвам на паша една многокрака овца високо в планината, където пръстите на Аврора първи обагрят в розово небесата.

— Да, май наистина си станал разказвач. И защо не си и сега в планината, та да развъртаваш душите на младите с твоите песни?

— Заради сънищата.

— Аха.

Обърнах се и надзърнах в античното лице — цялото в бръчки, озарени от блясъка на загасващата ракета, черни като изгубена на морското дъно рибарска мрежа, в снежнобялата брада, в очите, сини като превръзката, обхващаща челото му. Беше се подпрял на тоягата съвсем като уморен войн, намерил опора в копието. Знаех, че трябва да е надхвърлил стоте, но никога не беше се подлагал на С-С лечение.

— Наскоро сънувах, че стоя изправен насред някакъв почернял храм — рече ми той, — а бог Хадес приближава до мен, хваща ме за ръката и ме подканя да го последвам. „Не“ — отвърщам му аз и се събуждам. Този сън ме безпокои.

— Какво си ял преди да заспиш? Къпини от Горещата зона?

— Не ми се присмивай, моля те. Сънувам после, по-късно същата нощ, че се намирам в някаква страна на пясъци и мрак. Обладан съм от силата на старите герои, та без никакъв страх се изправям срещу Антей, синът на Земята и го съкрушавам. Бог Хадес отново идва при мен, хваща ме за ръката и ми казва: „Сега ме последвай.“ Но аз и този път му отказвам, а след това се събуждам. И цялата Земя се тресе.

— И това е всичко?

— Не. След това значи, но не нощем, а докато седях по пладне и наглеждах стадото, ми се яви видение. Изправям се, също като Фобос срещу змея Питон, но едва не загивам. Този път бог Хадес не се появява, но когато се обръщам, до мен е застанал Хермес, неговият слуга, хили се и сочи с жезъла си като с пушка, право в гърдите ми. Поклащам глава, а той го навежда надолу. После отново го вдига с тържествен жест, а аз поглеждам в посоката, която сочи... Пред мен се простира Атина — това място, този театър, ти също — а ей тук са седнали стариците. Онази, която премерва нишката на живота се е нацупила, защото твоята е стигнала вече до хоризонта, а краят ѝ не се вижда никакъв. Но другата, която тъче, я е разделила на две още по-тънки нишки. Едната се простира назад през морето и там някъде се губи от погледа. Втората е опъната нагоре към хълмовете. Точно пред първия хълм се е изправил Мъртвецът и държи твоята нишка със

своите бели, бели пръсти. Нишката продължава и нататък, зад него, през голите скали. А на билото на хълма стои Черното чудовище и се опитва да прекъсне твоята нишка със зъби...

... А покрай нишката крачи един прочут чуждоземен воин и жълти са очите му, а оголено острието в ръката му и на няколко пъти го размахва във въздуха със заплашителен вид...

Ей затова дойдох в Атина — за да те срещна, тук, на това място, да ти кажа да се върнеш обратно през морето и да те предупредя, че сред хълмовете те дебне смъртта. Защото разбрах, когато Хермес вдигна жезъла си, че тези сънища не са мои, а са били предназначени за теб, о мой татко, и че трябва да те открия и предупредя. Върви си сега, докато все още можеш. Върни се обратно. Моля те.

Аз го стиснах за рамото.

— Язон, синко, няма да се върна. Готов съм да поема цялата отговорност за моите действия, правилни или погрешни — включително и за смъртта ми, ако това се наложи, но този път наистина трябва да изкача хълмовете, чак до Горещата зона. Благодаря ти за предупреждението. В нашия род мнозина са били спохождани от подобни сънища, но повечето са били измамни. Аз също ги имам — сънища, в които виждам през очите на други хора, понякога съвсем ясно, друг път — не. Благодаря ти за предупреждението. И съжалявам, че няма да се съобразя с него.

— Тогава ще се върна при стадото.

— Ела с мен в хотела. Утре ще отлетиш с нас за Ламия.

— Не. Не мога да спя в големи сгради, нито да летя.

— Сигурно е време да опиташ, но аз уважавам решението ти. Ако желаяш, можем да пренощуваме тук. Аз съм Пълномощник за този паметник.

— Чух, че отново се станал важна клечка в правителството. Ще има ли нови разрушения?

— Надявам се не.

Спряхме на една равна площадка и я покрихме с неговото наметало.

— Как си обясняваш тези сънища? — попитах го аз.

— Твоите дарове идват при нас с всеки сезон, но кога беше последният път, който ни посети лично?

— Преди деветнадесет години — рекох аз.

— Значи не си чувал за Мъртвеца?

— Не.

— На ръст е колкото обикновен човек — или малко повече, но плътта му е в цвета на преобърнатата риба, а зъбите му са животински. За първи път чух да говорят за него преди петнадесетина години. Излиза само нощем. Пие кръв. Оглася околностите с детинския си смях, докато търси къде да лочи кръв, без да подбира човешка, или животинска. Хили се зад прозорците на спалните късно нощем. Подпалва църкви. Пресича млякото. Плаши бременните да помятат. Денем, казват, спял в ковчег, охраняван от коритяните.

— Почти толкова страшен, колкото каликанзър.

— Само дето наистина съществува, тате. Преди известно време неизвестен злодей ми убиваше овците. Почти не ги докосваше, само им смучеше кръвта. Един ден изкопах скривалище в гората и го покрих с клони. Същата нощ останах на пост. Малко след полунощ той се появи, а аз бях твърде уплашен за да поставя камък в прашката си — защото изглеждаше точно както ти го описах — голям, по-голям дори и от теб, едър значи и с кожа като на прясно изровен труп. Прекърши врата на една от овците ми и започна да лочи кръв от гърлото ѝ. Като видях това очите ми се насълзиха, но не посмях да предприема нищо. Не следващия ден преместих стадото на друго място и от тогава не ме е безпокоил. Разказвам тази случка за да плаша моите правнуци — твоите праправнуци, когато не слушат. А той дебне нейде из хълмовете.

— Мм... да... Щом казваш, че си го видял, трябва да е истина. Какви ли не странни неща бъркат от Горещите зони. Ние го знаем.

— ... Там, където Прометей размахал твърде силно огъня на създанието!

— Не, там, където някакъв копелдак изстрелял кобалтова бомба, а децата се развикали от радост като видели радиоактивния облак. Впрочем, какво е това Черно чудовище?

— И то съществува, сигурен съм, макар никога да не съм го срещал. Едро е колкото слон и много бързо — храни се с човешка плът. Обитава равнините. Може би някой ден двамата с Мъртвеца ще се срещнат и тогава единият ще унищожи другия.

— Приятна мисъл, но рядко става така. Това ли е всичко, което знаеш за него?

— Не съм чувал някой да го е съглеждал за повече от миг.

— Значи аз ще съм първият.

— ... Трябва също да ти кажа и за Бортан.

— Бортан? Името ми е познато.

— Твоето куче. Като малък обичах да го яздя и да ритам с голите си пети бронираните му хълбоци. Понякога ме захапваше лекичко за крака.

— Моят Бортан умря толкова отдавна, че сигурно не би захапал дори собствените си кокали, ако се прероди някога.

— И аз така мислех. Но два дни след като си тръгна предишния път той се появи с шум и трясък в колибата. Изглежда, че е следвал дирята ти из цяла Гърция.

— Сигурен ли си, че беше Бортан?

— А имало ли е някога друго куче с размери на кон, бронирани хълбоци и челюсти като мечи капан?

— Не, не мисля. Сигурно затова видът му е изчезнал. Откъде да знаят кучетата, че ще са им нужни бронирани страни за да оцелеят край хората? Ако наистина още е жив, трябва да е последното куче на Земята. Двамата се знаем от съвсем малки, толкова отдавна, че ме боли главата като се мъча да си припомня. Бяхме на лов в деня, когато изчезна и аз помислих, че е станал нещастен случай. Търсих го безрезултатно и накрая реших, че е мъртъв. Беше много стар.

— Може би е бил ранен, а после е поскитал — години наред. Но наистина беше той е беше дошъл по дирята ти. Когато видях, че си си отишъл, той нададе болезнен вой и се втурна след теб. Оттогава не сме го виждали. Понякога обаче, късно нощем, чувам ловния му рев откъм хълмовете...

— Проклетият глупчо трябваше най-сетне да научи, че не бива да се привързва толкова към хората.

— Кучетата са странни същества.

— Да, вярно.

Между колоните полъхна нощен ветреца и докосна очите ми.

Затворих ги, почувствах умора.

* * *

Гърция е възлясала от легенди и гъмжи от опасности. Повечето земи край Горещите зони са исторически опасни. Така е защото макар Службата теоретически да управлява цялата планета, на практика се грижи само за островите. Служебният персонал на континента е като митническите служители в планинските области през двадесети век. Ловният сезон за тях е винаги открит. Островите са понесли далеч по-малко поражения от континенталната част на земната суша по време на Триднешната война и тъкмо по тази причина талеряните са ги избрали за места, където да построят своите административни центрове. Но и до ден-днешен хората от материка не са склонни да се примирят с това. Друг е въпросът, че в районите около Горещите зони, повечето обитатели трудно могат да бъдат причислени към човешкия род. Така исторически възникналата антипатия се подхранва и от расови настроения. Къде другаде, ако не в Гърция?

Бихме могли да плаваме край брега докато стигнем Волос. Всъщност, можехме просто да прелетим разстоянието. Но Миштиго искаше да продължи от Ламия пеша — да върви и да се наслаждава на оживелите легенди сред един чужд за него декор. Ето защо оставихме скутерите в Ламия. Ето защо към Волос продължихме пеша.

Ето защо срещнахме една жива легенда.

С Язон се сбогувахме в Атина. Той реши да плава край брега. Мъдро решение.

Фил също настоя да се присъедини към нас, вместо да лети със скутерите и да ни чака в следващия пункт. Негова си работа...

Пътят към Волос се вие сред гъста гора. Преминава през хълмове, обрасли с храсталаци, пресича неголеми поточета, на места се разширява или стеснява без видима причина.

Все още беше ранно утро. Небето приличаше на синьо огледало, може би защото светлината извираше отвсякъде. Тревата на сянка беше покрита с роса, също и стеблата на дърветата.

Именно край едно много интересно езеро по пътя срещнах моя полуадаш.

Някога, в Истинските Стари времена, на това място трябва да се е издигал параклис. Като малък често идвах тук, привлечен от — мисля, че ще го наречете „покой“, който долавях наоколо. Понякога срещях получовеци или нечовеци, сънувах приятни сънища, ровех за

антични грънци или глави на статуи, разни такива неща, дето все още се търсеха по пазарите на Ламия и Атина.

Никаква пътека не води до тук. Просто трябва да знаеш къде точно се намира. Нямахме да доведе останалите, ако не беше Фил, който обожава разни места, където ухае на древност, където всяко ъгълче е изпълнено с историческа значимост, нещо като разтворен прозорец към миналото, и прочие.

На около половин миля встрани от пътя, отвъд една малка горичка с ниски сенчести дръвчета и покрити с треволяк камъни, неочаквано попадате в долчинка, запречена от гъсти шубраци, пробивате си път през тях и изведнъж опирате в бяла зидана стена. Ако се наведете и продължите вдясно покрай стената, не след дълго ще се озовете пред едно езерце, където не е зле да поспрете, преди да продължите.

По-нататък склонът се спуска стръмно, а долу изведнъж се оформя яйцевидна вдлъбнатина, не повече от петдесет метра дъга и двадесет широка, дъното на която опира в отвесна скала — точно там, в самия ѝ край има плитка, обикновено празна пещера. Отпред са разхвърляни потънали в меката трева камъни с почти правоъгълна форма. Мястото е обрасло от диво грозде, а в центъра на поляната се издига едно огромно и невероятно старо дърво, чийто клони са разперени като чадър и хвърлят сянка над всичко наоколо през целия ден. Точно това дърво пречи поляната да се види дори от езерото.

Ние обаче видяхме един сатир да си чопли носа, застанал до дървото.

С крайчеца на окото зърнах Джордж да протяга ръка към упойващия пистолет, който носеше в колана. Сграбчих го за рамото и поклатих глава, когато ме погледна. Той сви рамене, кимна и отмести ръка.

Извадих от джоба овчарската гайда, която бях измолил от Язон. Дадох знак на другите да приклекат и да останат по местата си. Пристъпих няколко крачки напред, поех дъх и вдигнах свирката към устни.

Първите няколко тона бяха твърде силни. Отдавна не бях свирил на гайда.

Ушите му щръкнаха напред, той се огледа и се затича в три различни посоки — съвсем като подплашена катерица, която не знае

на кое дърво да се покатери.

После замря, потрепервайки неспокойно, докато аз подех една стара мелодия и я отпратих през полето.

Продължавах да свиря, завладян от спомени — за отминали времена, забравени мелодии, горчиви и сладки неща, които някога съм познавал. Едно по едно се връщаха старите умения, докато стоях и свирех за дребничкото същество, настръхнало сред шубраците — играта на пръстите, контролът на дишането, притискането на мяха, смяната на свирките, звуците, които само гайдата можеше да издава. В града дори не помислях да свиря, а ето че тук бях открил някаква забравена част от себе си и съвсем скоро съзрях лица сред листата и чух тропот на копита.

Пристъпих напред.

Съвсем като в сън неочаквано осъзнах, че съм опрял гръб в дървото, а те са ме наобиколили. Непрестанно потропваха с копитата, никога не застиваха неподвижно, а аз продължавах да свиря както често го правех преди много години, без да зная със сигурност дали са същите, които идваха да ме слушат тогава — но и без да ме е грижа за това. Те лудуваха наоколо. Смееха се с белите си, бели зъби, очите им танцуваха, после се засилваха, блъскаха се във въздуха с рогата си, ритяха с козите си крака високо над земята, приклякваха, подскачаха, или удряха с копита тревата.

После спрях и оставих гайдата да замлъкне.

Не беше никак човешки разумът, който ме разглеждаше зад тези диви, черни очи, след като те застинаха като статуи, без да откъсват погледи от мен.

Отново вдигнах гайдата, съвсем бавно. Този път засвирих последната съчинена от мен мелодия. Добре я помнех. Прилича на погребалния химн, който изсвирих в нощта, когато реших, че Карагьозис трябва да умре.

Когато разбрах, че нищо няма да излезе от Завръщенството. Че те няма да се върнат, никога вече. Че Земята е обречена. Бях слязъл долу в градината и изсвирих тази мелодия, научена от вятъра, а може би от звездите. На следващия ден катерът на Карагьозис потъна в Пирейския залив.

Ето че насядаха по тревата край мен. От време на време някой започваше да човърка нервно око. Но всички бяха приковали внимание

в мен, слушаха.

Не зная колко дълго съм свирил. Когато свърших, просто оставих гайдата и продължих да седя. След известно време един от тях протегна предпазливо ръка, докосна я и се отдръпна. После ме погледна.

— Вървете — казах им аз, но те изглежда не ме разбраха.

Вдигнах гайдата и повторих последните няколко тона.

Земята умира, умира, умира. Скоро ще бъде мъртва... Вървете си у дома, веселбата свърши. Късно е, късно е, твърде късно вече...

Най-големият сатир поклати глава.

Вървете си, вървете си, вървете си. Радвайте се на тишината. Безумното наддаване на живота приключи. Какво се надяваха боговете да спечелят, да спечелят? Нищо. Всичко беше само игра. Вървете си, вървете си още сега. Късно е, късно е, твърде късно...

Но те продължаваха да стоят и тогава се изправих, плеснах с ръце, викнах: „Марш!“ и си тръгнах.

Открих другите в храсталака и ги поведох обратно към пътя.

ГЛАВА 9

Около шейсет и пет километра делят Ламия от Волос, като се включи и заобикалянето на Горещата зона. През първия ден изминахме само една пета от разстоянието. Вечерта, след като вдигнахме лагер на едно открито място до пътя, Даяна дойде при мен и попита:

— Е?

— Какво „Е“?

— Току-що се свързах с Атина. Нищо. Радпол мълчи. Чакам решението ти още сега.

— Много си напориста. Защо не почакаме още малко?

— И без това чакахме достатъчно. Ами ако реши да прекъсне обиколката преди края? Местността тук е много удобна. Толкова лесно може да стане някой нещастен случай... Знаеш добре какъв щеше да е отговорът на Радпол — същият като предишния: да бъде елиминиран.

— И моят отговор е същият: не.

Тя премигна изненадано и сведе бавно глава.

— Моля те да обмислиш решението си.

— Не.

— Тогава поне последвай съвета ми. Забрави всичко. Цялата история. Измий ръцете си докато е време. Приеми предложението на Лорел и ни остави да си намерим друг водач. Можеш да отлетиш още утре.

— Не.

— Сериозно ли го каза — онова, че си щял да защитаваш Миштиго?

— Да.

— Не искам да пострадаш, или дори по-лошо.

— Аз също не съм очарован от тази възможност. В такъв случай защо не си спестим цял куп неприятности като бием отбой.

— Не мога да го направя.

— Дос Сантос ще постъпи така, както му наредиш.

— Проблемът не е административен! Дявол да го вземе! Защо въобще трябваше да се срещам с теб!

— Съжалявам.

— Съществуването на земната цивилизация е поставено на карта, а ти си на противниковата страна.

— Аз пък мисля, че ти си там.

— И какво смяташ да предприемеш?

— Не мога да те разубедея, значи остава ми да те спра.

— Няма да посмееш да вдигнеш ръка срещу един Секретар на Радпол, ако не разполагаш със сериозни улики. Моментът е много деликатен, от политическа гледна точка.

— Зная.

— Тогава няма да закачиш нито Дон нито мен.

— Права си.

— Остава Хасан.

— Отново си права.

— А Хасан е... Хасан. Какво ще правиш?

— Защо не му разпишеш документите още сега и не го пуснеш да си ходи преди да е станало напечено?

— Не мога да го направя.

— Така си и знаех.

Тя ме погледна. Очите ѝ бяха насълзени, но изражението и гласът ѝ оставаха непроменени.

— Ако се окаже, че си бил прав, а грешката е у нас — каза не след дълго, — да знаеш, че ужасно съжалявам.

— Аз също — рекох. — Много, много.

* * *

През тази нощ останах да спя при Миштиго, но нищо не се случи. Сутринта мина без инциденти, както и по-голямата част от деня.

— Миштиго — казах му при първата възможност да разговаряме насаме, — защо не си отидеш у дома? Да се върнеш на Талер. Просто да си тръгнеш от тук. Защо не напишеш някоя друга книга? Колкото

повече се отдалечаваме от цивилизацията, толкова по-трудно ще ми бъде да те охранявам.

— Нали ми даде пистолет? — отвърна той, вдигна ръка, сви пръст и натисна въображаемия спусък.

— Добре, моля те само още веднъж да обмислиш предложението ми.

— Това коза ли е, дето се е покатерило на онзи клон на дървото?

— Да, обичат да си похапват зелени листа.

— Искам да я снимам. Дръвчето маслиново ли е?

— Аха.

— Чудесно. Трябваше ми за заглавието на снимката: „Коза яде зелени листа от маслиново дръвче“.

— Страхотно. Снимай, докато не е побягнала.

А как ми се искаше да се разберем поне веднъж по въпроса за неговата безопасност! Мразех го. Не можех да го разбера. Той просто отказваше да разговаря с мен, освен когато му трябваше информация по някой конкретен въпрос. Всеки път, когато проявявах любопитство, той ставаше лаконичен, уклончив, груб или и трите наведнъж. Той беше надут, самонадеян, непоносим и синкав на цвят. Поне на няколко пъти ме накара да се замисля върху шитгогенската традиция във философията, филантропията и журналистиката. Иначе казано просто не можех да го понасям.

Цял ден не откъсвах око (синьото) от Хасан, а вечерта разговарях с него.

Седеше край огъня и приличаше на литография от Делаacroa. До него се бяха настанили Елен и Дос Сантос, пиеха кафе и бърбореха. Поотупах от праха позакърнелия си арабски и се приближих.

— Здравей.

— Здравей.

— Днес не се опита да ме убиеш.

— Не.

— Може би утре?

Той сви рамене.

— Хасан — погледни ме.

Погледна ме.

— Наели са те да убиеш синия.

Той сви рамене отново.

— Излишно е да го отричаш, както и да го признаваш. Вече зная. Не мога да ти позволя да извършиш подобно нещо. Върни на Дос Сантос хонорара и си иди. Утре ще ти повикам скутер, който да те откара където пожелаеш.

— Но аз съм щастлив тук, Караги.

— Съвсем бързо ще престанеш да се чувстваш щастлив, ако нещо се случи със синия.

— Аз съм телохранител, Караги.

— Не, Хасан. Ти си син на диспептична^[1] камила.

— Какво е „диспептична“, Караги?

— Не зная арабската дума, а гръцката ще ти се стори непозната. Чакай, ще измисля друга обида. Ти си страхливец и лешояд, ти си гнусен хибрид между чакал и маймуна.

— Може и да е истина, Караги, защото баща ми твърдеше, че съм бил роден, за да бъда одран жив и разкъсан на части.

— Това пък защо?

— За неуважение към дявола.

— Аха?

— Да. Не бяха ли дяволчета съществата, на които свири с гайдата вчера? Имаха рога и копита...

— Не, не бяха. Това са деца, родени в Горещата зона и захвърлени от родителите си за да измрат в пущинака. Но са останали живи и сега гората им е роден дом.

— Така. Аз пък се надявах, че са дяволи. Все още го вярвам, защото един от тях ми се присмя, когато ги помолих за прошка.

— Прощка ли? И за какво?

В очите му блеснаха тъжни пламъчета.

— Баща ми беше много мил, добър и искрено вярващ човек — поде той. — Той се прекланяше пред Малак Таус, същия, когото невежите шиити (тук той се изплю) наричат Иблис — или Шейтан, или още Сатана — и не пропускаше нито една възможност да му изкаже почитанията си при всяка религиозна церемония в санджака. Хората го уважаваха, защото обичаше да помага и не беше скъперник. Аз го обичах, но като малък, в главата ми беше влязла една муха. Бях си навил на пръста, че съм атеист. Не вярвах в никакви дяволи. Бях лошо дете, защото понякога набучвах някое мъртво пиле на заострен прът, размахвах го и виках, че това е ангелът-ветропоказател, а сетне го

замерях с камъни, или му скубех перата. Но едно от децата се уплашило и взело, че разказало на баща ми. И тогава татко ме нашиба с камшик наред улицата и ми каза, че съм бил роден, за да бъда одран жив и разкъсан на части. Накара ме да се изкача нависоко в планината Санджар и да се моля за прошка и аз го послушах, но въпреки боя и заплахите така и не успях да си възвърна изгубената вяра. Дори сега, когато съм възрастен и баща ми отдавна го няма, след всичките тези години, не бих могъл да му кажа: съжалявам, задето се подигравах с ангела-ветропоказател. Истина е обаче, че с времето започвах да изпитвам нужда от вяра. Надявам се Сатаната с неговата безбрежна мъдрост и милост да ме разбере и ми прости.

— Хасан, много е трудно човек да те обиди както трябва — въздъхнах аз. — Но те предупреждавам — синият не бива да пострада.

— Аз съм само един скромен телохранител.

— Ха! Ти притежаваш хитростта и отровата на змия. Лукав и вероломен човек. И злонамерен.

— Не, Караги. Благодаря ти, но не е вярно. Гордея се, че винаги изпълнявам поетите обещания. Само това. Такъв е законът, според който живея. Освен това, колкото и да ме обиждаш, няма да те предизвикам, защото тогава ти ще избираш оръжието, което означава голи ръце, кинжал, или сабя. Не. Не приемам никакви обиди.

— Внимавай тогава — рекох му аз. — Първото ти посягане към вегианеца ще бъде последно.

— Каквото е писано, Караги...

— И ме наричай Конрад!

Тръгнах си, обхванат от нерадостни мисли.

* * *

На идния ден всички ние, все така живи и здрави, вдигнахме лагера и продължихме нататък, изминавайки осем километра, преди да се появи следващото препятствие.

— Заприлича ми на детски плач — каза Фил.

— Прав си.

— Откъде ли идва?

— Отляво, ей там долу.

Спуснахме се предпазливо през храстите, излязохме край пресъхнало речно корито и продължихме по него.

Бебето лежеше между камънаците, увита с парче от мръсно одеяло. Лицето и ръчичките му вече бяха почервенели от слънцето, което означаваше, че е тук поне от вчера. По тялото му се виждаха подутини от множество ухапвания на насекоми.

Коленичих и нагласих одеялото така, че да го завия по-добре.

Елен извика уплашено, когато парчето се отмести за миг и тя съгледа телцето.

В гърдите на нещастното създание зееше вродено отвърстие и нещо помръдваше вътре в него.

Червената перука изпищя, обърна лице и заплака.

— Какво е това? — попита Миштиго.

— Едно от изоставените — обясних аз. — От белязаните.

— Ужасно! — промълви Червената перука.

— Кое — външния вид? Или фактът, че е било изоставено? — настоях аз.

— И двете!

— Подай ми го — рече Елен.

— Не го докосвай — предупреди я Джордж. — Ще повикаме скутера. Трябва незабавно да го транспортираме в болница. Тук нямаме възможност да го оперираме. Елен, помогни ми.

Тя вече беше до него и двамата започнаха да ровят в аптечката.

— Ще напишеш каквото ти издиктувам, а сетне прикачи бележката към одеялото — така лекарите в Атина ще знаят за какво става въпрос.

Дос Сантос вече се беше свързал с Ламия и нареждаше на един от нашите скутери да излети незабавно.

Елен се зае да разтваря ампули и да изпразва съдържанието им в спринцовките, докато Джордж ги инжектираше и мажеше зачервената кожа на нещастното дете с крем против изгаряне. За няколко минути го натъпкаха с витамини, антибиотици, успокоителни и още половин дузина подобни неща. Съвсем скоро им изгубих бройката. Покриха телцето с чиста марля, напръскаха го отгоре с нещо, увиха го с друго одеяло и залепиха отгоре бележката.

— Каква отвратителна постъпка! — възмущаваше се Дос Сантос. — Да изоставят едно деформирано дете, за да умре по този начин!

— Така е било винаги — успокоих го аз. — Особено край Горещите зони. Гърция е страна с традиции в детеубийството. Аз самият съм бил захвърлен на един хълм малко след като съм се родил. Прекарал съм там цялата нощ.

Тъкмо беше вдигнал цигара към устните си, но спря и ме погледна втрещено.

— Ти? Защо?

Засмях се и погледнах сакатия си крак.

— Сложна история. Между другото, нося специална обувка, защото този крак е по-къс от другия. Освен това, научих, че съм бил изключително косматото бебе, а и очите ми не са еднакъв цвят. Сигурно и това щяха да ми простят, ако не бях се родил на Коледа — това е била последната капка за да прелее чашата.

— Че какво лошо има в това да се родиш на Коледа?

— Боговете, според местните поверия, го имат за зла поличба. По тази причина се смята, че в жилите на децата, родени на Коледа, не тече човешка кръв. Те са потомци на разрушителите, сеячите на ужас и хаос, враговете на човешкия род. Наричат ги каликанзъри. Според преданията изглеждат досущ като онези същества с рога и копита, но могат и да си менят формата. Биха могли да приличат на мен — или аз на тях, както решили родителите ми — ако наистина са били мои родители. Ето защо ме оставили на върха на хълма, за да ме върнат на онези, на които принадлежа.

— И какво станало после?

— В селото живеел един стар монах. Научил за станалото и отишъл при тях. Казал им, че е смъртен грях да се постъпва така и че трябвало незабавно да си приберат отрочето и да го подготвят за покръстване на идната сутрин.

— Аха! Значи така си бил не само спасен, но и покръстен?

— Е, само донякъде. — Взех си една от неговите цигари. — Те наистина се върнали с мен, но настоявали, че това не е същото бебе, което зарязали. Оставихме един съмнителен на вид мутант, рекли те, а в замяна получихме това не по-малко съмнително подхвърлениче. Че и по-грозно, оплаквали се родителите ми, на всичко отгоре Коледно като предишното. Но все пак, успокоявали се те, тяхното дете било сатирче и вероятно го взело някое създание от Горещите зони, а в замяна оставило своето отроче, което п(о) приличало на човешко същество.

Никой не бил ме виждал преди това, та нямало как да проверят достоверността на тази история. Монахът обаче не искал и да чуе за това и продължавал да настоява, че детето си е тяхно. Накрая естествено родителите ми се примирили. Бил съм доста едричък за възрастта си и това им харесало.

— Ами покръстването...?

— Е, не точно покръстване.

— Тоест?

— По време на ритуала монахът получил удар. Малко след това издъхнал. Бил единственият по тези места, та нямало кой да свърши работата докрай.

— И една капка е достатъчна.

— Сигурно е така. Не зная точно какво е станало.

— Защо не го повториш отново? За по-сигурно?

— Не, ако Небесата не са ме пожелали тогава, не виждам смисъл да упорствам наново.

Поставихме радиофар на близкия хълм и зачакахме скутера.

* * *

През този ден изминахме още десетина километра, което не беше никак зле, имайки пред вид забавянето. Бебето сигурно вече беше пристигнало в Атина. Когато скутерът се приземи, попитах на висок глас дали някой не желае да се върне с него. Не получих отговор.

Свечеряваше се, когато това се случи.

Бяхме се събрали около огъня. Чудесен лагерен огън, който пърха от вятъра, озарява спускащия се мрак, топли премръзналите ни тела и ухае на обгоряло дърво, а във въздуха се вдига лютив дим... Наистина чудесен.

Хасан седеше наблизко и почистваше алуминиевата цев на своята пушка. Оръжието беше снабдено с пластмасов приклад, много леко и удобно.

Докато работеше, дулото неусетно се отместваше в посока към Миштиго.

Трябва да призная, че го правеше много фино. Беше започнал преди близо половин час, премествайки цевта с не повече от

милиметър.

Изръмжах, когато позицията на оръжието най-сетне предизвика тревожен звън в мозъка ми и с три скока се озовах до него.

Замахнах и избих пушката от ръцете му.

Прикладът изтрака върху камъните на няколко метра от нас. Дланите ми горяха от съприкосновението с пушката.

Хасан вече беше на крака и тракаше зловещо със зъби като заострен кремък. Почти виждах искрите.

— Кажи го! — извиках аз. — Хайде, кажи нещо! Каквото и да е! Знаеш много добре какво се опитваше да направиш!

Пръстите му се сгърчиха.

— Хайде, давай! — продължих аз. — Удари ме! Само ме докосни. И после всичко, което направя с теб, ще бъде при законна самоотбрана. Дори Джордж няма да може да те събере отново.

— Само си чистех пушката. Сигурно си я счупил.

— Ти не си от хората, които насочват случайно оръжие. Искаше да убиеш Миштиго.

— Грешиш.

— Удари ме де. Или те е страх?

— Не искам да се спречквам с теб.

— Страхливец си и това си е.

След няколко секунди той се усмихна.

— Ти май се боиш да ме предизвикаш? — попита.

Това беше. Друг начин нямаше.

Аз трябваше да извърша първото движение. Надявах се да го избегна, да го провокирам към нападение.

Но вече знаех, че няма да успея.

Което беше лошо, много лошо.

Убеден бях, че ще мога да го надвия с всяко избрано от мен оръжие. Оставя ли избора на него, последствията можеха да са съвсем различни. Всеки е чувал за хора с вродена наклонност към музиката. Достатъчно им е да чуят само веднъж някоя мелодия и могат веднага да я повторят на пиано, или телинстра. Вземат някой непознат музикален инструмент и след няколко часа вече свирят на него, сякаш са го правили от години. Бива ги за всички тези неща, защото имат талант — способността да съчетават свръхизострена интуиция със серия от нови движения.

Ей така беше Хасан с оръжията. Може и други да са като него, но едва ли са развивали уменията си години наред, десетилетия, за да бъде по-точен. Боравеше с всичко — от бумеранга до тръбичките с отровни стрели. Според Кодекса за дуел на Хасан се падаше правото пръв да определи вида на оръжието, а той беше най-опитният убиец, когото познавах.

Давах си сметка, че това беше единственият начин да го спра, ако не желяех да извърша убийство. Играта щеше да се води по неговите правила.

— Амин — въздъгнах. — Предизвиквам те на дуел.

Усмивката му не изчезна, а продължи да се разширява.

— Съгласен — пред тези свидетели. Назови своя секундант.

— Фил Грабер. Да чуя твоя.

— Господин Дос Сантос.

— Хубаво. По случайност в чантата имам разрешително за дуел и регистрационни формуляри, а и вече съм платил таксата за един човек. Така че няма какво да се бавим. Кога, къде и как го искаш?

— Преди около километър минахме покрай една подходяща поляна.

— Да, помня я.

— Ще се срещнем там призори.

— Разбрано. А оръжията...?

Той свали раницата и я отвори. Гъмжило от остри предмети, лъщящи яйцевидни запалителни гранати и гърчещи се кожени и метални спирали.

Извади само две неща и затвори раницата.

Сърцето ми замря.

— Прашката на Давид — обяви Хасан.

Втренчих очи в прашките.

— Разстояние?

— Петдесет метра.

— Добър избор — похвалих го аз. Не бях стрелял с прашка поне от сто години. — Ще ми се да заема едната за да се поупражнявам тази нощ. Но ако не ти се дава, ще си направя сам.

— Вземи която желяеш и тренирай цяла нощ.

— Благодаря. — Поех прашката и я затъкнах в колана. Взех и един от трите електрически фенери. — Ако ви трябвам, аз ще съм на

поляната край пътя. Не забравяйте да сложите постове. Мястото е опасно.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Фил.

— Не. Все пак ти благодаря. Ще отида сам. До скоро.

— Е, лека нощ.

* * *

Върнах се обратно по пътя, когато стигнах поляната поставих фенера в единия ѝ край така, че светлината да се отразява в стената от прегърбени дръвчета и се отправих към другия.

Пътьом събрах камъни. Изстрелях първия към едно от дърветата и не улучих.

Запретнах ръкави и се захванах здраво. След около час почти всеки втори камък попадеше в целта. Но от петдесет метрова дистанция едва ли можех да се меря с Хасан.

Нощта се търкаляше бавно, а аз продължавах да мятam. След известно време достигнах нещо като учебно плато на точността. Шест от седем изстрела попадаха в целта.

Докато въртях прашката, осъзнах, че разполагам с едно много важно предимство. Попаденията ми се отличаваха със страшната си сила. Всеки път, когато уцелвах, около стеблото на дървото се вдигаше облак от ситно натрошени трески. Вече бях прекършил няколко от по-дребните дръвчета, а знаех, че Хасан едва ли ще е способен на същото с два пъти повече опити. Значи ударя ли го, добре, пропусна ли, спускана ми е работата.

Виж, той със сигурност няма да ме пропусне. Питам се колко ли удара ще мога да понеса, преди да тупна долу.

Зависеше от това къде ще попадат.

Хвърлих прашката и измъкнах пистолета от колана, когато една съчка изпраця в горичката до мен. Зад клоните се показа Хасан.

— Какво искаш? — попитах го.

— Дойдох да видя как вървят упражненията — рече той докато разглеждаше натрошените дръвчета.

Свих рамене, прибрах пистолета и отново се захванах за прашката.

— Слънцето скоро ще изгрее и сам ще разбереш.

Пресякохме поляната и аз изгасих фенера. Хасан продължаваше да разглежда останките от дръвчетата, някои големи колкото клечки за зъби. Нищо не каза.

Върнахме се обратно в лагера. Всички, без Дос Сантос, вече ни очакваха. Дос в момента беше на пост. Обикаляше периметъра с пушка в ръка. Махнахме му да дойде в лагера.

Хасан се отправи към своето „гози“ — палатка от мономолекулярен брезент, лека като перце и невероятно здрава. Никога не спеше в нея, използваше я само за да си държи вещите. Седнах край огъня, а той се скри вътре. След миг се показа с чибука в една ръка и някакво поресто, твърдо на вид парче в другата, което се зае да дялка. Накрая размеси настърганото с малко тютюн и го натъпка в чибука си. Запали го с въглен от огъня и се настани до мен.

— Не искам да те убивам, Караги — каза.

— Споделям чувствата ти. И аз не искам да бъда убит.

— Налага се обаче да се бием.

— Да.

— Можеш да оттеглиш предизвикателството си.

— И ти можеш да си тръгнеш със скутера.

— Няма.

— Нито пък аз ще оттегля предизвикателството си.

— Тъжна работа — продължи той след кратко мълчание. — Тъжно е хора като нас да се бият за синия. Той не заслужава твоя живот, нито моя.

— Истина — кимнах. — Но въпросът не е само до живота. Това, което той прави, е свързано с бъдещето на тази планета.

— Не разбирам от тези неща, Караги. Аз се бия за пари. Друго не ме интересува.

— Да, зная.

Огънят загасваше. Хвърлих още съчки.

— Помниш ли времето, когато бомбардирахме Златния бряг във Франция? — попита той.

— Помня.

— Покрай сините, тогава избихме доста хора.

— Аха.

— И бъдещето на планетата не се промени от това, Караги. Ето ни, пак сме заедно след толкова много години и нищо не се е променило.

— И това го зная.

— А помниш ли онези дни, които прекарахме в една дупка на хълма, от който се виждаше Пирейския залив? Ти ми носеше ленти, а аз стрелях по минаващите кораби, а когато ръцете ми отмаляваха, ти ме заместваше на оръдието. Имахме солиден запас от амуниции. Не им позволихме да превземат Атина и да унищожат щаба на Радпол. Разговаряхме за какво ли не, денем и нощем, и все чакахме да се спусне огненото кълбо и помощта да дойде, а ти ми разказваше за Небесните сили.

— Забравил съм...

— Аз не. Каза ми, че имало човеци, досущ като нас, които живеели горе сред звездите. А също и за сините. Някои от хората, разказваше ми ти, гледали да са в услуга на сините и били готови да продадат Земята и да я превърнат в музей. Други не искали това да стане, а всичко да си бъде постарому — Земята да е тяхна собственост, управлявана от Службата. Сините пък се колебаели кой от двата пътя да изберат, защото за тях въпросът бил правен и етичен. Благодарение на постигнатия компромис на сините било позволено да закупят някои незасегнати от войната райони, където те построили курорти и откъдето тръгвали за да обикалят Земята. Но ти и твоите хора смятахте, че Земята трябва да принадлежи на човечеството. Каза ми, че ако дадем на сините дори един сантиметър, те ще я поискат цялата. Надяваше се, че хората от звездите ще се завърнат, за да построят отново градовете, да почистят Горещите зони и да избият чудовищата, които ни преследваха. Докато седяхме там, в очакване да се появи огненото кълбо, ти каза, че воюваме не заради нещо, което може да се види, пипне или вкуси, а заради Небесните сили, които нито са ни виждали, нито ние сме зървали някога. Всичко това било дело на Небесните сили и заради тях човечеството щяло да загине тук, на Земята. Ти каза, че след като хората и сините измрат, божествата може и да се върнат. Но те не се върнаха. Остана само смъртта.

Сигурно същите тези Небесни сили са ни спасили накрая, защото само с тяхно съгласие можеше да се разгори огнената топка над Атина. Пак те трябва да са припомнили на Службата за един стар

закон, създаден във времето след Тридневната война, според който никога вече огнената топка не бива да се разпалва в небето над нашата планета. Ти смяташе, че въпреки това ще я възпламенят, но те не посмяха. Само благодарение на това успяхме да ги спрем край Пирея. Аз опустоших Мадагаскар заради теб, Караги, но Небесните сили така и не слязоха на Земята. А когато нашите сънародници натрупаха достатъчно пари, те си тръгнаха и дори не погледнаха назад. Нищо от онова, което направихме тогава, не доведе до промяна.

— Заради всичко, което направихме, нещата останаха същите, вместо да вървят към по-зле — поправих го аз.

— Какво ще се случи, ако синият умре?

— Не зная. Може би нещата ще се влошат. Ако е дошъл, за да търси подходящи територии за закупуване от вегианците, тогава старата история може да започне отново.

— И Радпол пак ще воюва с тях и ще ги бомбардира?

— Така мисля.

— Тогава позволи ми да го убия още сега, преди да се е стигнало до там.

— Може да не е толкова просто, а и те сигурно ще изпратят някой друг. Не е изключено да последват наказателни действия — например масови арести на членове на Радпол. Радполистите не живеят в нелегалност, както едно време. Хората не са подготвени. Нужно им е време. Докато синият е тук, държим го в ръце. Можем да го следим, да открием какво крои. А после, ако е необходимо, ще го премахна собственоръчно.

Той всмукна от чибука. Подуших въздуха. Димът ухаеше на сандалово дърво.

— Какво пушиш?

— Нося го от къщи. Наскоро се връщах. От новите дървета е, които преди не вирееха там. Опитай.

Поех няколко глътки с пълни гърди. Отпърво не почувствах нищо. Продължих да всмуквам и след около минута постепенно ме завладя странно спокойствие, което се спусна надолу по тялото ми. Димът имаше горчив вкус. Подадох му чибука. Усещането не само не отслабна, но продължи да се задълбочава. Беше много приятно. Не бях се чувствал толкова отпуснат, спокоен и невъзмутим от седмици насам. Огънят, сенките и местността около нас внезапно станаха по-реални и

отчетливи, а нощният въздух, далечната луна и стъпките на Дос Сантос се пропиваха дълбоко в съзнанието. Предстоящата схватка сега ми изглеждаше безсмислена. Накрая всички щяхме да загубим. Някъде вече е написано, че човечеството ще бъде опитна мишка или дресирано шимпанзе на истинските хора, вегианците — и кой знае защо тази мисъл не ми се стори кощунствена. Дали пък наистина не се нуждаехме от някой по-мъдър, който да ни наглежда и да се разпорежда с живота ни. Само за три дни бяхме превърнали своя роден свят в пущина, а вегианците дори не знаеха какво е това термоядрена война. Тяхното междузвездно правителство управляваше с финес и прецизност близо дузина планети. Всичко, направено от тях, радваше с естетическото си съвършенство. Животът на всеки вегианец бе подреден до последния детайл, програмиран да бъде щастлив. Защо да не им оставим Земята? Сигурно щяха да се справят далеч по-добре от нас. А и защо да не сме им роби? Няма да ни оставят в тинята. За какво ни е тази кална радиоактивна топка, цялата в лъчеви язви, населена с уроди.

Защо не, наистина?

Поисках отново лулата и вдъхнах още една умиротворителна доза. Беше толкова приятно да не мислиш за всички тези неща. Да не мислиш за всичко, което трябва да направиш. Просто да си седиш, да вдишваш от нощта и да бъдеш едно неразделно с огъня и вятъра. Вселената пееше своя химн на обединението. Кой дръзва да разтвори торбата с хаоса наред катедралата?

Но аз бях изгубил своята Касандра, моята вещица от Кос, заради безумните сили, които местват земята и водата. Нищо не можеше да потуши чувството за невъзвратима загуба. Макар и притъпено, като зад дебело стъкло, то все още беше там. Нито една лула на Земята не е в състояние да успокои тази болка. Не желяех да позная мира. Искях да мразя. Искях да блъскам с юмрук по всички маски във вселената — земята, водата, небето, Талер, Земното правителство и Службата — докато зад някоя от тях открия силата, която ми я бе отнело и я накарам също да познае болката. Не ми трябваше покой. Не желяех да имам нищо общо със силите, наранили едно създание, с което ме свързваше обич и кръв. Изминали бяха не повече от пет минути, а аз отново исках да съм Карагъозис, да гледам на света през кръстосания мерник и да натискам спусъка.

О, Зевсе, гръмовержецо на червените мълнии, молех се аз, дай ми сила да се изправа срещу Небесните създания!

Отново върнах чибука.

— Благодаря ти, Хасан, но още не съм готов да катеря дървото Бо^[2].

Надигнах се и се отправих към мястото, където бях оставил раницата.

— Съжалявам, че трябва да те убия тази сутрин — провикна се той след мен.

* * *

Веднъж, докато пиехме бира в една планинска хижа на планетата Дивбан с някакъв вегиански търговец на информация на име Крим (който отдавна е мъртъв), аз погледнах през широкия прозорец към най-високата планина в цялата позната вселена. Заговорих затова защото на сутринта на дуела внезапно почувствах съжаление, задето така и не направих опит да изкача тази планина. Става дума за едно от онези налудничави хрумвания, които винаги ти идват на ум в най-неподходящия момент и си обещаващ, че един ден ще го изпълниш, а после някоя сутрин се пробуждаш и разбираш, че вече е твърде късно.

Тази сутрин лицата на всички имаха безизразен вид.

Светът навън беше ясен и ведър, огласен от песните на безброй птички.

Бях забранил да се включва приемника докато не свърши дуелът, така че Фил събра само онези неща, които смяташе, че могат да му потрябват.

Лорел нямаше и представа. Също и Радпол. Никой нямаше да научи, докато не се свърши.

След като приключихме с предварителната подготовка измерихме разстоянието.

Заехме местата си в двата срещуположни края на поляната. Слънцето изгрываше от лявата ми страна.

— Готови ли сте, господа? — извика ни Дос Сантос.

„Да“ и „Готов съм“ бяха отговорите.

— Длъжен съм да опитам за последен път да ви разубедея. Някой от вас съгласен ли е да преосмисли решението си?

„Не“ и „Не“.

— Всеки от вас разполага с десет камъка с еднаква големина и тегло. Правото да стреля пръв се пада както следва на предизвикания — Хасан.

И двамата кимнахме.

Дос Сантос се отдръпна назад и сега между нас нямаше нищо освен петдесет метра въздух. Бяхме заели странична позиция, за да предоставяме възможно най-малка площ за удар. Хасан постави първия камък в прашката.

Наблюдавах го как я размахва все по-бързо над главата си и изведнъж ръката му се стрелна напред.

Нещо изпука зад гърба ми.

Само това.

Неточен изстрел.

Поставих камък в своята прашка, изтеглих ръката си назад и я завъртях. Въздухът свистеше от порещия го ластик.

Запратих камъка с всичката сила, която бях събрал в дясната си ръка.

Малкият снаряд само облиза лявото рамо на Хасан, почти без да го докосва. И разкъса ръкава.

Камъкът отскочи от едно дърво зад него и най-сетне се изгуби от погледа.

Настъпи тишина. Птиците бяха прекратили утринния си концерт.

— Господа — обади се Дос Сантос, — и двамата получихте възможност да уредите възникналото неразбирателство. Смело мога да заявя, че се изправихте един срещу друг с чест, отдадохте дължимото на гнева си и трябва вече да сте удовлетворени. Желаете ли да прекратим дуела?

— Не — отвърнах аз.

Хасан само потърка ожуленото си рамо и поклати глава.

Той впримчи втория камък в прашката, завъртя я с рязко и силно движение и го запрати към мен.

Точно между ребрата и хълбока, ето къде ме удари.

Строполих се на земята и светът се обагри в черно.

Само след миг светлината блесна отново, но бях превит на две и нещо с хиляди зъби се беше впило в тялото ми и не желаше да го пусне.

Останалите понечиха да изтичат при мен, но Фил ги спря.

Хасан не мърдаше от мястото си.

Дос Сантос се приближи.

— Ще можеш ли да станеш? — попита ме тихо Фил.

— Да. Трябва ми само минутка да потуша пожара и съм готов.

— Какво е положението? — поинтересува се Дос Сантос.

Фил му каза.

Опрях ръка в ударения хълбок и се надигнах, като дишах тежко.

Пет-шест сантиметра по-нагоре или надолу и сигурно щеше да ми счупи някоя кост. Но и така болката беше нетърпима.

Разтърках удареното и раздвижих дясната си ръка за да проверя как работят мускулите. Всичко беше наред.

Едва тогава вдигнах прашката и я заредих.

Този път щях да го ударя. Предчувствах го.

Въртях, въртях и накрая запратих камъка с невероятна бързина.

Хасан се просна, стиснал с ръце лявото си бедро.

Дос Сантос застана до него. Двамата размениха няколко думи.

Наметалото на Хасан бе поело донякъде удара. Кракът му не беше счупен. Каза, че е готов да продължим веднага щом успее да се изправи.

Около пет минути го масажира, преди да се надигне отново. През това време болката в страната ми бе отслабнала до притъпено пулсиране.

Хасан нагласи камъка бавно, внимателно...

После се премери. Накрая вдигна прашката и започна да я върти...

През цялото това време имах усещането — непрестанно нарастващото усещане, че трябва да се облегна малко повече на десния крак. Така и направих.

Той изметна ръка и камъкът литна.

Този път ожули гъбичките по лицето ми и разкъса лявото ми ухо.

Елен изпищя, но млъкна.

Малко по-вдясно и сигурно въобще нямаше да я чуя.

Мой ред беше.

Гладък, сивкав, камъкът излъчваше предвестие за смърт...

Аз ще съм, сякаш ми шепнеше той.

Едно от онези на пръв поглед незабележими пощипвания на дланта, към които винаги съм се отнасял с уважение.

Изтрих кръвта от бузата си и поставих камъка.

Сякаш смъртта направляваше десницата ми, когато я вдигнах за удар. Хасан също го почувства, защото трепна. Видях го въпреки разстоянието, което ни делеше.

— Останете по местата си и хвърлете оръжията — разнесе се тогава непознат глас.

Говореше на гръцки, та само Фил, Хасан и аз можехме да го разберем. Може би Дос Сантос и Червената перука. Не бях сигурен.

Но всички виждахме ясно автоматичната пушка, която носеше говорещият, както и мечовете, боздуганите и ножовете, с които бяха въоръжени близо трийсетте човеци и получовеци, които го придружаваха.

Коритяни.

Коритяните са изключително опасни.

Те винаги получават жадувания къс месо.

Предпочитат го печено.

Дори ако е от приятел.

Но може да е варено, или сурово...

Говорещият изглежда бе единственият, въоръжен с огнестрелно оръжие.

... А аз имах само шепа смърт, която се въртеше бясно над рамото ми. Струваше ми се, че той заслужава тази чест.

Главата му избухна в кървав облак.

— Да ги избием! — викнах аз и останалите последваха примера ми.

Джордж и Даяна бяха първите, които откриха огън. После Фил измъкна отнякъде автомат. Дос Сантос вече тичаше към раниците. Елен го следваше по петите.

Хасан не се нуждаеше от заповедите ми за да убива. Единствените оръжия, които носехме двамата с него, бяха прашките. Коритяните бяха на по-малко от петдесетина метра, разпръснати в безредна формация. Той успя да свали двама от тях преди да се втурнат в атака. Аз ударих още един.

Другите пресякоха с едри скокове поляната, прескачайки трупове и надавайки безумни крясъци.

Както вече споменах, не всички бяха хора: имаше някакво високо, крехко същество с двуметрови крила, покрити с язви, зърнах неколцина микроцефали с толкова много коса, че изглеждаха съвсем без глави; в тълпата се мярнаха чифт Сиамски близнаци, следваха ги двама или трима стеатопигици^[3] и три огромни, озъбени чудовища, които продължаваха да се носят въпреки огнестрелните рани в гърдите и коремите им, по-късно видяхме, че ръцете на едно от тях бяха дълги поне шейсет сантиметра и дебели цяла педя, а другото страдаше от болест, подобна на елефантиазата. Някои от останалите на пръв поглед изглеждаха съвсем нормални, но лицата им бяха изкривени от злоба и ненавист, а телата им покрити с парцали. Брадясали, вмирисани на пот и мръсотия.

Изстрелях още един камък, но не попаднах в никого, защото вече ме бяха обкръжили.

И тогава започнах да удрям — с ръце, крака, лакти, без да мисля за последствията. Стрелбата се разреди, после съвсем утихна. Все някога трябва да спреш, за да презаредиш, а и оръжията нерядко засичат. Най-лошото беше болката в хълбока. Все пак успях да поваля трима, преди нещо да ме халоса отзад по главата и да се строполя напълно безжизнен.

---

[1] диспепсия — (лат.) — нарушено храносмилане — бел.прев. ↑

[2] свещено дърво при будистите — бел.прев. ↑

[3] стеатопигия — (мед.) — ненормално натрупване на тлъстини в седалищната област — бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

За да се свестя в някакво осезаемо горещо място...

Осезаемо горещо място, което вонеше като конюшня...

Да се свестя в мрачно, осезаемо горещо място, вонящо като конюшня...

... и което трудно може да се определи като най-подходящата среда за спокойствие на духа, уталожване на стомаха и възстановяване на притъпените сетива.

Въздухът беше топъл като в пещ, миришеше гадно, а подът беше покрит с кал и нечистотии — при това имах възможност да го изучавам от непосредствена близост.

Изстенах, мислено преброих всичките си здрави кости и седнах.

Таванът беше нисък и продължаваше да се спуска до мястото, където опираше в черната стена. Единственият прозорец гледащ навън беше тесен и закрит с решетка.

Намирахме се в задната част на някаква дървена барака. На срещнатата стена имаше друг зарешетен прозорец, но той гледаше навътре. Зад него бе разположена втора, по-просторна стая и в този момент Джордж и Дос Сантос разговаряха с някого в тази стая. Хасан лежеше в безсъзнание или мъртъв на няколко крачки от мен, лицето му бе покрито със засъхнала кръв. Фил, Миштиго и момичетата си шепнеха нещо в ъгъла.

Разтърках слепоочия, докато оглеждах обкръжаващата ме обстановка. Хълбокът продължаваше да ме боли, имаше и други части на тялото, които бяха решили да се присъединят към веселбата.

— Свести се — произнесе внезапно Миштиго.

— Здравейте, всички — поздравих ги аз. — Ето ме отново.

Заобиколиха ме, а аз опитах да се изправа. Беше си чисто перчене, но все пак успях да го направя.

— Ние сме пленници — обяви Миштиго.

— Така ли? Наистина? Никога нямаше да се сетя.

— Подобни неща не се случват на Талер — каза той. — Или на който и да било свят от Вегианското Съдружие.

— Жалко, че не си остана там — казах му аз. — Нали не си забравил колко пъти те молих да си тръгнеш?

— Нищо подобно нямаше да се случи, ако не беше проклетият ви дуел.

Зашлевих го през лицето. Нямах достатъчно сили за да го смачкам. Ударих го с опакото на ръката и той отлетя към стената.

— Ще бъдеш ли толкова нагъл да ми кажеш, че не си знаел защо стърчах като мишена тази сутрин?

— Защото се скара с телохранителя — отвърна той докато разтъркваше ударената брадичка.

— ... относно това да му позволя или не да те убие.

— Мен? Да ме убие?

— Зарежи — махнах аз. — И без това няма значение. Вече няма. Виждам, че през цялото време не си напускал твоя Талер. Не беше лошо да слезеш сред нас и да се поогледаш малко. Но нещата никога не стават както ги искаме.

— Ще ни избият всички, нали? — попита той.

— Такъв е обичаят в тази страна.

Обърнах се и огледах човека, който ме разглеждаше от другата страна на решетките. Хасан се подпираше на стената, опрял ръка в челото си. Не бях забелязал кога се е изправил.

— Добър ден — произнесе на чист английски човекът зад решетките.

— Ден ли е? — учудих се аз.

— Все още.

— И защо сме още живи?

— Защото така ви искам — заяви той. — О, не само теб — Конрад Номикос, Пълномощник по Изкуствата, Паметниците и Архивите — а и всички твои достопочтени приятели, включително поета-лауреат. Наредил съм да ми водят живи всички пленници, които заловят. Да си призная, бях приятно изненадан от вашата поява.

— И с кого имам честта да разговарям? — поинтересувах се аз.

— Това е доктор Мораби — каза Джордж.

— Той е тукашният знахар — добави Дос Сантос.

— Бих предпочел да ме наричате „шаман“, или „медицински управител“ — поправи ги с усмивка Мораби.

Примъкнах се към решетката и открих, че той е доста мършав, с приятен тен, гладко обръснат, а косата си е сплел на плитка, обгърнала като змия главата му. Имаше черни, събрани очи, високо чело и изпъкнала челюст, която надвисваше като козирка над Адамовата му ябълка. Носеше плетени сандали, чисто зелена сари и вратовръзка от дребни човешки кости. На ушите му се поклащаха масивни сребърни обеци като червеи.

— Английският ви е чудесен — похвалих го аз, — а и Мораби не е гръцко име.

— О, за Бога! — възкликна той, изобразявайки престорена изненада. — Ами че аз не съм от тук! Как можете да ме сбъркате с туземците!

— Прощавайте — рекох. — Едва сега забелязах, че сте твърде добре облечен.

Той се изкикоти.

— О, тези парцали ли... Просто се наметнах с нещо. Не, аз съм от Талер. Четох някои великолепни вдъхновяващи неща по въпроса за Завръщението и реших да се върна тук и да помогна за възстановяването на Земната цивилизация.

— Така ли? И какво стана после?

— По това време Службата нямаше нужда от работна ръка, а и на Земята никой не кипеше от ентузиазъм. Ето защо реших да се заема с изследователска работа. Това място предлага великолепни условия за научни разработки.

— В каква област са изследванията ви?

— Имам две научни степени по културна антропология от Новохарвардския университет. Реших да изучавам някое горещо племе в естествената му среда — и след известни недоразумения тукашното се съгласи да ме приеме. Заех се също и да ги образовам. Не мина много време и те започнаха да ме боготворят. Много добре действа на егото. Постепенно започнах да губя интерес към моите изследвания и социалната работа. Ако сте чели „Сърцето на мрака“, сигурно ще разберете за какво говоря. Местните обичаи са толкова... толкова примитивни. Открих, че е далеч по-стимулиращо да участваш, отколкото да наблюдаваш. Нагърбих се със задачата да придам

естетическа стойност на някой от най-разпространените обичаи. Така че, в края на краищата наистина започнах да ги образувам. Откакто съм тук, в начинанията им има далеч повече стил.

— Начинания ли? Какви начинания?

— Ами, например, преди да дойда те са били най-обикновени канибали. Също така, отношението им към пленниците преди да бъдат убити не се е отличавало с кой знае какъв финес. Ей такива дреболии, които всъщност са много важни. Ако бъдат направени както трябва, придават шик — нали разбирате за какво говоря? Имах такъв невероятен богат избор от обичаи, суеверия, табута — от толкова различни култури и региони — и всичко това тук, в ръцете ми. — Той разтвори пръсти. — Всеки човек, дори получовекът, горещият — е същество привързано към ритуала, а аз познавам толкова интересни ритуали. Така че използвах тези познания и сега заемам пост, свързан с огромни почести и уважение.

— И защо ни разказвате всичко това? — попитах.

— Скучничко ни беше напоследък — оплака се той — и туземците започнаха да стават неспокойни. Това ме накара да мисля, че е дошло време за поредната церемония. Говорих с Прокруст, бойния вожд и му предложих да ни залови нови пленници. Струва ми се на страница 577 от съкратеното издание на „Златният клон“ се казва така: „Толалаките, прочутите ловци на глави от Централен Целебес, пият кръвта и ядат мозъка на своите жертви, защото вярват, че така ще станат по-храбри. Италоните от Филипинските острови пият кръвта на убитите си врагове и ядат част от тила и червата им сурови за да подхранват храбростта си.“ Е добре, тук разполагаме с езика на поет, кръвта на двама много изтъкнати войни, мозъка на един наистина прочут учен, черния дроб на ревностен политик и загадъчно-оцветената плът на вегианец — и всичко това събрано в тази стая. Бих казал, наистина безценен товар.

— Мисля, че бяхте пределно прям и откровен — похвалих го аз. — Ами жените?

— О, за тях сме организирали продължителен разплодителен период, увенчан накрая със също така продължително жертвоприношение.

— Разбирам.

— ... всичко това в случай, че не ви позволим да си продължите по пътя без да ви докоснем с пръст.

— Аха?

— Да. Прокруст обича да предоставя на пленниците възможност да премерят сили с предварително определен стандарт, да бъдат изпитани и евентуално да изкупят вината си. В този смисъл той е искрено вярващ християнин.

— И верен на името си, предполагам^[1]?

В това време към нас се приближи Хасан и втренчи поглед в Мораби.

— О, добре, много добре — кимаше Мораби. — Наистина съжалявам, че няма да останете дълго тук. Имате дори чувство за хумор. Повечето коритяни са лишени от този прекрасен дар на боговете. Току-виж съм започнал да ви харесвам...

— Не се притеснявайте. По-добре ми разкажете за изкуплението.

— Да. Ние сме пазители на Мъртвеца. Той е най-интересното ми творение. Уверен съм, че един от двамата ви ще има възможност да го оцени по време на кратката среща, която му предстои. — Той премести поглед от Хасан към мен и обратно.

— Чух за него — рекох. — Но разкажете по-подробно.

— Тази вечер ще бъдете призовани да изберете най-достойния сред вас, който да си премери силите с него.

— Що за стока е той?

— Вампир.

— Глупости. Какъв е в действителност?

— Той е истински вампир. Ще видите.

— Добре, щом настоявате. Той е вампир и един от нас трябва да се бие с него. Как?

— Кеч-ес-кеч-кан, с голи ръце — а той е много труден за хващане. Застава на място и чака. Освен това е гладен и жаден, бедният.

— И ако бъде победен, ще освободите ли пленниците?

— Такова е правилото, написано от мен още преди шестнадесет или седемнадесет години. Разбира се, досега не сме имали подобен случай...

— Разбирам. Опитвайте се да ми кажете, че е много силен.

— По-скоро непобедим. И това е най-забавното. В противен случай каква церемония щеше да се получи? Обикновено предсказвам как ще протече битката още преди да е започнала. После моите хора се подреждат за да зяпат. Предначертаният изход само укрепва вярата им в съдбата и моите тесни връзки с механизмите, които я движат.

Хасан погледна към мен.

— Какво означава това, Караги?

— Че всичко е предрешено — рекох му аз.

— Напротив — възрази Мораби, — не е. А и не трябва да бъде.

Има една стара поговорка, още от времето преди войната, свързана с един античен спорт, която гласи: Никога не залагай срещу проклетите янки, или ще загубиш. Мъртвецът е непобедим, защото по рождение притежава изключителни способности, върху усъвършенстването на които поработих и аз. Вечерял е с толкова много герои, че силата му е като аритметичен сбор от техните сили. Знае го всеки, който е чел Фрейзър.

Той се прозя и прикри устата си с пернатия жезъл.

— Ще отскоча за малко до района на скарата да проверя как върви посипването на жарта със свещени клони. Гледайте до довечера да сте готови с избраника. Приятен ден.

— Дано се спънеш и си счупиш врата.

Той се засмя и излезе от бараката.

* * *

Свиках останалите на съвещание.

— И така — започнах — те си имат някакъв чудат горещ, когото наричат Мъртвецът и който според тях е непобедим. Смятам да си премеря тази нощ силите с него. Според обичая ако съумея да го надвия, те са длъжни да ни освободят, но лично аз не съм склонен да вярвам на думата на Мораби. Ето защо трябва да подготвим план за бягство, в противен случай до един ще ни поднесат за вечеря... Фил, помниш ли пътя за Волос?

— Мисля, че да. Доста време измина... Къде точно сме сега?

— Ако това може да ви бъде от помощ — намеси се Миштиго, застанал до прозореца, — аз виждам сияние. Обагрено е в цвят, за

който няма точна дума във вашия език и е в тази посока. — Той вдигна ръка. — Забелязал съм, че сияния със същия цвят има в непосредствена близост до места, заразени с радиоактивни материали, стига атмосферата над тях да е достатъчно плътна. В случая сиянието е разпространено над доста широка територия.

Приблжих прозореца и погледнах в посоката, която сочеше.

— Това трябва да е Горещата зона — казах. — Ако наистина е така, значи са ни отвели нагоре покрай брега, което е добре. Някой от вас да е бил в съзнание, докато ни преместваха?

Никой не отговори.

— Както и да е. В такъв случай ще действаме въз основа на предположението, че това наистина е Горещата зона и че сме съвсем близо до нея. Пътят към Волос трябва да е в обратната посока. Сега е късен следобед и слънцето е от отсамната страна на бараката — хванете ли пътя, продължавате с гръб към залеза. Разстоянието е не повече от двадесет и пет километра.

— Те ще ни проследят — промърмори Дос Сантос.

— Имат коне — подхвърли Хасан.

— Какво?

— Нагоре по улицата, в заграденото място. Не се вижда заради онази колиба. Зърнах три коня, но може да има и още. Не изглеждат кой знае колко силни.

— Всички ли можете да яздите? — попитах.

— Никога не съм яздил кон — отвърна Миштиго, — но мисля, че тридата е нещо подобно. А трида съм яздил.

Всички останали бяха яздили коне.

— Значи тази нощ — продължих. — Ако трябва ще се качите по двама на кон. В случай че се окажат повече, гледайте да разгоните останалите. Ще се промъкнете в заграденото място докато се бия с Мъртвеца. Ако ви попадне оръжие, взимайте. Фил, ще ги отведеш в Макриница. Навсякъде ще споменаваш името „Коронес“. Хората ще ви помагат и пазят.

— Съжалявам — намеси се Дос Сантос, — но плана ти не го бива.

— Ако имаш по-добър, готов съм да го чуя.

— Първо — продължи той, — мисля, че не можем да разчитаме на господин Грабер. Докато ти беше в безсъзнание, непрестанно се

въртяхме все край него, защото беше много отпаднал и изпитваше ужасни болки. Джордж смята, че е получил сърдечен пристъп по време на нападението или малко след него. Ако положението му се влоши всички сме загубени. Което означава, че само ти можеш да ни изведеш от това място. И второ — ти не си единственият, способен да се сражава с тази екзотична заплаха. Хасан ще бъде първият човек, победил Мъртвецът.

— Не мога да искам това от него — възразих. — Дори и да победи, той ще бъде сам срещу цялата тази пасмина и със сигурност ще загине. А вие го наехте да убива, не да бъде убит.

— Аз ще се бия с него, Караги — заяви Хасан.

— Не си длъжен.

— Но аз искам.

— Как се чувстваш сега, Фил? — попитах аз.

— Добре, много по-добре. Мисля, че трябва да е било от стомаха. Не се безпокойте за мен.

— Смяташ ли, че можеш да стигнеш до Макриница на кон?

— Никакъв проблем. По-лесно ще е, отколкото да го ходя. Може да се каже, че съм бил роден на седло. Нали помниш?

— Да помни ли? — учуди се Дос Сантос. — Какво искате да кажете с това, господин Грабер? Как може Конрад да помни...

— Помни неговата прочута „Балада за седлото“ — прекъсна го Червената перука. — Та какво искаше да кажеш, Конрад?

— Само че аз командувам тук, благодаря ти. Аз издавам заповедите и аз реших да се бия с проклетия им вампир.

— Мисля, че в подобна ситуация трябва да сме малко по-демократични към въпроси на живот и смърт — каза тя. — Ти си се родил в тази страна. Колкото и да е добра паметта на Фил, ти си този, който трябва да ни отведе в безопасност. Освен това, ти не си наредил на Хасан да се бие, или да умре. Той направи своя избор доброволно.

— Аз ще убия Мъртвецът — заяви Хасан — и после ще ви последвам. Зная как да се крия от хората. Ще се движа по следите ви.

— Това е моя работа — не се предавах аз.

— Щом не можем да постигнем съгласие, да оставим избора на съдбата — вдигна ръце Хасан. — Ще хвърляме монета.

— Много добре. Взеха ли ни парите заедно с оръжията?

— Аз имам малко дребни — каза Елен.

— Хвърли една монета във въздуха.

Тя хвърли.

— „Ези“ — казах, преди да е тупнала на пода.

— „Тура“ — обяви тя.

— Никой да не я пипа!

Наистина беше „тура“. За всеки случай погледнах и от другата страна, там си беше „ези“.

— Добре, Хасан, ти си късметлията — признах. — Току-що спечели комплект „направи си сам герой“ заедно с чудовището. Желая ти успех.

Той сви рамене.

— Така е писано.

След това седна, опрял гръб в стената, извади сгъваем нож от подметката на сандала си и се зае да си чисти ноктите с острието. Хасан беше много изряден убиец. Сигурно на това ги учат в училището за убийци.

Слънцето се спускаше бавно на запад. Ето че Морابي се появи отново, придружен от многочислена група коритяни-мечоносци.

— Часът удари — произнесе тържествено той. — Избрахте ли представител?

— Хасан ще се бие с него — рекох аз.

— Много добре. Да тръгваме тогава. Моля, не предприемайте каквито и да било глупави опити. Ще ми е неприятно, ако трябва да извадя повредена стока на празненството.

Заобиколени от святкаци мечове ние напуснахме задушливата барака и поехме нагоре по улицата, покрай заграденото място. Вътре имаше осем коне, свели глави към тревата. Дори в отслабващата светлина можех да видя, че никак не ги бива. Хълбоците им бяха покрити с рани, а телата им доста измършавели. Останалите също погледнаха към тях, докато минавахме.

Селото се състоеше от тридесетина бараки, подобни на онази, в която ни бяха затворили. Пътят под краката ни беше прашен, покрит с чакъл и острозъби камъни. Миришеше на пот, урина, дим и развалени плодове.

Изминахме около осемдесет метра и свърнахме вляво. Улицата свърши, а ние продължихме надолу към просторен, заграден двор. Една тлъста и плешива жена с огромни гърди и лице, което

наподобяваше вулканична площадка от разнородни злокачествени образувания, се грижеше за току-що запаления огън под широката скара, за чието предназначение можехме само да изброяваме от ужасяващи по-ужасяващи догадки. Когато я наближихме тя млясна звучно с уста.

Дълги, заострени пръти бяха подредени на земята до нея...

Още по-нататък земята бе изравнена като площадка за надбягвания. В единия край на арената се издигаше масивно тропическо дърво, адаптирало се по някакъв начин към местния климат, а покрай оградата бяха забити пламтящи факли. В другия край бе построена най-голямата барака в селото. Беше поне пет метра висока и десетина по дължина. Цялата боядисана в червено и покрита с Пенсилвански шестоъгълни знаци. Предната стена всъщност представляваше огромна, плъзгаща се врата. Двама тежковъоръжени коритяни стояха на пост при тази врата.

Слънцето беше като тъничко резенче портокал на хоризонта. Мораби пресече тържествено арената и приближи дървото.

Между осемдесет и сто зрители бяха заобиколили арената пред и зад редицата от факли.

Мораби посочи с ръка червената барака.

— Харесва ли ви къщичката ми? — попита той.

— Чудесна е — отвърнах.

— Имам си и съквартирант, но той денем спи. Скоро ще се срещнете с него.

Стигнахме подножието на голямото дърво и Мораби ни остави, заобиколени от стражата. После застана в средата на арената и се обърна на гръцки към коритяните.

Бяхме се уговорили да изчакаме докато битката наближи края си, какъвто и да е той, а диваците са обхванати от възбуда и съсредоточени в изхода, преди да направим пробива. Жените избутахме в средата на групата, а аз се промъкнах от лявата на страна на най-близкия мечоносец, с когото бях намислил да започна. Жалко, че се намирахме в далечния край на арената. За да стигнем конете, налагаше се да минем покрай мястото със скарата.

— ... и тогава, в тази нощ — говореше междувременно Мораби — Мъртвецът възкръснал, сграбчил този могъщ воин, Хасан, натрошил му костите и го захвърлил на мястото на празненството.

После убил своя прочут враг, изпил кръвта, която шуртяла от гърлото му и погълнал черния му дроб, суров и димящ в нощния въздух. Всичко това извършил през тази нощ. Могъща е силата му.

— Могъща, о могъща! — повтори множеството и отнякъде се разнесоха удари на тъпан.

— Сега ще го призовем да възкръсне отново...

Тълпата нададе радостни възгласи.

— Да възкръсне!

— Да възкръсне!

— Да възкръсне!

— Аве!

— Аве!

— Остри бели зъби...

— Остри бели зъби!

— Бяла, бяла кожа...

— Бяла, бяла кожа!

— Ръце като трошачки!

— Ръце като трошачки...

— Ръце като трошачки!

— Уста, която лочи...

— Уста, която лочи!

— Кръвта на живота!

— Кръвта на живота!

— Велико е нашето племе!

— Велико е нашето племе!

— Велик е Мъртвецът!

— Велик е Мъртвецът!

— Велик е Мъртвецът!

— **ВЕЛИК Е МЪРТВЕЦЪТ!**

Последното го изкрецяха всички. Гърла човешки, получовешки и нечовешки повтаряха молебствието, което ечеше като огромна приливна вълна. Нашата стража също се дереше. Миштиго беше запушил чувствителните си уши, а на лицето му беше изписано мъчително изражение. И моята глава звънтеше. Дос Сантос се прекръсти, а един от пазачите го забеляза и размаха заплашително меч. Дос само сви рамене и му обърна презрително гръб.

Мораби приближи червената барака и удари три пъти с юмрук по вратата.

Един от пазачите хвана дръжката и я бутна встрани.

Вътре беше паркирана огромна черна катафалка, заобиколена от черепи на хора и животни. В катафалката имаше масивен ковчег от черно лъскаво дърво, декориран с гърчещи се златисти линии.

По заповед на Мораби пазачите вдигнаха капака на ковчегата.

Следващите двадесет минути Мораби се занимаваше да поставя инжекции на онова, което лежеше в ковчегата. Движенията му бяха преднамерено бавни, тържествени. Един от пазачите остави мечата и се зае да му помага. Тъпанджиите поддържаха напрежението с равномерно потропване. Тълпата мълчеше, затаила дъх.

После Мораби се обърна.

— Сега Мъртвецът ще възкръсне — обяви той.

— Възкръсне — повтори тълпата.

— Ето го, изправя се, за да приеме жертвоприношението.

— Ето го, изправя се...

— Изправи се, Мъртвецо — извика той като се обърна към катафалката.

И той се изправи.

Изправяше се и се изправяше.

Все по-нагоре.

Защото беше голям.

Огромен, дебел.

Велик наистина беше Мъртвецът.

Сигурно тежеше 120 килограма.

Седна в ковчегата и започна да се оглежда наоколо. Почеса се по гърдите, под мишниците, по врата, в слабините. Накрая излезе от дървения сандък и се изправи до Мораби, който изглеждаше като джудже пред него.

Носеше само набедрена превръзка и огромни сандали от козя кожа.

Кожата му беше бяла, мъртвешки бяла, като коремче на риба, като луната... като смъртта.

— Албинос — обяви Джордж и гласът му отекна в нощта.

Мораби се огледа и на лицето му се появи усмивка. Той хвана Мъртвеца за подпухналата ръка и го поведе към средата на арената.

Докато минаваха край пламтящите факли Мъртвецът се задържа. Използвах светлината за да разгледам изражението на лицето му.

— В това лице няма и капчица разум — произнесе Червената перука сякаш прочела мислите ми.

— Някой вижда ли очите му? — попита Джордж като примижа.

— Да — розови са.

— А да виждате случайно полулунна гънка?

— Мм... аха.

— Така. Значи е монголоид — предполагам, че е идиот и тъкмо по тази причина Мораби се справя толкова лесно с него. Погледнете зъбите му. Някои имат пломби.

Погледнах. Чудовището се хилеше, привлечено от цвета на червената перука. Дълги, остри, щръкнали навън зъби.

— Това, че е албинос обяснява напълно нощната му активност, за която говореше Мораби. Вижте! Не може да понася светлината! Той е свръхчувствителен към всякакъв вид лъчиста енергия.

— Нещо по въпроса за диетичните му навици?

— Вероятно придобити в процеса на обучението. Кръвопийството е често разпространено явление сред примитивните народи. Казаците го прилагали чак до края на двайсети век, също и тодасите. Не видяхте ли раните по хълбоците на конете, които пасяха в ограденото място. Кръвта е хранителна субстанция, стига да успеете да я задържите в стомаха си, а сигурен съм, че Мораби е регулирал диетичния режим на чудовището още от най-ранно детство. Така че той наистина е вампир — бил е отгледан да стане такъв.

— Мъртвецът възкръсна — произнесе Мораби.

— Мъртвецът възкръсна — повтори тълпата.

— Велик е Мъртвецът!

— Велик е Мъртвецът.

Той пусна бялата подпухнала като на труп ръка и се приближи до нас, оставяйки първия истински вампир, който познавахме, да се хили на тълпата от средата на арената.

— Велик е Мъртвецът — повтори Мораби, когато застана пред нас. — Наистина е величествен, не смятате ли?

— Какво си направил с бедното същество? — попита го Червената перука.

— Нищо особено — отвърна скромно Мораби. — Природата го беше надарила достатъчно.

— А какви бяха тези инжекции, дете му ги направи? — намеси се Джордж.

— О, просто инжектирам новокаин в центровете на болка преди да започна схватката. Липсата на болезнена реакция е неразделна част от облика му на непобедим. Освен това му поставих двойна доза хормони. Напоследък взе да напълнява и стана малко муден. Това ще компенсира.

— Говориш за него сякаш е някаква медицинска играчка — каза Даяна.

— Точно такъв е. Непобедима играчка. И безценна. Ей, Хасан. Готов ли си?

— Готов съм — отвърна Хасан, свали си палтенцето и елека и ги подаде на Елен.

После се приближи с гъвкава походка към центъра на арената като помръдваше лекичко с пръсти. На плещите му изпъкваха буци от невероятно големи мускули. Озарена от блясъците на факлите брадата му се обагри в кървавочервено и аз си припомних онази вечер в хунфора, когато се опитваше да удуши невидимия си противник и мама Джули ми беше казала: „Твоят приятел е обладан от Енджелсу“ и „Енджелсу е бог на смъртта и винаги когато ни посещава, тя го следва“.

— Велик е войнът, Хасан — обяви Мораби като ни обърна гръб.

— Велик е войнът, Хасан — повтори тълпата.

— Силата му е сила на много.

— Силата му е сила на много — повтори тълпата.

— Но по-велик е Мъртвецът.

— Но по-велик е Мъртвецът.

— Той ще го прекърши, а тялото му ще запрати надалече.

— Той ще го прекърши...

— Ще изяде черния му дроб.

— Ще изяде черния му дроб.

— Ще изпие кръвта от гърлото му.

— Ще изпие кръвта от гърлото му.

— Могъща е силата му.

— Могъща е силата му.

— Велик е Мъртвецът!

— Велик е Мъртвецът!

— Тази нощ — произнесе с равен глас Хасан — той наистина ще стане мъртвец.

— Мъртвецо! — изкрещя Мораби, когато Хасан застана пред бялата грамада. — Пренасям ти в жертва този човек на име Хасан!

И тогава Мораби разчисти пътя между двамата и даде знак на стражата да ни избута встрани.

Идиотът се захили още по-сърдечно и бавно протегна ръка към Хасан.

— Бисмалах^[2] — рече Хасан, престори се, че ще отскочи встрани, но вместо това приклепна и се завъртя.

Кракът му се стрелна напред като снаряд и тясната част на твърдата подметка попадна точно в челюстта на Мъртвеца.

Бялата като януарски сняг глава се отдръпна само няколко сантиметра.

И продължаваше да се хили...

После двете огромни ръце се завъртяха напред и сграбчиха Хасан под мишниците. Хасан вкопчи ръце в раменете му, оставяйки кървави дири по кожата докато пръстите му се плъзгаха нагоре.

Тълпата нададе пронизителен рев при вида на кръвта. Изглежда миризмата ѝ възбуди дори идиота. Или това, или крясъците.

Защото той вдигна Хасан на около половин метър над земята и се затича с него.

На пътя им стърчеше огромното дърво и главата на Хасан се разтърси при удара с него.

Мъртвецът го блъсна с тяло, отстъпи бавно назад, разтърси глава и започна да го удря.

Това беше жесток бой. Направо го смазваше с огромните си, чудовищни юмруци.

Хасан вдигна ръце пред лицето си и скри корема си с лакти.

А Мъртвецът продължаваше да млати по лицето и страните му. Ръцете му се вдигаха и стоварваха все така неуморно.

И нито за миг не спираше да се хили.

Най-сетне ръцете на Хасан увиснаха и той се опита да ги задържи пред стомаха.

... А от ъгълчетата на устата му се стичаше кръв.

Непобедимата играчка продължаваше да се забавлява.

И тогава, някъде от далеч, от самото сърце на нощта, толкова далеч, че само аз можех да го чуя, долетя един глас, който познавах.

Това беше страшният ловен рев на моя цербер, Бортан.

По някаква случайност беше попаднал на дирите ми и сега се носеше право към нас, подскачайки пъргаво като коза, препускайки като кон, припкайки като вълните на бърза река, с черно-кафеникава козина, светещи в мрака очи и зъби като трион.

Никога не се уморяваше да тича, моят Бортан.

Такива като него по рождение не познават страха, отдадени на лова и обречени на смъртта.

Моят цербер идваше и нищо на този свят не можеше да го спре от избрания път.

Но беше далече, толкова далече, някъде в сърцето на нощта...

Тълпата отново започна да крещи. Хасан не можеше да издържи повече. Никой на негово място не би могъл.

С крайчеца на окото (кафявото) забелязах, че Елен вдига ръка.

Размаха я съвсем леко, сякаш беше хвърлила нещо...

Останалото се случи две секунди по-късно.

Неволно отклоних очи от внезапно блесналата, пламтяща точка, която продължаваше да расте и да пращи съвсем близо до идиота.

Мъртвецът извика и размаха ръце.

Доброто старо правило номер 237.1 (въведено от мен), което гласеше:

„Всеки екскурзовод и всеки член на групата е длъжен да носи по време на обиколката не по-малко от три магнезиеви сигнални ракети.“

Сега на Елен ѝ бяха останали само две. Благословена да е.

Идиотът престана да удря Хасан.

Опита се да ритне ракетата встрани. Изпищя. Отново се опита да я ритне. Прикри очите си. Претърколи се на земята.

А Хасан гледаше, окървавен, задъхан...

Ракетата пламтеше, Мъртвецът продължаваше да крещи...

И тогава Хасан се раздвижи.

Протегна ръка и докосна дебелите лиани, които се спускаха над него.

Дръпна една от тях. Напрегна мишци.

Лианата се скъса.

Движенията му бяха малко по-уверени, докато увиваше двата ѝ края около пръстите си.

Ракетата премигна, после отново се разгоря... Той коленичи зад Мъртвеца и с ловко движение уви лианата около шията му.

Ракетата премигна отново.

Той стегна примката.

Мъртвецът опита да се изправи.

Хасан затегна още по-здраво примката.

Идиотът го сграбчи за китките.

Огромните мускули върху плещите на Хасан израснаха в планински вериги. Кръв и пот се лееше по лицето му.

Мъртвецът се изправи, повдигайки Хасан със себе си.

Примката продължаваше да се стяга.

Лицето на идиота вече не беше бяло, от устата му се чуваше гъгнене, а вените на челото и врата му бяха изпъкнали като въжета.

Също както аз бях вдигнал голема, така Мъртвецът вдигна във въздуха Хасан, а лианата продължаваше да се впива в плътта му.

Тълпата беше подела някаква монотонна песен. Тълпаните, достигнали предела на своето трескаво темпо, продължаваха да удрят без да забавят за миг. И тогава, все още отдалече, се разнесе познатият вой.

Ракетата почти беше изгаснала.

Мъртвецът се люшна.

... а после, в мига, когато по тялото му преминаха страшни конвулсии, той запрати Хасан на земята.

Изтръгната от пръстите на Хасан, лианата остана да виси около врата на чудовището.

Хасан приложи укеми^[3] и се претърколи на колене. Така и остана.

Мъртвецът пристъпи към него.

Този път коленете му се подгънаха.

Тялото му започна да се тресе. Той издаде клокочещ звук и стисна гърлото си с ръце. Лицето му потъмня. Мъртвецът се люшна и

протегна ръка към дървото. Опря се на него, като дишаше тежко. Ето че въздухът започна да прониква в дробовете му на пресекулки. Ръката му се плъзна по кората на дървото и той внезапно се строполи.

Изправи се, но беше превит на две.

Хасан също скочи и взе парчето лиана от мястото, където беше паднало.

След това се приближи към идиота.

Този път нищо не беше в състояние да разкъса хватката му.

Мъртвецът падна и повече не се изправи.

---

[1] според легендата Прокруст бил разбойник, който подлагал отвлечените пътници на жестоки изтезания — бел.прев. ↑

[2] Велик е Аллах — (араб.) — бел.прев. ↑

[3] система за безопасно падане в джудото — (яп.) — бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

Беше все едно да изключиш звука на гърмящо радио.

... щрак...

Огромна и необятна тишина — при това само за една секунда. И нежна бе нощта, да, наистина, докато аз протягах ръка за да изтръгна меч от пръстите на пазача до мен. След това се обърнах и раздробих черепа на другия, който стоеше отляво.

Миштиго повали човека до него с чевръст удар по гръдната кост, а следващия ритна точно в капачката на коляното. Джордж удари нещастника, който го пазеше, в слабините.

Не толкова бърз, нито такъв късметлия, Дос Сантос получи две рани — една в гърдите и друга на рамото.

Тълпата растеше наоколо като ускорен филм за съзряването на бобови култури.

Предният ѝ фронт се насочваше право към нас.

Елен хвърли елека на Хасан върху главата на мечоносеца, който тъкмо в този момент се опитваше да разпори корема на мъжа ѝ. След това земният поет-лауреат стовари камък върху елека, без съмнение осигурявайки си с това деяние значителен потенциал лоша карма, но ако се съдеше по наперения му вид това не го безпокоеше ни най-малко.

По това време Хасан вече се беше присъединил към нашата малобройна група, използвайки опакото на ръката си да отбива ударите на мечовете по един стар самурайски начин, който смятах завинаги изгубен за света. Малко след това в ръцете му блесна отнетият от някого меч и той побърза да докаже на околните — свои и чужди — колко го бива с него.

Трябва да сме избили, или осакатили, почти всички пазачи, преди тълпата да беше пресякла и половината от разстоянието до нас. Даяна изглежда бе харесала идеята на Елен, защото запрати три пламтящи магнезиеви ракети право в изкривените от гняв лица.

Тогава побягнахме, а Елен и Червената перука подкрепяха ранения Дос Сантос.

Но коритяните бяха отрязали пътя към свободата и можехме да се насочим единствено на север.

— Няма да успеем, Караги — извика ми Хасан.

— Зная.

— ... освен ако двамата с теб не ги задържим, докато другите се измъкнат.

— Съгласен. Къде?

— Зад скарата, там, където пътят минава през дървета и се стеснява като гърло на бутилка. Така срещу нас ще излизат само по двама-трима.

— Добре! — обърнах се към другите. — Нали чухте? Бягайте към конете! Фил ще ви води! Двамата с Хасан ще ги задържаме докато можем.

Червената перука обърна глава и понечи да възрази нещо.

— Никакви спорове! Продължавай! Ако ти е мил животът!

Така и направиха. Всички.

А двамата с Хасан се спотаихме зад гигантската скара и зачакахме. Тълпата се търкаляше право към нас.

Ето че ни удари първата вълна и ние започнахме да убиваме. Намирахме се в тясната част на едно триъгълно разширение, зад което пътят се разклоняваше. Отляво имаше някаква димяща яма, отдясно — гъста горичка. Убихме трима, още неколцина лежаха окъпани в кръв и едва тогава другите отстъпиха, прегрупираха се и започнаха да ни заобикалят.

Опрели гръб в гръб, отбивахме атаките им от две посоки.

— Само един от тях да има пистолет и сме свършени, Караги.

— Зная.

Някакъв получовек се надяна с писък на меча в ръката му. Хасан запрати друг, който можеше да бъде брат на убития, в димящата яма.

Вече ни заобикаляха отвсякъде. Не можах да отбия едно острие и то ме промуши в рамото. Друго се заби в бедрото ми.

— Назад, глупаци такива! Казвам ви да се махате, мутанти проклети!

И те наистина го направиха, отдръпвайки се извън обсега на оръжията ни.

Човекът, който им беше извикал, сигурно не надвишаваше метър и половина. Долната му челюст се движеше съвсем като на панти, сякаш беше кукла, зъбите му бяха квадратни като домино — всичките черни и все потракваха, докато говореше.

— Да, Прокрусте — чух някой в тълпата да казва.

— Донесете мрежите! Искam ги живи! Не ги доближавайте! И без това платихме твърде скъпо!

Мореби стоеше до него и хленчеше:

— ... не знаех, че ще стане така, господарю.

— Млък! Ах ти, нещастен миризлив изтърсак! Заради теб изгубих най-добрите си хора!

— Ще ги нападнем ли? — попита Хасан.

— Не, но бъди готов да разрежеш мрежата, когато я донесат.

— Хубаво е, че искат да ни оставят живи.

— Мисля, че изпратихме достатъчно от тях в пъкъла, за да си изгладим пътя. Освен това все още стоим здраво на краката си и държим мечовете. Какво повече да искаме?

— Ако ги нападнем, ще убием поне още трима-четирима. Изчакаме ли, ще ни овържат в мрежата и тогава ще ни довършат.

— Какво значение, след като скоро ще сме мъртви? По-добре да почакаме. Докато дишаме, съществува някаква, макар и нищожна вероятност събитията да потекат в друга посока.

— Както кажеш.

Скоро те намериха мрежа и я запокитиха върху нас. Успяхме да промушим още трима, преди да ни затегнат в примката. Вързаха здраво въжетата и чак тогава се приближиха към нас.

Почувствах, че някой изтръгва меч от пръстите ми. После ме ритна. Беше Мореби.

— Сега ще умрете, както умират малцина — рече той.

— Останалите избягаха ли?

— Не за дълго — отвърна той. — Ние ще ги проследим, открием и върнем обратно.

Изсмях се.

— Губиш — рекох. — Ще ви се изплъзнат.

Той ме ритна отново.

— Това ли са прословутите ви обичаи? — попитах аз. — Нали Хасан успя да победи Мъртвецът?

— Чрез измама. Жената хвърли светеща ракета.

Прокруст се доближи за да наглежда мъжете, които пристягаха въжетата.

— Предлагам да ги отнесем в Долината на спящите — рече му Мореби, — където ще мога да поработя върху тях, за да ги съхраним в подходящ вид за следващото празненство.

— Хубаво — кимна Прокруст. — Да бъде направено.

Хасан изглежда бе използвал краткия им разговор за да промуши ръка между примките на мрежата, защото неочаквано се пресегна и ноктите му се впиха в крака на Прокруст.

Прокруст го изрита няколко пъти, после и мен, за да сме квит. Едва след това почеса разранения си прасец.

— Хасан, защо го направи? — попитах аз след като Прокруст се отдалечи и нареди да бъдем окачени на заострените прътове, подредени край скарата, за да ни носят по-лесно.

— Надявах се, че под ноктите ми все още има метацианид — обясни той.

— Че как е попаднал там?

— От куршумите в колана ми, Караги, които те пропуснаха да вземат. Острих си ноктите на тях за да ги напълня с отрова.

— Аха! Значи затова одраска Мъртвецът още в началото на схватката...

— Да, Караги. След това трябваше само да остана жив докато той падне.

— Хасан, ти наистина си образцов убиец.

— Благодаря ти, Караги.

Окачиха ни на прътовете, както си бяхме омотани в мрежата. По заповед на Прокруст четирима от мъжете ни понесоха.

Мореби и Прокруст застанаха начело на процесията и постепенно потънахме в нощта.

* * *

Докато следвахме тясната, виеща се пътечка, светът около нас бавно се променяше. Винаги е така, когато доближавате някоя Гореща зона. Същото е като да се движите назад през геологическите епохи.

Първи се промениха дърветата. Гората ставаше все по-влажна, отначало иглолистна, сетне широколистна, а накрая всичко беше покрито от грамадни папрати, през клоните на които надничаха същества с блестящи, жълти очи. Високо над нас се виждаха звездите, опънати като пъстър гоблен над короните на дърветата. Крясъци, които биха могли да са птичи, ако не завършваха с ръмжене, отекваха из околните хълмове. Недалеч пред нас някаква тъмна сянка пресече пътеката.

Малко по-нататък дърветата наоколо се смалиха в шубраци, а празното пространство между тях взе да се разширява. Растителността тук се отличаваше коренно от онази край селото. Стъблата на дърветата бяха сгърчени като змии, клоните им приличаха на злоещо прекършени пръсти, а под повърхността изпъкваха пипаловидните сенки на корените. Дребни, невидими животинки се разбягваха с шумолене от светлината на електрическия фенер, който размахваше Мореби.

Завъртях не без усилие глава и забелязах слабо, пулсиращо сияние, точно на границата на видимия спектър. Идваше отпред.

Корените под краката ни ставаха все по-гъсти и изпъкнали. Сгърчваха се, когато носачите стъпваха отгоре им.

Дърветата се смалиха до съвсем малки папрати. Не след дълго и те изчезнаха. Изместиха ги някакви кървавочервени лишеи, които покриваха камъните и близките скали и излъчваха бледа луминесцентна светлина.

Вече не се чуваха животински звуци. Постепенно се възцари пълна тишина, ако се изключеше пъхтенето на четиримата носачи, приглушените стъпки на групата и рядкото металическо потракване, когато пушката на Прокруст се удряше в някой издаден камък.

В поясите си, носачите бяха затъкнали криви ножове. Освен няколкото ками Мореби беше въоръжен и с малък пистолет.

Пътеката изви рязко нагоре. Един от носачите тихо прокле. Покривалото на нощта лекичко се повдигаше, краищата му се обагриха в розова мараня, прозрачна като струйка цигарен дим. Високо, много високо над нас, месечината беше засенчена от тъмните очертания на паякоид.

Изведнъж Прокруст падна.

Мореби се притече да му помогне, но Прокруст се олюля и се подпря на него.

— Какво ви е, господарю?

— Вие ми се свят, не си усещам краката... Взemi пушката. Нещо ми натежа.

Хасан се изкиска.

Прокруст извърна лице към него и го загледа с увиснала челюст.

Сетне се строполи.

Мореби тъкмо бе поел оръжието и ръцете му бяха заети. Носачите ни захвърлиха доста безцеремонно и се завтекоха към Прокруст.

— Някой да има вода? — промълви той и затвори очи.

Повече не ги отвори.

Мореби опря ухо на гърдите му и поднесе перестата част на жезъла си към ноздрите му.

— Мъртъв е — обяви накрая.

— Мъртъв?

Носачът, чието тяло беше покрито с люспи, избухна в ридания.

— Мъртъв е — повтори Мореби — и сега аз съм ваш предводител, докато бъде избран новият вожд. Увийте тялото му в наметките си. Пренесете го върху онази плоска скала отпред. Тук не идват животни и трупът му ще остане невредим. Ще го вземем на обратния път. Сега обаче, трябва да доведем докрай възмездието срещу тези двамата. — Той махна с жезъла. — Долината на спящите вече е близо. Гълтнахте ли хапчетата, които ви раздадох?

— Да.

— Да.

— Да.

— Да.

— Добре. Свалете си наметките и го увийте.

След като изпълниха нареждането, носачите ни вдигнаха отново и ни понесоха към билото, отвъд което пътеката се спускаше към флуоресциращата, обсипана с тъмни петна клисура. Огромните скали, извисяващи се над нея приличаха на лумнали огньове.

— Ей това долу — казах аз на Хасан, — ми описа моят син като мястото, където нишката на моя живот пресичала някакви горящи камъни. Предсказа също и че ще се срещна с Мъртвеца, макар че

съдбата отреди ти да го победиш. В съня недвусмислено се сочело, че това е едно от местата, където бих могъл да намеря смъртта си.

— Който падне в пъкъла обикновено го пекат — рече философски Хасан.

Когато стигнахме дъното на клисурата носачите ни поставиха върху камънаците.

Мореби вдигна предпазителя на пушката и отстъпи назад.

— Освободете гърка и го завържете за колоната. — Той махна с оръжието.

Носачите ме изправиха до каменната колона и завързаха грижливо ръцете и краката ми. Камъкът зад мен беше гладък, влажен и смъртоносен, без да му личи.

По същия начин постъпиха и с Хасан, който се озова на осем стъпки от мен.

Мореби нагласи фенера така, че да ни озарява в жълтеникав полукръг. Четиримата коритяни бяха като статуи на демони край него.

Той се усмихна и подпря пушката на каменната стена до него.

— Това е Долината на спящите — рече ни той. — Тези, които заспят тук, никога не се пробуждат. Така месото им се съхранява непокътнато и ни осигурява нужните провизии за години напред. Преди да си тръгнем обаче... — очите му се спряха върху мен. — Видя ли къде оставих пушката?

Не отговорих.

— Надявам се червата ти да стигнат до там, Пълномощнико. Всъщност, ще проверя лично дали е възможно. — Той извади най-дългия нож от пояса си и се приближи към мен. Четиримата получовеци го следваха отблизо. — Кой според теб има по-дълги черва? Ти, или арабинът?

И двамата не отвърнахме.

— Ей сега ще ви дам възможност да го узнаете! — произнесе той със стиснати зъби. — Ти първи!

Той дръпна ризата ми и я разряза с ножа отпред.

После завъртя бавно острието на ножа само на сантиметър пред корема ми като изучаваше внимателно лицето ми.

— Страх те е — рече. — Криеш го, но скоро ще се издадеш... Погледни ме! — изкрещя ядосано той. — Ще те промуша с него

съвсем бавно. В някой от идните дни ще обядвам с теб. Как ти се струва това?

Изсмях се. Моментът си заслужаваше.

Лицето му се сгърчи, после за миг се отпусна и придоби озадачен вид.

— Да не си откачил от страх, Пълномощнико?

— Пера, или олово? — попитах го аз.

Изведнъж разбра какво искам да кажа. Понечи да отвърне и тогава чу свличащите се камъни само на десетина метра зад него. Главата му се завъртя в тази посока.

Прекара последните няколко секунди от живота си в писък, докато огромното туловище на Бортан го прикова към земята и главата му беше изтръгната от раменете.

Моят цербер беше пристигнал.

Коритяните нададоха уплашени викове, защото очите му бяха като горящи въглени, а зъбите му като наточен трион. Главата му се издигаше над земята на височина колкото човешки бой. Те размахаха мечове и го заудряха, но тялото му бе като бронирана машина. Поне четвърт тон тежеше моят Бортан... питам се, дали него не е имал пред вид Алберт Пейсън Терхун в книгата си.

Грамадното куче се позабавлява около минута и когато привърши, наоколо имаше само мърша и нито един жив коритянин.

— Какво е това? — попита Хасан.

— Кутретото, което открих в една захвърлена в морето раница. Моето куче — Бортан.

На рамото му имаше неголяма рана. Не беше от последния бой.

— Първо ни е потърсил в селото — продължих аз — и те са се опитали да го спрат. Много коритяни са загинали днес.

То изтича при нас и ме облиза по лицето. Размахваше опашка, издавайки нежни скимтящи звуци и подскачаше радостно наоколо досущ като кутре. Отново вдигна лапи и ме облиза по лицето. После се върна при труповите и продължи да ги разкъсва.

— Хубаво е човек да има куче — отбеляза Хасан. — Винаги съм обичал кучетата.

Бортан го душеше докато казваше последното.

— Върна се значи, мръсен стар пес — рекох му аз. — Не знаеш ли, че всички кучета са измрели?

Той отново помахна с опашка, приближи се и ме близна по ръката.
— Жалко, че не мога да те почеша зад ушите. Нали знаеш колко обичам?

Той помахна с опашка.

Помръднах със завързаната си ръка и го погледнах с надежда.
Бортан гледаше надолу и влажният му нос потрепваше.

— Ръцете, Бортан. Трябва да си освободя ръцете. Затова са нужни други ръце. Намери ги и ги доведи тук.

Той вдигна една откъсната, въргаляща се наблизко ръка и ми я донесе. Остави я в краката ми и махна с опашка.

— Не, Бортан. Живи ръце. Приятелски. Ръце, които да ме развържат. Нали ме разбираш?

Той ме близна по ръката.

— Върви и намери ръце, които да ме освободят. Които са си на мястото и могат да мърдат. Сега, бързо! Върви!

Той се обърна, отдалечи се колебливо, спря, погледна ме и продължи по пътеката.

— Дали разбира? — попита Хасан.

— Мисля, че разбира. Мозъкът му не е като на обикновено куче, а и е живял много, много години, та е събрал предостатъчно мъдрост.

— Тогава, да се надяваме, че ще открие някого преди да заспим.

— Да.

Стояхме завързани, а нощта беше студена.

ГЛАВА 12

Чакахме дълго. Накрая изгубихме представа за времето.

Мускулите ни се свиваха от болезнени крампи. Телата ни бяха покрити със засъхнала кръв и безчислени рани. Целите бяхме в ожулвания. Очите ни лепнеха от умора и недоспиване.

Висяхме, а възетата се връзваха в крайниците ни.

— Как мислиш, нашите стигнали ли са до селото?

— Осигурихме им добра преднина. Мисля, че имат шанс.

— Винаги е трудно да се работи с теб, Караги.

— Зная. И аз чувствам същото.

— ... като онова лято, когато гниехме в тъмницата на Корсика.

— Аха.

— ... или маршът към Чикагската станция, след като изгубихме цялата си екипировка в Охайо.

— Да, това беше лоша година.

— Все в такива истории се забъркваш, Караги. „Роден да дърпа опашката на тигъра“ — изрецитира той. — Така наричат моите хора такива като теб. Много е трудно да те следва човек. Аз самият предпочитам дебелия сянка, книга с хубава поезия, моя чибук...

— Шшшт! Чух нещо!

До ушите ни достигна тропот на копита.

Зад светлината от прекатурения фенер се появи един сатир. Приближаваше ни с уплашени движения, очите му се стрелкаха често-често между мен и Хасан.

— Помогни ни, дребно рогато същество — рекох аз на гръцки.

Той се приближи предпазливо. Забеляза кръвта и разчленените коритяни.

Обърна се, готов да побегне.

— Върни се! Трябваш ни! Това съм аз, гайдарят!

Той спря, погледна ме отново, с треперещи ноздри и настръхнали уши.

После се върна, а докато минаваше край касапницата, на съвсем човешкото му лице се изписа болезнено изражение.

— Ножът. В краката ми — посочих му го с очи. — Вдигни го.

Изглежда хич не му се нравеше идеята да докосва нещо, създадено от човека, особено оръжие.

Изсвирих последните тонове от моята мелодия.

„Късно е, твърде късно е...“

Очите му се напълниха със сълзи. Той ги обърса с опакото на косматата си китка.

— Вдигни ножа и прережи въжетата. Вдигни го. Не така, ще се порежеш... От другия край... Да.

Най-сетне го улови за дръжката и ме погледна. Размърдах дясната си ръка.

— Въжетата. Прережи ги.

Послуша ме. Отне му двадесет минути, а по китките ми останаха кървави ивици. Наложих се да ги извъртя, за да не ми пререже вените. Но все пак успях да ме освободя и отново ме погледна въпросително.

— А сега ми подай ножа. Аз ще се погрижа за останалото.

Той положи ножа в протегнатата ми ръка.

Стиснах го. Само след миг бях свободен. После освободих и Хасан.

Следващия път, когато го потърсих с очи, сатирът беше изчезнал. Някъде отдалеч долетя шум от трескаво блъскащи копита.

— Дяволът изглежда ми е простил — прошепна Хасан.

Отдалечихме се колкото се може по-бързо от Горещата зона, заобиколихме селото на коритяните и продължихме на север докато излязохме на пътеката за Волос. Дали Бортан бе срещнал сатира и по някакъв начин го бе принудил да се приближи до нас или съществуването случайно ни бе намерило и си бе припомнило мелодията, която им изсвирих, никога нямаше да узная. Така или иначе Бортан не се появи и аз реших, че вероятно става въпрос за второто.

Най-близкият приятелски град беше Волос, вероятно на около двадесет и пет километра на изток. Ако Бортан бе поел към този град, където немалко хора — мои близки и роднини — щяха да го

разпознаят и да го свържат с мен, тогава едва ли щеше да се появи в близките часове. Когато го изпращах да дири помощ осъзнавах, че сме в безнадеждно положение. Сега знаех, че рано или късно ще открие следите ни и ще ни последва. Продължихме по пътеката без да забавяме ход, изпълнени с желание да се отдалечим час по-скоро от опасното място.

След около десетина километра и двамата залитахме от умора. Нямаше съмнение, че не бихме могли да продължим по-нататък без почивка и затова започнахме да се озъртаме за някое закътано местенце.

Най-сетне познах един стръмен, скалист хълм, по който бях изкарвал козите на паша като малък. Някъде към горния му край имаше схлупена овчарска колиба, сравнително суха и рядко обитавана. Дървената ѝ порта беше съвсем прогнила, но все още вършеше работа.

Измайсторихме си легла от изсушена трева, подпряхме портата с камъни и се изтегнахме. След секунда Хасан хъркаше оглушително. Аз издържах още малко — замислен над събитията от последните двайсет и четири часа — и в този момент осъзнах, че от всички дребни житейски удоволствия — глътка прясна вода, когато си жаден, или алкохол, ако не си, секс или цигара след продължително въздържание — нито едно не можеше да се сравни със съня.

Сънят е най-хубавото...

* * *

Все ми се струва, че ако нашата група бе избрала обиколния маршрут през Ламия за Волос — покрай брега — всичко това нямаше да се случи и Фил щеше да е жив и днес. Не мога да го твърдя със сигурност, и сега, когато се връщам в спомените си към онези мигове, не бих могъл да определя как трябваше да се подредят събитията за да избегнем всички сполетели ни нещастия. Силите на разрушението вече бяха изпратили неуморните си легиони сред руините, с вдигнати мечове...

Добрахме се до Волос едва на следващия ден следобед, изкачихме Пелион и стигнахме Портария. Отвъд дефилето се простираше Макриница.

Там открихме другите.

След като ги довел в Макриница, Фил поръчал бутилка вино и един екземпляр от неговия „Освободеният Прометей“, а след това се усамотил.

На сутринта Даяна го намерила, усмихнат и изстинал.

Построих му клада сред кедровите дръвчета близо до разрушената църква, защото знаех, че не желае да бъде погребан. Полях я с бензин, ароматични треви и продължих да трупам сухи съчки, докато стигна два пъти човешки бой. Тази нощ, докато гореше, аз щях да кажа последно „сбогом“ на още един приятел. Струваше ми се, като поглеждах назад във времето, че целият ми живот беше само безкрайна серия от пристигания и отпътувания. Моята роля бе да казвам „здравей“ и после „сбогом“. Единствено Земята оставаше непроменена...

По дяволите.

Същия следобед придружих останалите от групата до Пагасея, пристанището на древния Йолк, разположено на полуострова срещу Волос. Спряхме в сенките на бадемовите дръвчета на хълма, откъдето се разкриваше великолепна гледка към морето и скалистия бряг.

— Точно от това място са потеглили аргонавтите за да търсят Златното руно — обясних аз без да се обръщам конкретно към някого.

— Кои са били? — попита Елен. — Чела съм тази легенда като ученичка, но отдавна съм я забравила.

— Херакъл, Тезей, певеца Орфей, Асклепий, а също синовете на Северния Вятър, капитанът Язон, който бил отгледан от Кентавър, Херон — чиято пещера е горе в планината Пелион.

— Наистина?

— Ще ти я покажа някой път.

— Добре.

— Тук също така са се сражавали боговете и титаните — добави Даяна, застанала от другата ми страна. — Нали титаните изтръгнаха планината Пелион и я струпали върху Оса, за да нападнат Олимп?

— Така се казва в легендата. Но боговете били благосклонни и възстановили околностите в първоначалния им вид след края на кървавата битка.

— Платна — рече Хасан и посочи с ръка към морето.

Погледнах натам и забелязах мъничко бяло петънце на хоризонта.

— Да, това място все още се използва за пристанище.

— Може да е някой кораб с герои — рече Елен, — завръщащи се с поредното руно. Какво са правили с това руно всъщност?

— Не руното е важно — отвърна Червената перука, — а добиването му. Знае го всеки добър разказвач. Предполагам, че в края на краищата жените са го използвали за да си изплетат дрехи. Нали все такава роля им се отрежда — да събират трохите след всяко приключение.

— Нямаше да ти отива на косата, скъпа.

— На твоята също, малката.

— Мога да я променя. Не така лесно, както ти, разбира се...

— Отвъд залива — продължих аз по-високо — е разрушената византийска църква, която след около две години ще бъде реставрирана напълно. На това място са се венчали Пелий, също един от аргонавтите и морската нимфа Тетида. Може би сте чувала историята на това празненство? Били поканени всички, освен богинята на раздора, но въпреки това тя дошла и хвърлила една златна ябълка. Парис решил, че тя принадлежи на Афродита и така съдбата на Троя била предрешена. Нещастният Парис, взел прибързано решение! Ах, винаги съм казвал, че в тази страна има прекалено много легенди.

— Колко дълго ще останем тук? — попита Елен.

— Бих искал да прекараме още няколко дни в Макриница — отвърнах. — После ще се отправим на север. Какво ще кажете да прекараме още седмица в Гърция и после да отскочим до Рим?

— Не — отрязва Миштиго, който седеше на един камък и бърбореше на джобната си машинка. — Обиколката приключи. Това е последната спирка.

— Защо?

— Стига ми толкова. Искам да се връщам у дома.

— Ами книгата ти?

— Каквото ми трябваше, получих го.

— И какво получи?

— Ще ти изпратя екземпляр с автограф, когато излезе. Времето ми е ограничено, а и без това натрупах достатъчно материал. Всичко,

което ми е нужно. Тази сутрин се свързах с Порт — довечера скутерът ще е тук. Вие можете да продължите където си щете, но аз приключих.

— Нещо не е наред ли?

— Не, всичко е наред, просто време е да си вървя. Чака ме много работа.

Той се изправи и протегна крайници.

— Оставям ви, трябва да си прибирам багажа. Хубава е страната ти, Конрад, въпреки... Ще се видим на вечеря.

Обърна се и заслиза надолу по хълма.

Направих няколко крачки, спрях и го изпроводих с поглед.

— Чудя се какво ли значи това? — помислих на глас.

Някой изсумтя зад мен.

— Той умира — произнесе едва чуто Джордж.

* * *

Синът ми, Язон, който беше пристигнал тук няколко дни преди нас, си беше заминал. Съседите ми разказаха, че отпътувал за Хадес предната вечер. Нощта преди това местният патриарх бил разбуден от тропот — някакъв страшен цербер удрял с лапа по вратата му, а после го отвлякъл в мрака.

Всички мои роднини настояваха да им гостувам на вечеря. Дос Сантос все още събираше сили, Джордж се грижеше за раните му и смяташе, че няма да се наложи да го транспортираме до Атинската болница.

Винаги е приятно да се завърнеш у дома.

Слязох надолу към площада и прекарах следобеда в бърбрене с моите потомци. Мога ли да им разкажа за Талер, за Хаити, Атина? Да мога, разказах им. А те ще ми разкажат ли за последните десет години в Макриница? Дадено.

След това отнесох букет цветя на гробищата, отскочих до къщата на Язон и поправих разнебитената му порта. Накрая измъкнах бутилка вино от запасите му и я изпих на един дъх. Запалих цигара. Направих си цяло джезве кафе, изпих и него.

Все още се чувствах потиснат.

Нямах представа какво се задава.

Джордж познаваше добре болестите и ми каза, че вегианецът показвал недвусмислени симптоми на нервно увреждане от извънземен тип. Неизлечимо. Фатално.

Дори Хасан се чувстваше безпомощен пред тази диагноза. Етиологията е неизвестна — обяви присъдата си Джордж.

И така всичко си дойде на мястото.

Оказа се, че Джордж е узнал за болестта на Миштиго още на приема. Какво го е накарало да потърси симптомите?

Фил — той го помолил да прегледа вегианеца за проявите на фаталната болест.

Но защо?

„За Бога, не каза защо, а и не можех да го попитам в този момент.“

Ето ти нов проблем.

Миштиго или беше свършил работата си, или не му оставаше време да го стори. Във втория случай още от самото начало аз бях охранявал един обречен човек. Ако наистина е знаел какво го чака, тогава, съдейки по бързината, с която възнамеряваше да ни напусне, не му оставаше много време.

Дори вечерята не помогна. Миштиго бе казал, каквото имаше да каже и сега само игнорираше или парираше въпросите ни. След кафето двамата с Червената перука излязохме да запалим по цигара.

— Какво става? — попита тя.

— Не зная. Мислех, че ти си наясно.

— Не. Какво ще правим?

— Ти ми кажи.

— Да го убием?

— Може. Но защо?

— Защото той приключи.

— Какво? Какво, по дяволите, приключи?

— Откъде да зная?

— Проклет да е! Аз трябва да зная! Искам да зная защо трябва да убия някого! Такъв съм си и това си е!

— Съвсем нормално е — не се безпокой. Не разбираш ли — вегианците отново искат да купят Земята. А той ще се върне и ще им докладва за всички подходящи места.

— Ами защо не ги посети? Защо се задоволи само с Египет и Гърция? Пясъци, скали, джунгли и рядко срещани чудовища — това е всичко, което видя. Не е особено привлекателно за евентуални купувачи.

— Значи се е уплашил. Още когато щеше да го изяде боадилът. И сега бяга.

— Чудесно. Нека си бяга. Остави го да им занесе отрицателна оценка.

— Не може. Щом са намислили да купуват, просто няма да я приемат. Ще изпратят някой друг — някой по-безцеремонен — за да довърши делото. Ако убием Миштиго обаче, те ще знаят, че все още съществуваме, все още сме ние, все още протестираме.

— ... Само дето той не се бои за живота си — рекох аз.

— Така ли? А за какво?

— Не зная. Но трябва да разбере.

— Как?

— Като го попитам.

— Ти си лунатик. — Тя ми обърна гръб.

— Или моя начин, или никакъв — казах.

— Всеки начин е добър вече. Защото няма значение. И без това сме загубили.

Обгърнах раменете ѝ и я целунах по врата.

— Не още. Ще видим.

Тя замръзна.

— Върви си у дома — каза ми. — Късно е. Твърде късно е.

Така и направих. Отидох в старата къща на Яков Коронес, където бяхме разквартирувани двамата с Миштиго. И където трябваше да е Фил.

Отбих се в стаята на смъртта, помещението, където Фил бе прекарал последната си нощ. На масата лежеше неговият „Освободеният Прометей“, поставен до празната бутилка. Спомних си, че още в Египет прекара сърдечна криза и ми спомена за близката си кончина. А колко още му се струпа след това. Помислих си, че може да е оставил няколко реда за своя стар приятел, просто за сбогом.

Отворих шедьовъра на съвременната класика и прелистих страниците.

Беше го написал върху празното място от вътрешната страна на корицата в края на книгата. На гръцки. Не съвременен гръцки — класически.

Ето какво прочетох:

„Скъпи приятелю,

Въпреки че се въздържам да пиша нещо, което няма да мога да препиша наново, налага се да се придържам към тази форма. Не се чувства добре. Джордж настоява да ме прехвърлят веднага в Атина. Съгласих се, но на сутринта. Преди това трябва да споделя с теб нещо...

Измъкни вегианеца от Земята жив — на всяка цена.

Много е важно.

Това е най-важното нещо на света.

Боях се да ти го кажа по-рано, защото се опасявах, че Миштиго може да е телепат. Ето защо не ви придружавах през цялото пътуване, въпреки че много ми се искаше. Ето защо се преструвах, че го мразя и се стараех винаги да съм далече от него. Едва след като установих със сигурност, че не владее телепатията, реших да се присъединя към вас.

Присъствието на Дос Сантос, Даяна и Хасан ме наведе на мисълта, че Радпол му е вдигнал мерника. Ако Миштиго е телепат, мислех си аз, ще се досети за плановете им и ще вземе необходимите предпазни мерки. Ако пък не е телепат, аз все още вярвам, че ти можеш да го запазиш от всякаква опасност, включително и Хасан. Не исках обаче да разбере, че съм в течение. Ако си спомняш, все пак се опитах да те предупредя.

Неговият дядо, Татрам Иштиго, е едно от най-фините и благородни същества на този свят. Той е философ, велик писател и алтруистичен администратор на обществена служба. Запознах се с него по време на моя престой на Талер, преди тридесетина години и не след дълго станахме близки приятели. Оттогава непрестанно поддържахме връзка и още в онези далечни времена той ме запозна с плановете на Вегианското Съдружие относно Земята.

Разбира се, накара ме да се закълна, че ще пазя всичко в дълбока тайна. Дори Корт не биваше да узнае, че съм в течение. Излезеше ли наяве тази история, старецът щеше да изпадне в немилост.

Вегианците са в крайно неудобно положение. В икономическо и културно отношение нашите сънародници — емигрантите — са зависими изцяло от Вега. Освен това, вегианците си дали сметка — още през дните на Радполското въстание — че макар и малочислено, населението на Земята притежава доста могъща организация, която желае пълното възстановяване на планетата. Вегианците също биха желали това да се осъществи. Те не се лакомят за нашата планета. За какво им е? Ако им трябва да изучават човека от Земята, имат си достатъчно опитни екземпляри на Талер — повече, отколкото имаме тук. Така или иначе не го правят. Нашите бивши сънародници предпочитат да събират боклуците там, отколкото да се върнат на родната планета. Какво ти говори това? Че Завръщението е обречено още в своя зародиш. Никой няма да се завърне. Ето защо напуснах движението. И ти също, предполагам. Що се отнася до вегианците, те не желаят да се занимават с този проблем. Нямам нищо против да ни посещават от време на време. За тях това е отрезвяващ и поучителен опит да надникнат в огромен музей, където се показва съвсем нагледно в какво може да се превърне един чудесен свят.

Та за да приведат в изпълнение замисления план, първо трябвало да открият начин да заобикалят нашето емигрантско правителство на Талер. Талеряните, както знаеш, не горят от ентузиазъм да изпуснат управлението на Службата — тяхна единствена предпоставка за събиране на данъци и легално съществуване.

След дълги и отегчителни преговори, включващи маса икономически облекчения, между които и обещания за пълноправно вегианско гражданство на всички членове от правителството, най-сетне се показала светлинка в края

на тунела. Окончателното осъществяване на плана било предоставено на Штигогените, по-специално на Татрам.

Татрам смятал, че е открил подходящ начин да възстанови автономията на Земята и запази непокътната културната ѝ цялост. Ето защо изпратил своя внук, Корт, да извърши предварително «проучване на терена». Корт е необичайно същество, истинският му талант е актьорството (всички от фамилията Штиго са много надарени) и много обича да се претворява в различни роли. Сигурен съм, че ролята на извънземен пришълец за него е била истинско предизвикателство, с което мисля се справи наистина чудесно. (Татрам ме осведоми, че това щяло да бъде последната роля на Корт. Дните му са преброени, защото боледува от дринфан, неизлечима болест, и това вероятно е една от причините да се спрат на него.

Повярвай ми, Константин Коронес Номикос Карагъозис (и всички останали, които не познавам), Конрад, този човек не дошъл тук за да оглежда обекти за закупуване. Имай ми доверие и ми позволи да изпълня докрай даденото обещание и да запазя моята тайна. Няма да съжаляваш, когато узнаеш всичко.

Съжалявам, че така и не успях да завърша твоята елегия и проклет да си, задето тогава, в Керч, ми отне Лара!

ФИЛ“

Е, какво пък, рекох си аз, щом трябва, Миштиго ще живее. Фил го искаше, а аз нямах основание да се съмнявам в думите му.

Върнах се обратно на масата и останах при Миштиго докато дойде време да тръгваме. Придружих го до дома на Яков Коронес и се навъртах край него, докато си събираше багажа. През цялото време не разменихме повече от шест думи.

Изнесохме багажа му на малкия площад пред къщата, където щеше да се приземи скутерът. Преди да дойдат другите, за да се сбогуват с него, той се обърна към мен:

— Конрад, кажи ми едно — защо разрушавахте пирамидата?

— За да ядосаме Вега — отвърнах. — Трябва да знаете, че речете ли да ни отнемете Земята, ще я получите в далеч по-нещастен вид, отколкото е била след Тридневната война. Няма да има нищо за разглеждане. Готови сме да изгорим и последните паметници на собствената си история. Нито късче за вас, момчета.

Въздухът, който къркореше в дълбините на огромните му дробове излезе навън с пронизително свистене — вегианският еквивалент на въздишката.

— Поведение, достойно за похвала, бих казал — рече той. — Но така ми се искаше да я видя. Как мислиш, ще я възстановите ли някога каквато си е била? Може би скоро?

— А ти как смяташ?

— Забелязах, че хората ти маркират парчетата.

Свих рамене.

— Само още един сериозен въпрос — продължи той — за твоето увлечение по разрушението...

— Какво за него?

— Това наистина ли е изкуство?

— Върви по дяволите.

Тогавата се появиха останалите. Поклатих бавно глава към Даяна и стиснах за не повече от секунда китката на Хасан, колкото да отстраня тъничката игла, която бе прилепил към дланта си. Едва след това му позволих да подаде ръка на вегианеца.

Скутерът изникна с приглушено бръмчене от смрачаващото се небе, аз помогнах на Миштиго да се качи на борда, натоварих собственоръчно багажа му и пак собственоръчно затворих люка.

Машината се издигна във въздуха безпрепятствено и след минута се изгуби от очите ни.

Край на екскурзията.

Върнах се в къщата и се преоблякох.

Време беше да изгоря един приятел.

ГЛАВА 13

Щръкнала нагоре в небето, моята пирамида от трупи носеше на плещите си останките на поета и може би единствения ми приятел. Запалих приготвената факла и изгасих електрическия фенер. Хасан стоеше до мен. Той ми беше помогнал да отнеса трупа до каруцата, а после сам бе поел юздите. Бях вдигнал кладата на хълма близо до разрушената църква — която споменах по-рано. Морето в залива беше съвсем спокойно. Небето беше безоблачно, обсипано с ярки звезди.

Дос Сантос не одобряваше кремацията и отказа да присъства, под предлог, че го болели раните. Даяна пожела да остане с него в Макриница. След последния ни разговор не беше промълвила нито дума.

Елен и Джордж седяха в каруцата, оставена под най-големия кипарис и се държаха за ръце. Те бяха единствените зрители. Фил едва ли щеше да одобри идеята моите близки да изпълняват погребални песни по време на прощалната церемония. Веднъж, когато разговаряхме за това, той ми каза, че би желал нещо голямо, ярко, бързо и без никаква музика.

Поднесох факлата към подножието на кладата. Пламъкът бавно, почти лениво облиза сухото дърво. Хасан запали още една факла, заби я в земята и отстъпи назад.

Докато пламъците се промъкваха нагоре, аз повтарях разни стари молитви и ръсех земята наоколо с вино. Хвърлих шепа ароматични треви в огъня. Едва тогава отстъпих назад.

„... какъвто и да си бил, ето че смъртта отнесе и теб — рекох му аз. — Сега вече ще се любоваш на цветята в страната на мъртвите сенки. Ако беше умрял млад, щяхме да жалим за кончината на един велик талант, преди да е стигнал зенита си. Но ти живя и сега никой не може да каже същото за теб. Някои предпочитат кратък и повърхностен живот пред стените на тяхната Троя, други пък дълго и не толкова неспокойно съществуване. Кой може да каже кое е по-доброто? Боговете наистина спазиха обещанието си за безсмъртната

слава на Ахил, като вдъхновиха поета да го възпее в един също така безсмъртен победен химн. Но дали той стана по-щастлив от това, след като сега е мъртъв като теб? Не аз съм човекът, който ще отсъди, стари приятелю. Ала едно знам, никога няма да забравя строфите, които посвети на най-могъщия от Аргивците и на онази страшна епоха: «Черни разочарования са завладели това място за срещи, заплахи дебнат, скрити в извивките на времето... Но пепелта не изгаря обратно до съчки. Невидимата музика на пламъците кара въздуха да трепти от топлина, ала не прави деня по-дълъг.» На добър път, Филип Грабер. И нека боговете Дионис и Фобос, които са обичали и убивали своите поети, те придружат до срещата с техния страшен брат Хадес. И нека неговата Персефона, Царицата на нощта, да се отнесе благосклонно към теб и да ти отреди място в Елисейските полета^[1]. Сбогом.“

Пламъците почти бяха стигнали върха.

Тогавя видях Язон, застанал до каруцата, а до него беше приклепнал Бортан. Отстъпих още малко назад. Бортан изтича при мен и спря от дясната ми страна. Облиза ръката ми само веднъж.

— Могъщи ловце, ето че загубихме още един от нас — рекох му аз.

Той кимна с огромната си глава.

Пламъците стигнаха върха и лумнаха нагоре в нощта.

Приближи се и Язон.

— Татко — рече, — той ме отведе при мястото на горящите скали, но ти вече беше избягал.

Кимнах.

— Освободи ни един приятел, нечовек. Преди това ей онзи мъж, Хасан, уби Мъртвецът. Така че твоите сънища се оказаха както верни, така и погрешни.

— Той е жълтоокият войн от моите съновидения — рече Язон.

— Зная, но това е вече минало. — Ами Черното чудовище?

— Никакво не се показва.

— И това добре.

Продължихме да гледаме горящата клада, дълго, много дълго, докато зад нас нощта бавно отстъпваше. От време на време Бортан наостряше уши и козината му настръхваше. Джордж и Елен не помръдваха. Хасан стоеше неподвижно и наблюдаваше огъня с безизразно лице.

— Хасан, какво ще правиш сега? — попитах го аз.

— Ще отида на планината Санджар — за известно време.

— А после?

Той вдигна рамене.

— Каквото е писано.

И тогава се разнесе страшен шум, който приличаше на стенанията на великан-идиот и шумът беше придружен от трошенето на дървета.

Бортан скочи и нададе протяжен вой. Мулетата, които теглеха каруцата, започнаха да душат въздуха тревожно. Едно от тях дори тихо изцвили.

Язон стисна заострения жезъл, който носеше в пояса си и замръзна неподвижно.

То се нахвърли върху нас, както бяхме разпръснати из поляната. Огромно, грозно и всички подобни епитети, за които можех да измисля.

Човекоядецът...

Под чийто крака се тресеше земята...

Всемогъщият, отвратителният...

Черното чудовище от Тесалия.

Най-сетне имаше кой да го опише. Стига някой от нас да оцелее след срещата.

Вероятно го беше привлякла миризмата на горяща плът.

Наистина беше грамадно. Почти колкото слон.

Какъв беше четвъртият подвиг на Херкулес?

Залавянето на Еримантския глиган, ето какъв.

Изведнъж ми се прищя добрият стар Херк да е наблизо, за да ни помогне.

Огромно прасе... с остър като бръснач гребен, бивни колкото човешки ръце... малки свински очички... което препуска обезумяло под трепкащата светлина...

Дърветата, изпречели се на пътя му, се трошаха като трески...

Чудовището изквича, когато Хасан извади една горяща цепеница от кладата и я завря право в потната му зурла, а после се метна встрани.

То също промени посоката и ми даде възможност да дръпна жезъла на Язон.

Изтичах напред и го ударих по лявото око с топката на жезъла.

Огромното прасе нададе нов писък, който разцепи въздуха като свирка на парен локомотив.

... А Бортан вече беше скочил отгоре му, впил зъби в косматото му рамо.

Мушнах го два пъти в шията, но едва ли му причиних нещо повече от повърхностни рани. То подскочи рязко и с едно-единствено движение се отърси от Бортан.

Хасан дотича при мен, стиснал нова цепеница.

Чудовището се втурна към нас.

Някъде отстрани Джордж изпразни цял пълнител в него. Хасан запрати цепеницата. Бортан скочи пак, този път откъм сляпата му страна.

... Всичко това вкупом постигна само това, че грамадното побесняло прасе се отклони от първоначалната цел и се вряза в каруцата, убивайки на място двете мулета.

Застигнах го и мушнах с жезъла под левия му преден крак.

Жезълът се прекърши на две.

Бортан продължаваше да го хапе и ръмженето му отекуваше в цялата околност. От време на време отскачаше, оглеждаше се и наново се хвърляше върху чудовището.

Сигурен съм, че моят стоманен стилет никога нямаше да се счупи. Жалко, че остана на борда на „Златна суета“.

Двамата с Хасан го заобиколихме, въоръжени с по един остър прът от приготвените за огъня дървета. Започнахме да го мушкаме и да го пришпорваме така, че да бяга в кръг. Бортан продължаваше да го хапе с яките си челюсти, дирейки шията, но прасето държеше главата си ниско, единственото му око се въртеше бясно, другото беше окъпано в кръв, а бивните му пореха въздуха като огромни заострени копия. Копитата му, големи колкото селски пити, оставяха страхотни ями в меката почва, то продължаваше да се върти в кръг, кипящо от жажда да ни разкъса, обагрено в оранжевото сияние на пламъците.

Изведнъж спря и се обърна — доста неочаквано за толкова едро туловище — сетне блъсна с рамо Бортан и го запрати на десетина крачки зад мен. Хасан го шибна с пръчката по гърба и опита да го мушне в единственото здраво око, но пропусна.

И тогава, навело ниско бивните си, прасето се понесе към Бортан, който все още се изправяше на крака.

Хвърлих пръчката и се затичах след него. Предчувствах, че този път ударът на бивните ще е смъртоносен.

Сграбчих го за двата блестящи зъби малко преди да разрошат ниската трева. Нищо не може да задържи този устрем, осъзнах аз, докато натисках главата му надолу с цялата си сила.

Но все пак се опитах и може би успях, за не повече от секунда...

А след това бях изхвърлен встрани, с разрязани и окървавени длани, ала Бортан вече беше отскочил на безопасно разстояние.

Бях замаян от удара в земята и като през мъгла дочух отвратителното квичене на зловещото чудовище. Към него се присъединиха виковете на Хасан и настървеното ръмжене на моя цербер.

... И тогава огненочервената светкавица на Зевс се спусна два пъти от небесата.

... А после всичко свърши.

Надигнах се, без да бързам.

Хасан стоеше край пламтящата клада, стиснал като копие горяща цепеница.

Бортан душеше изненадано конвулсивно потръпващата планина от плът.

А под дърветата, до преобърнатата каруца с двете премазани мулета се беше изправила Касандра, облечена в кожени панталони, синя вълнена риза, с трепкаща усмивка на лицето и все още димяща пушка-слонобойка в ръце.

— Касандра!

Тя изпусна пушката и изведнъж лицето ѝ пребледня. Успях да я стисна в прегръдките си преди да се е строполила на земята.

— По-късно ще те питам за много неща — заговорих ѝ. — Не сега. Нищо сега. Нека поседнем под сянката и да гледаме как догаря огънят.

Така и направихме.

* * *

Месец по-късно Дос Сантос беше изключен от Радпол. Повече не се видяхме. А също и с Даяна. Носеха се слухове, че се отказали от Завръщението, преместили се на Талер и сега живеели там. Надявам се, че не е вярно — заради всичко, което преживяхме заедно през тези пет дни. Така и не научих цялата история на Червената перука и сигурно никога няма да я узная. Ако вярваш на някого, ако наистина му вярваш и държиш на него, както вероятно тя държеше на мен, редно е да останеш докато разбереш, дали е бил прав или не за онова, за което не сте били на едно мнение.

Едва ли някога пак ще я срещна.

Малко след последните сътресения в Радпол Хасан се върна от Санджар планина, прекара известно време в Порт, а после си купи малък кораб и една сутрин отплува без да се сбогува и да каже в каква посока поема. Предполагаше се, че си е намерил нова работа. Няколко дни по-късно се вдигна страхотен ураган, а по-късно от Тринидад дойде мълвата, че бурята го изхвърлила чак на Бразилския бряг, където срещнал смъртта си от ръката на свирепи диваци. Така и не успях да установя достоверността на тази история.

Два месеца по-късно Рикардо Бонавентура, председател на Съюз Срещу Прогреса, едно радикално крило на Радпол, изпаднало в немилост пред Атина, почина от мозъчен удар по време на партийна сбирка. Говореше се, че бил отровен с екстракт от дивбански заек и аншоа (изключително смъртоносна комбинация, както ме уверяваше Джордж), а на следващия ден мистериозно изчезнал новоназначеният капитан на Дворцовата стража заедно със скутера си и стенограмите на последните три събрания на ССП (а също и съдържанието на личния му сейф). Казват, бил едър мъж с жълти очи и азиатски черти на лицето.

Язон продължава да наглежда стадото от многокраки овце високо в планината, там, където пръстите на Аврора първи докосват небето, и без съмнение все така развращава местната младеж с песните си.

Елен е бременна отново, понадебеляла е, но изглежда все така крехка и не желае да разговаря с никого, освен с Джордж. Що се отнася до Джордж, ръцете го сърбят да се захване с ембриохирургия. Намислил е да прави новото си отроче воднодишащо, защото смята, че бъдещето на човечеството се крие под океанската шир — тази нова

граница, която потомците му ще могат да прекратят, а той самият ще се окаже баща на една нова раса и ще напише интересна книга по въпроса. Елен обаче не изглежда ентузиасирана от идеята му, та струва ми се, че океанските простори ще си останат девствени поне още известно време.

О, да, преди известно време взех Джордж на Капистрано да гледаме завръщането на паякоидите. Страхотно зрелище — цялото небе притъмня от рояците им, всички руини на острова бяха превърнати в гнезда, не остана нито едно живо прасе и улиците бяха покрити със зеленикави изпражнения. Лорел засне поне десетина часа в обемно изображение, а след това организира вечеринка в Службата за да ни покаже филма. Съвсем исторически документ, като се има пред вид, че и паякоидите вече са на изчезване. Верен на думата си Джордж ги беше заразил със слиши и през онези дни те се сипеха като мухи. Миналата седмица един от тях се плъсна наред улицата тъкмо когато се бях отправил към мама Джули с бутилка ром и кутия шоколадови бонбони. Беше издъхнал още преди удара. Тези слиши наистина не си поплюват. Нещастният паякоид сигурно така и не е разбрал какво става — летял си е безгрижно, търсейки нещо за хапване и хоп — изведнъж се озовава посред улицата, или в басейна на някой късметлия.

Реших да напусна Службата за известно време. Ще си организирам моя партия, която да е в опозиция спрямо Радпол — ще взема да я нарека Незстрои — Независимите Строители, или нещо подобно.

Добрите стари сили на разцеплението — как се нуждаем от тях тук, сред руините.

А Касандра — моята принцеса, моят ангел, моята малка красавица — тя ме харесва дори без гъбичките. Бях се излекувал през онази нощ, в Долината на спящите.

Оказа се, че тя е от малцината оцелели след страшното земетресение. Никакви вълшебни сили, просто моето добро старо корито — „Златна суета“, което бях сковал собственоръчно и което — беше ми приятно да го науча — издържало на цунамито, вдигнато от онова потрепване на земната кора със сила 9.6 по скалата на Рихтер. Била извън залива, когато Кос внезапно изчезнал от погледа й. Потънал, сякаш някой му извадил тапата. Отправила се към Волос,

защото знаела, че в Макриница имам много роднини. Предвидливка е, моята сладка женица, почувствала, че може да стане напечено и взела със себе си тежката артилерия. (Хубаво, че знае как се борави с нея.) Ще почна да приемам на сериозно тези нейни предчувствия.

Купих тиха вила в далечния край на Хаити. Само на петнадесет минути със скутер от Порт, брегът тук е просторен, а отзад е затворена от гъста джунгла. Имах нужда от малко разстояние между мен и цивилизацията, освен всичко останало и заради кучето. Онзи ден неколцина от нашите адвокати решили да ми гостуват и не обърнаха внимание на табелата „ПАЗИ СЕ ОТ КУЧЕТО“. Сега вече ще се пазят. Единият всъщност е на екстензия в ортопедията, но обеща, че няма да подава жалба за нанесени телесни вреди, а Джордж на свой ред се закле да го направи като нов. Останалите не пострадаха кой знае колко.

Добре, че бях наблизко.

Ето как си живея сега, на странно и необичайно място — както винаги.

Нашата малка планета беше закупена — цялата, до последното островче — от династията на заможните Штигогени. Земното правителство на Галер я преотстъпи с радост, в замяна на обещаното и така лелеяно вегианско гражданство. С други думи, оказа се, че решението на земния проблем се крие в намирането на най-подходящия купувач, а нашите предводители в изгнание изгубиха единствената кауза, за която можеха да се борят, в мига, когато се сдобиха с новото гражданство. Сега вече нямат глас, защото макар все още част от човечеството, те вече са вегианци.

Така че Земята беше продадена като поземлена собственост и единствените, които предложиха исканата цена бяха Штигогените.

Мъдрият стар Татрам обаче направи необходимото Земята да не става притежание на цялата фамилия. В документа за собственост беше записано едно-единствено име — това на неговия внук, покойния Корт Миштиго.

Миштиго пък, следвайки изконната вегианска традиция, беше оставил предсмъртно желание за разпределение на неговите богатства и владения...

... където се споменавах и аз.

Тоест, че наследявам цялата планета.

Земята, за да бъдем точни.

Ами...

Не я искам, по дяволите. Е, няма да се откажа веднага, но ще гледам да измисля нещо.

Старият Татрам беше използвал Жизнено-статистическия регистър и още четири мислещи машини за да подготви своя план. Търсел човек с административни способности, който да управлява планетата докато бъде избрано местно правителство, а после да му преотстъпи управлението и цялата поземлена собственост — да речем, срещу определена рента. Някой, с понатрупан опит, който да се грижи за добрата стара Земя като за собствена къща.

Машините му подали моето име, после още веднъж и още веднъж с една и съща забележка: „вероятно все още жив“. Проверили в личното ми досие и като събрали допълнително информация, машината изплюла още няколко имена — все мои. Натъкнали се на поредица от странни съвпадения, продължили да ровят и получили още по-изненадващи отговори.

Не след дълго Татрам решил, че съм обект, подходящ за „проверка на терена“.

И Корт пристигнал, уж за да пише книга.

Дълбоко в себе си се е надявал да разбере дали не съм Добрият, Честният, Благородният, Чистият, Верният, Лоялният, Сигурният, Самоотверженият, Загриженият, Жизнерадостният, Надеждният и Лишеният от Лични Амбиции.

Което означаваше, че той е един кривоглед лунатик, защото казал: „Да, той е, наистина“.

Как ли съм го заблудил?

Всъщност, може и да е прав за недостига на амбиции. Ужасно съм мързелив и хич не смятам да си създавам главоболия като се нагърбвам с разни глобални планове за възстановяването на нашата изстрадала Земя.

Нямам нищо против обаче да се погрижа за личното си благоденствие — реших да започна с шестмесечна ваканция.

Един от адвокатите (не този, който е на екстензия, а другият, с гипсираната ръка) ми донесе писмо от Синия. В него, между другото се казваше:

Драги Както-ти-е-там-за-Бога-името,

Разбирам, че е обезпокоително да се започва писмо по този начин и за да уважа желанието ти, ще те нарека Конрад.

„Конрад“, когато четеш това писмо вече ще си наясно с истинската цел на моето посещение. Чувствам, че направих добър избор като те определих за единствен наследник на собствеността, известна под името „Земя“. Твоята привързаност към нея може да се окаже полезна — като Карагьозис ти си вдъхновявал хората да жертват живота си в нейна защита, ти възстановяваш паметниците ѝ, полагаш усилия за да съхраниш нейните произведения на изкуството (като допълнително условие в завещанието си настоявам незабавно да разпоредиш сглобяването на Великата пирамида!), а твоята изобретателност, както и издръжливостта ти, физическа и духовна, са наистина изумителни.

Освен това изглежда, че си единственият безсмъртен на планетата (какво ли не бих дал да узная истинската ти възраст), което заедно с твоя висок потенциал за оцеляване те прави също така единственият подходящ кандидат. Дори някога мутацията, осигуряваща дълготрайността на твоето съществуване, да изчерпи резервите си, винаги можеш да прибегнеш до С-С лечението и така да поставиш нова брънка във веригата на твоя героичен живот. (Готов бях да се закълна, че всичко това е една голяма фалшификация, но се оказа, че греша, а и по въпроса за фалшификациите няма по-голям специалист от теб — да знаеш само колко ядове създаде на нашите машини с всичките тези дребни несъответствия в досието ти! След случая с теб програмирахме регистъра никога вече да не приема на доверие което и да било гръцко кръщелно свидетелство!)

Предавам Земята в ръцете на един каликанзър. Ако може да се вярва на легендите, това е непростима грешка. Аз обаче съм склонен да се обзаложа, че само се преструваш на каликанзър — когато ти е изгодно. Ти разрушаваш единствено за да изградиш отново. Дали пък

не си Великият Пан, който само се престорил на умрял? Както и да е, знай, че ще разполагаш с всички необходими средства и строителни машини — включително най-големите, които ще ти бъдат изпратени още тази година. Каквото поискаш или ти потрябва, Штигогените ще ти го осигурят. А ти върви, огледай наследството си и се постарай да му бъдеш добър стопанин. Штигогените ще бъдат за теб. Викнеш ли за помощ и ще я получиш незабавно.

Така и не ми остана време да напиша книгата. Съжалявам. Ето ти поне моят автограф:

КОРТ МИШТИГО

P.S. Все още не съм сигурен дали това е изкуство. Я върви по дяволите.

Това е, в общи линии.

Пан?

Машините не говорят по този начин, нали?

Надявам се, че не...

Земята е един огромен пущинак. Безлюдно и неплодородно място. Първо ще трябва да почистим боклуците, район по район, а след това да вземем мерки срещу по-нататъшното замърсяване.

Което означава работа, много работа.

Което означава, че ще се нуждаем от всички средства на Службата, Радпол — поне докато започна.

В момента се колебая дали да прекратя туристическите обиколки из руините. Не, по-добре да ги оставя, че току-виж след време няма да има какво да показваме. Нали знаете колко интересно е да се наднича през дупката в оградата, зад която е започнал някой голям строеж.

Сега вече имаме пари, Земята отново е наша и нещата изглеждат съвсем различни. Може би дори Завръщенството не е умряло напълно. Ако успеем да го съживим, ако вдъхновим хората, току-виж към Земята потеглили не само туристи, но и заселници.

Ако пък толкова желаят, нека си останат вегианци. Няма да им се сърдим, а и без тях ще се справим. Дадем ли на хората тук сигурност, те ще престанат да гледат към звездите и тогава населението на Земята

ще започне да нараства геометрично, особено с удължения разплодителен период, който осигурява С-С лечението. Зная, че е скъпо, но сега имаме средства и ще го направя достъпно за всички. Смятам да оставя Джордж да отговаря за осъществяването на Програмата за обществено здраве, която ще включва изграждането на верига от клиници на континента и обществено достъпни пунктове за С-С лечение.

Ще се справим. Омръзна ми да съм пазач на гробище и наистина нямам желание да прекарвам дните си в подрязване Дървото на Света, макар да съм роден по Коледа и да ме мислят за олицетворение на злите сили. Когато забие камбаната, искам да произнеса с ясен глас: „Алетос анесте.“ По-добре да възкръсна, наистина, отколкото да захвърля триона и да побягна (динг-донг, удрят камбаните, троп-троп, тропат копитата и прочие). Май настъпи епохата на добрите каликанзъри... Какво мислите?

И така...

Двамата с Касандра се настанихме в тази вила на Вълшебния остров. На нея ѝ харесва тук. На мен също. Тя няма нищо против неопределената ми възраст. Което е чудесно.

И точно тази сутрин, докато си лежахме на плажа и зяпахме Слънцето да гони звездите, аз се обърнах към нея и ѝ казах, че това ще бъде огромна и тежка работа с безброй главоболия и хиляди предпоставки да пипна някоя по-големичка язва.

— Не, няма — отвърна ми тя.

— Не подценявай неизбежното — възразих аз.

— Нищо не подценявам.

— Касандра, ти си непоправима оптимистка.

— Не съм. Още предния път ти казах, че те чакат премеждия, а ти въобще не ми повярва. Този път чувствам, че всичко ще бъде наред. Това е всичко.

— Вярно, че беше точна в предположенията си, но все още мисля, че подценяваш онова, което предстои.

Тя скочи и удари в пясъка с пета.

— Никога не ми вярваш!

— Разбира се, че ти вярвам. Само че този път грешиш, мила.

Тя се хвърли в морето, моята обезумяла сирена и се изгуби в тъмните води. След известно време се появи отново.

— Добре — кимна усмихната, докато отърсваше златистите капки от косата си. — Щом настояваш.

Сграбчих я за глезена, съборих я до мен и започнах да я гъделичкам.

— Престани!

— Ей, аз ти вярвам, Касандра! Наистина! Чу ли ме? А какво ще кажеш за това? Наистина ти вярвам! По дяволите! Сигурно си права!

— А ти си един хитър каликанз... ооох!

Изглеждаше толкова красива, че аз я притеглих към себе си и я задържах, докато денят ни обгърна с меките си длани.

Което е чудесен начин да сложа край на тази история, sic^[2].

---

[1] според гр. митология Елисейските полета приемат душите на героите и праведниците — бел.прев. ↑

[2] тук — (лат.) — бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.